

NAVJEŠTENJE

Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić

Božić 2018.

Navještenje – Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić
Božić 2018., br. 91., Godina XV.

Izdaje: Župni ured Gospić, Kaniška 1, 53000 Gospić

Telefon: 053/753-332

e-mail: crkva.nbdm@gs.t-com.hr

uredila: Lucija Starčević

Odgovorni urednik: Mario Vazgeč, župnik gospićki

Uredničko vijeće: s. Robertina Medven, Marinko Miličević, Lucija Starčević, Mišel

Grgurić, Franje Puškarić, Denis Žunić, Jelena Majer, Mirela Miočević

Tisak: OG grafika d.o.o. Ogulin:

ISSN 1344 - 4447

SADRŽAJ:

BISKUPOVA RIJEČ	1
RIJEČ UREDNIŠTVA	2
UPALJENA JE PRVA ADVENTSKA SVIJEĆA	4
ČETIRI SVIJEĆE	4
SVETI NIKOLA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	5
POSJET DOMU ZA STARIJE I NEMOĆNE	6
NEDJELJA KARITASA U GOSPIĆU	7
POSTAVLJEN JE NOVI LUSTER U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	9
PORUKA GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA	10
ZA BOŽIĆ 2018. I NOVU GODINU 2019	10
PONOĆKA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	14
BLAGOSLOV VODE I SOLI U KATEDRALI	17
NEDJELJA KRŠTENJA GOSPODINOVA	18
PRIKAZANJE GOSPODINOVO – DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA	21
SVIJEĆNICA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	24
SVJETSKI DAN BOLESNIKA	25
MOLITVA ZA BOLESNE	26
PEPELNICA	27
TRIBINA – „40 DANA ZA ŽIVOT“	30
KORIZMENO HODOČAŠĆE GOSPIĆKOG I OTOČKOG DEKANATA	31
DJELOVANJE MISIJSKE ZAJEDNICE U GOSPIĆKOJ ŽUPI	34
24 SATA ZA GOSPODINA	35
VJERONAUČNA OLIMPIJADA U GOSPIĆU	36
GODIŠNJI SUSRET ŽP VIJEĆA NA UDBINI	38
CVJETNICA U GOSPIĆU	40
KORIZMENO-USKRSNA PORUKA GOSPIĆKO-SENJSKOG	44
BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA 2018.	44
VELIKA SRIJEDA - MISA POSVETE ULJA	48
VELIKI ČETVRTAK - MISA VEČERE GOSPODNJE	50
VELIKI PETAK U GOSPIĆU	54
VAZMENO BDIJENJE U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	57

USKRS U GOSPIĆU	60
GROBNICA ZA NEROĐENE U GOSPIĆU	62
PORUKA PAPE FRANJE ZA II. SVJETSKI DAN SIROMAHA FRANJO	63 69
NADBISKUP DEVČIĆ PREDSLAVIO BLAGOVIJEST	69
SPLITSKO-MAKARSKI NADBISKUP U GOSPIĆKO-SENJSKOJ BISKUPIJI	77
SUSRET OBITELJI GOSPIĆKOG DEKANATA	78
OBITELJSKA "BLAŽENSTVA"	80
MOLITVA PRVOPRIČESNIKA	81
PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU	83
DJEČJI CRTEŽI I KRATKE PORUKE BOGU	86
GODIŠNJICA MUČENIČKE SMRTI ČASNE SESTRE ŽARKE IVASIĆ	91
SVETKOVINA DUHOVA I KRIZMA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	97
BISKUP KRIŽIĆ PREDVODIO MISU ZA DAN ŽUPANIJE	104
DAN BISKUPIJE	106
TIJELOVO U GOSPIĆU	108
SUSRET MINISTRANATA NAŠE BISKUPIJE NA UDBINI	112
PROSLAVA DANA GRADA GOSPIĆA	114
MOLITVA I EUHARISTJSKO SLAVLJE U LIPAMA	119
HODOČAŠĆE NA NACIONALI SUSRET KATOLIČKIH OBITELJI U SOLIN	120
PROSLAVA VELIKE GOSPE NA KRASNU	124
KATEHETSKI DAN GOSPIĆKO-SENJSKE BISKUPIJE	129
DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR I ŠKABRNJU	132
26. OBLJETNICA OSNUTKA 9. GBR HV „VUKOVI“	137
KONCERT MJEŠOVITOG PJEVAČKOG ZBORA CONDURA CROATICA	140
GOSPIĆKI DJEČJI CRKVENI ZBOR	141
PROSLAVA SV. CECILIJE U GOSPIĆKOM DEKANATU	142
KONCERT NA SV. CECILIJU	144
HOLYWIN 2018. U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	146
PROSLAVA SVETKOVINE SVIH SVETIH U GOSPIĆU	147
PREMINULA JE KATA Č. S. VINKA PAULIĆ	151
SUSRET ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA U OTOČCU	154
BISKUPIJSKI SUSRET ČITAČA U LITURGIJI NA PLITVICAMA	156

BISKUPIJSKI SUSRET SVEĆENIKA I VOLONTERA CARITASA	157
ZAREĐENA DVOJICA ĐAKONA	159

BISKUPOVA RIJEČ

Dragi vjernici župe Gospić i Gospićkog dekanata, dragi čitatelji „Navještenja“!

Približava nam se vrijeme božićnih blagdana, a s time u naše ruke dolazi novi broj godišnjaka „Navještenje“.

Naša biskupija je ovu godinu proglasila „Godinom duhovnih zvanja“. Svi znamo da je duhovni poziv nešto što dolazi od Boga. Bog je onaj koji poziva. Ali i Bog ima potrebu posrednika da bi se pozvani mogao lakše odazvati i oduševiti za poziv. To su, u prvom redu svećenici. Oni svojim životom moraju oduševiti mlade za duhovni poziv. Istina, svećenik može biti i uzoran, a zvanja iz župe nema. Siguran sam, međutim, da će Božja milost iznjedrili zvanje negdje drugdje zahvaljujući uzornosti dotičnoga svećenika. Svetost jednog svećenika ne ostaje samo u njemu. Zrake te svetosti sežu daleko.

Naši vjernici imaju pravo biti zahtjevni i puno očekivati od svojih svećenika, ali imaju i obvezu moliti i promicati duhovni poziv da ne uzmanjka navjestitelja Radosne vijesti na ovim područjima koja su tijekom povijesti dala tolike žrtve za svoju vjeru i „krst časni“. Isusove riječi: „Žetva je velika, ali poslenika je malo“, zaista su aktualne za našu biskupiju, ali jednako tako i Isusov poziv svima: „Molite Gospodara žetve da pošalje poslenike u žetvu svoju“ (Lk 10,2).

Svima vama dragi vjernici župe Gospić, Gospićkog dekanata i svim čitateljima „Navještenja“ želim čestit Božić i blagoslovljenu novu 2019. godinu.

U Gospiću, na svetkovinu Bezgrešnog začeća BDM 2018. godine

Vaš biskup,

mons. Zdenko Križić

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi župljani i poštovani čitatelji!

U rukama vam je novi broj našeg „Navještenja“ u kome su suradnici zabilježili lijepe i poticajne trenutke koji su se u protekloj godini događali u našoj katedrali, župi, cijeloj Gospićko-senjskoj biskupiji i Crkvi. Uzimate ga rado u ruke, prelistavajući ga pokušajte doživjeti blagdane, svetkovine, liturgijska slavlja, slavlja sakramenata, posebno preporučamo prigodne Poruke i propovijedi našeg biskupa Zdenka Križića kao poziv na radost življenja u vjeri i po vjeri da bismo se bar malo promijenili na bolje, jer u svakome od nas postoji borba između dobra i zla, svjetla i tame, milosti i grijeha te se uvijek iznova moramo izboriti za dobrotu i ljubav. Svake godine u Došašću iščekujemo Isusov rođendan jutarnjim misama zornicama, pjesmama i molitvama. U betlehemskom Djetetu Bog nam iskazuje svoje čovjekoljublje. Božić, rođenje Isusa Krista nije slavlje sjećanja, nego uprisutnjenja Boga u osobnom životu svakog od nas vjernika.

Evandelist Luka kaže u svome evanđelju: "Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svome srcu." - Sve što se dogodilo i što je bilo rečeno: kad je anđeo susreo nju, kad je posjetila

Elizabetu, kad je s Josipom krenula u Betlehem, kad je pod vrlo neugodnim okolnostima rodila dijete, kad su došli pastiri i govorili kako im se objavio anđeo i rekao im, da se rodio Spasitelj i da je to dijete povijeno u pelene, i da leži u njezinom krilu. Sve to Marija prihvaća nježno i čuva u svojoj nutrini. I još više: sve te događaje prebire u svome srcu. Ona moli i pita Boga: "Što mi sa svime time želiš reći?"

Dragi vjernici, može se dogoditi da vas u svakodnevnim brigama i borbi za život obuzme duhovno mrtvilo te postanete površni i nemarni za vjerski život. Upravo zato i opomena svima: "Bez prestanka bdijte i molite!"... »Pazite da vam srca ne otupe u tjeskobnim brigama za život!« Isus, zapravo, upozorava kako nas brige i tjeskobe, rastrganost i dnevna žurba, trčanje s jednoga posla na drugi, od obveze do obveze, ne smiju do te mjere rastrgati da ne znamo tko smo i zbog čega smo ovdje. Prezaposlenost nam odvraća pogled i misli od bitnoga, vječnoga.

Božić je svjetlo u noći koje obasjava svaku tamu života. I ovoga Božića zazovimo svetu Nazaretsku Obitelj Isusa, Mariju i Josipa koji poznaju goruće probleme današnjega čovječanstva, poznaju poteškoće naše

domovine Hrvatske, poznate su im slabosti naših gradova i mjesta, naših hrvatskih obitelji, naše mladeži, naše djece, odraslih, naših starijih... da nas nauče vjerovati kako mir Božji može izmiriti sve, zacijeliti naše rane i uništiti naše grijehе, da jedino ljubav Božja naš život može učiniti novim, ljepšim i boljim.

O novorođeni Isuse, sveti Josipe i Marijo, molimo za naše majke i očeve da im na prvom mjestu bude brak, obitelj, odgoj djece. Molimo i za nova duhovna zvanja, da pozvani velikodušno odgovore: „Da, evo me Isuse“.

Neka svima budu radosni Božićni i novogodišnji blagdani, napose našim biskupima Zdenku i Mili, onima koji aktivno surađuju u župi, ministrantima, čitačima, pjevačima, liječnicima, bolničkom osoblju, djelatnicima u školstvu, vrtićima, braniteljima, starcima i bolesnicima, Luciji i Milanu koji ovjekovječuju događanja u našoj katedrali fotografijama i uređuju internetsku stranicu, onima koji čiste i uređuju katedralu, koji posjećuju i pomažu siromašne i nemoćne, članicama udruga – Molitvenoj zajednici Bl. Alojzija Stepinca i Misijskoj zajednici...

Sretan Božić i blagoslovljenu novu 2019. godinu!

Vaši svećenici:

preč. Mario Vazgeč, župnik i mons. Marinko Miličević, duhovni pomoćnik

UPALJENA JE PRVA ADVENTSKA SVIJEĆA

Započeo je Advent, vrijeme pripreme i iščekivanja Božića. "Došašće nam govori kako Gospodin dolazi radi nas i našega spasenja, a to znači kako bi nas oslobodio od grijeha, povratio nam svoje prijateljstvo, prosvijetlio nam um svojom svjetlošću i zapalio nam srce

svojom ljubavlju." rekao je sv. Ivan Pavao II.

U nedjelju 2. 12. 2018. nakon večernje sv. mise u Gradu Gospiću upaljena je 1. Adventska svijeća kod Vodarice Marte. 1. Adventsku svijeću upalio je župnik vlč. Mario Vazgeč

ČETIRI SVIJEĆE

Četiri svijeće su gorjele polako. Bila je tišina i mogao se čuti njihov razgovor.

*Prva svijeća reče: „**Ja sam MIR** – ljudi me ne uspijevaju sačuvati, nema potrebe da gorim, mislim da ću se ugasiti.“ I odmah se ugasila.*

*Druga svijeća rekla je: „**Ja sam VJERA** – nažalost, mnogi ljudi imaju površnu vjeru i ja ih ne zanimam, nema smisla da gorim i dalje.“ Tek što je to izgovorila, puhnuo je lagani povjetarac i ugasio je.*

*Treća svijeća je žalosno progovorila: „**Ja sam LJUBAV** – nemam više snage, ljudi često zaboravljaju na mene.“ I istog momenta se ugasila.*

Nedugo zatim u sobu je ušlo dijete. „Što je ovo?“, upitalo je dijete. „Trebale ste gorjeti do kraja.“ I rekavši to, počelo je plakati.

*Tada se oglasila četvrta svijeća: „Ne boj se, dok god ja gorim, moći ćemo upaliti ostale svijeće. **Ja sam NADA.**“*

Dok god u našem životu gori svijeća nade, moguće je bar polagano paliti one pogašene svijeće mira, vjere i ljubavi.

SVETI NIKOLA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Na spomendan Sv. Nikole 6. prosinca radovali su se i najmlađi u gospićkoj župi. U 17 sati u katedralu Navještenja BDM prepunoj radosne i raspjevane djece stigao je sveti Nikola. Čuvši da u našem gradu ima puno dobre djece, sa sobom je donio i puno darova .

Pred sami dolazak svetog Nikole djeca su izvela nekoliko recitacija i mali igrokaz, a svetog Nikolu dočekala sa pjesmom. Pojavljivanje Sv. Nikole u svečanoj odori i sa biskupskim štapom oduševilo je mališane koji su Nikolu na tren poželjeli dodirnuti i pružiti mu ruku te se sa njim fotografirati.

Lucija Starčević

POSJET DOMU ZA STARIJE I NEMOĆNE

Molitvena zajednica blaženog Alojzija Stepinca Gospić i Misijska zajednica župe Gospić 16.12.2017. god. organizirale su posjet štičenicima Doma za starije i nemoćne osobe.

Nakon krunice, otpjevano je i nekoliko prigodnih božićnih pjesama. Bilo je lijepo pjevati s njima, razgovarati i vidjeti osmijeh na njihovim licima. Ti osmjesi bili su jedan od najljepših božićnih poklona ne samo njima nego i nama. Štičenci su uživali i u domaćim kolačima koje su pripremile članice Misijske zajednice, a poduzeće Vrkljan darovalo je za tu prigodu 25 kg mandarina.

Divan je osjećaj kada nekom malom gestom uljepšaš dan. Uz radosno druženje, razgovor i pjesmu vrijeme je brzo proteklo. Na odlasku su stanari doma izrazili želju za ponovnim susretom.

Danijela Krmpotić

NEDJELJA KARITASA U GOSPIĆU

U nedjelju 17. prosinca je u Gospiću svečanim misnim slavljem u katedrali Navještenja BDM obilježena nedjelja Caritasa. Misu u 10 sati predvodio je gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u suslavlju ravnatelja biskupijskog Caritasa preč. Luke Blaževića, župnika gospičkog preč. Maria Vazgeča i

biskupijskog kancelara preč. Mišela Grgurića.

"Kršćanska vjera se izražava kroz tri stvari: riječi, srce i ruke", propovijeda papa Franjo "Ako kažem da sam katolik i idem na misu, ali ne razgovaram sa svojim roditeljima, ne pomažem baki i djedu ili siromašnima, ne pomažem bolesnima, onda samo dolazak na misu ne dokazuje da istinski vjerujem." Na valu snažnoga poticaja pape Franje: **1. svjetskog dana siromašnih** i prigodne poruke naslovljene: „Ne ljubimo riječima, već djelima!“ – koju završava riječima: **„Siromašni nisu problem: oni su izvor na kojem se moramo napajati u našem nastojanju da prihvaćamo bit evanđelja.**

Vjerujemo da je to poziv da darivanjem zahvatimo i oplemenimo svoje odnose s bližnjima – ponajprije s onima koji su u potrebi, nevolji, oskudici i tjeskobi.

„Danas je nedjelja Caritasa, nedjelja u kojoj pokazujemo posebnu solidarnost sa našom braćom i sestrama koji oskudijevaju materijalnim dobrima. Oni zato što su siromašni nisu manje vrijedni, i ne treba ih biti stid reći da su siromašni. Često puta siromasi imaju mnogo drugih duhovnih vrijednosti s kojima nas mogu obogatiti: poniznost, skromnost, poštenje, dobrotu, strpljivost, umjetnost znati živjeti sa malo, a ne izgubiti radost i vedrinu. Zato papa Franjo govori puno o tome kako ne pomažemo samo mi siromašne, nego i siromašni još više pomažu nas, u mnogo čemu što se novcem ne može kupiti. Svaki naš i najmanji dar potrebitima nije naš gubitak nego dobitak. Isus jamči da niti čaša vode pružena nekome neće ostati ne nagrađena, i to višestruko. Darivanje potrebitih je najbolji način da pripravimo put Gospodinu do našeg srca i do našeg doma. Tako će nam i Božić biti poseban.“ istaknuo je biskup Križić u svojoj propovijedi.

Programom „**Za 1000 radosti**“ Hrvatski Caritas diljem Hrvatske nastoji pokrenuti ljude na pomoć obiteljima nezaposlenih, više članim obiteljima, braniteljskim obiteljima, obiteljima koje su u dugovima, obiteljima u kojima je netko od članova teško bolestan -onima koje dugotrajna teška ekonomska situacija najbolnije pogađa. U tom razdoblju stiže konkretna pomoć do desetaka tisuća obitelji u nevolji, a uz nju ohrabrenje i nada – i radost uz poruku: „Niste sami!“

Župnik je pozvao sve vjernike da se uključe u akciju „Za 1000 radosti“. U koju je uključeno više od 1500 katoličkih župa diljem Hrvatske. Na kraju svete mise ravnatelj Caritasa pozdravio je sve dobročinitelje Caritasa najavivši da će se i ove godine pomoći desetero obitelji iz svih dijelova biskupije s raznim nedaćama s kojima se danas suosjećamo.

Lucija Starčević

Siromašni nisu problem:

oni su izvor na kojem se moramo napajati

u našem nastojanju da prihvaćamo i živimo bit evanđelja.

Papa Franjo

POSTAVLJEN JE NOVI LUSTER U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Dana 22.prosinca u našoj katedrali postavljen je novi luster. Možemo reći da je to gotovo povijesni događaj, jer luster nismo imali od kada je srušena i zapaljena naša župna crkva u Domovinskom ratu. Ova investicija vrijedna 40 000 kn ostvarena je uz veliku pomoć gospićko-senjske biskupije, donacijom brojnih obrtnika i malih privatnih poduzeća, te prilozima brojnih vjernika naše župe, te se svima od srca zahvaljujemo. Uz svjetlost novog lusteru vjernici su okitili Katedralu i napravili Jaslice kako bi svi radosni u srcu proveli ovo blagdansko vrijeme iščekivajući Isusovo rođenje.

PORUKA GOSPIČKO-SENJSKOG BISKUPA ZA BOŽIĆ 2018. I NOVU GODINU 2019

„Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima koje ljubi“ (Lk 2,14)

Draga braćo i sestre!

Sin Božji sišao je s nebesa na zemlju i postao jedan od nas, postao naš brat, da bismo mi po njemu zadobili dostojanstvo djece Božje i postali dionici besmrtnosti u njegovom božanskom životu. Velika je ova istina našeg života i po sebi dostatna da nikada ne izgubimo radost, bez obzira na nevolje kroz koje prolazimo u hodu prema domovini koja je na nebesima.

Kod Isusova rođenja otvorilo se nebo s pjesmom: „Slava Bogu na visini, a

na zemlji mir ljudima koje ljubi!“ (Lk 2,14). To je bio anđeoski poziv čovjeku da se pridruži radosti neba. U ovoj pjesmi sadržana je duboka poruka u kojoj su bitni elementi životnog programa za svakog čovjeka u njegovom hodu prema obećanoj domovini: istaknuta je podjednako, važnost i vertikale i horizontale u čovjekovom životu. Čovjek treba biti u stalnom kontaktu s Bogom, da ga svojim životom slavi i računa s njegovom moćnom zaštitom u svim životnim prilikama i neprilikama jer Bog čovjeka ljubi, on je naš Otac. Ali čovjek ne smije zaboraviti ni zemlju i svoje poslanje na njoj, jer je Bog zemlju povjerio čovjeku da na njoj izgrađuje Božje kraljevstvo ljubavi, pravednosti i mira. Još pri stvaranju Bog je posvetio zemlju, a onda ju je predao čovjeku da je „obrađuje i čuva“ (Post 2,15). Zemlja je od početka sveto mjesto na kome se stalno susreću Bog i čovjek. Čovjek je od početka pozvan trajno živjeti i hodati sa svojim Bogom.

Poslije grijeha sve se radikalno promijenilo. Čovjek se sada krije od Boga, udaljuje se od njega i tako

navlači prokletstvo zemlji (Post 3,17). Udaljujući se od Boga, čovjek se udaljio i od čovjeka. U njemu više ne prepoznaje Božji dar i „pomoć kao što je on“ (Post 2,18), nego u njemu sve više vidi krivca za sve svoje promašaje (Post 3,12). Grijeh onemogućuje čovjeku da u drugome prepoznaje svoga brata, nego u njemu više vidi suparnika, rivala koji mu konkuriira i koji ga ugrožava (Post 4, 5-12). Zemlja će uskoro biti natopljena čovjekovom krvlju kada brat ubije nevinog brata i od tada krv nevinih stalno natapa zemlju i „više“ Bogu (Post 4,10). Dolaskom Sina Božjeg na zemlju, zemlja je ponovo, na još posebniji način, postala sveto mjesto. Natopljena je opet krvlju, ovoga puta krvlju Sina Božjega koja ju je posvetila i oslobodila prokletstva. Tako se nebo ponovno spojilo sa zemljom jer je na nju sišao i na njoj se nastanio sâm Sin Božji. Isus je došao pokazati čovjeku kako se od zemlje može izraditi predvorje neba, ako ljudi prihvate živjeti u ljubavi i miru, bez nepravde, nasilja i izrabljivanja čovjeka od drugog čovjeka. Čovjek je pozvan zauzeto raditi na zemlji, obrađivati je i čuvati, ali još više treba čuvati i brinuti se za svoga brata. (Post 4,9). Da bi to mogao, pogled mu stalno treba biti usmjeren prema nebu, treba živjeti onaj pozitivni Božji strah koji mu ne dozvoljava činiti zlo.

Kod rođenja Sina Božjega, Nebo je ljudima poželjelo mir i pozvalo ih na izgradnju mira. Biblijska riječ „mir“ sažima u sebi sve ono što čovjeka istinski čini sretnim. Ali Božja riječ ističe kako čovjek ne smije zaboraviti da samo u Bogu može naći puninu mira i sreće (Ps 62,2.6). Sveti Augustin donosi svoje iskustvo riječima: „Nemirno je Bože, naše srce dok se ne smiri u tebi“. Bez Boga nema pravog mira sa samim sobom u vlastitoj nutrini, a onda niti s ljudima koji su oko nas. Kada uzmanjka taj pogled prema nebu, prema Bogu, čovjek će se sve više okrenuti k sebi u smislu da od samog sebe stvara idola, božanstvo, a to ga neminovno vodi do uvjerenja da mu je sve dopušteno. Na taj način on zapravo, postaje strah i trepet samoj zemlji, jer ga ništa ne priječi da je beskrupulozno truže i zagađuje i da bezobzirno gazi drugog čovjeka u njegovim pravima i njegovu dostojanstvu. Sin Božji došao je uspostaviti mir i bratstvo među ljudima. Po njemu su svi postali djeca Božja, sinovi i kćeri istog Oca. Isus želi da ovu istinu čovjek ureže u svoje srce. Božić želi svakome od nas, uvijek iznova, dozvati u pamet ovu stvarnost.

Razumijemo da ljudi koji nemaju dar vjere ne računaju s nebom. Ali nažalost, previše je i onih koji se nazivaju vjernicima, a pogled im je premalo ili nikako usmjeren prema

nebu. Jer kako razumjeti to da u našoj domovini, koja je ogromnim dijelom vjernička, ima toliko korupcije, nebrige za najsiromašnije, nedostatka solidarnosti i pravednosti? Upravo zbog ove stvarnosti mnogi tu domovinu razočarani napuštaju, mnogi su u njoj nesretni i trpe do te mjere da postaju nesposobni radovati se i slaviti, čak i u ove najradosnije dane u godini. Njihov obespravljani život trajno „više“ prema nebu. Nema vjere u Boga bez ljubavi i brige za čovjeka. Baš zbog pomanjkanja ljubavi i solidarnosti sa najsiromašnijima i Božić gubi svoju autentičnost. Siromašno Dijete u jaslicama mnogima postaje sve manje privlačno, jer to Dijete obvezuje i dira u savjest, pa zato smeta. Stoga, i imamo sve naglašenije slavlje Božića bez dostatnog razumijevanja što se to uopće slavi. Ovo vidimo i po tome što danas mnogi radije biraju nekog bogatog „Djeda božićnjaka“ ili „Djeda mraza“, nego siromašno dijete u jaslicama. Tako blagdan Božića postaje sinonim raskoši s kojom novorođeno Dijete nije imalo baš nikakvog dodira. Sve ovo razabire se jasno i po samom poimanju Došašća kao pripreve za Božić, kako možemo u ovo vrijeme čitati i slušati u mnogim medijima. „Advent“ je na prvim stranicama i glavnim vijestima. Ističe se kako se gotovo svi naši gradovi natječu tko će organizirati bolji Advent i gdje će on jače zablistati.

Međutim, sadržaji koje ti „adventi“ nude jedva da imaju ikakvih dodira s izvornim značenjem tog imena i tog vremena. Cijeli naglasak stavljen je na ponudu i potrošnju, na dekoraciju, zabavu i gastronomske ponude. Uspjeh tog „adventa“ mjeri se po visini potrošnje posjetitelja i zarade gradskih blagajni. I to bi bila neka intenzivna priprava za Isusov rođendan!!!

Središte pozornosti u mnogim kršćanskim obiteljima su najviše božićni pokloni, ukrašavanje božićnih drvca, kućnih balkona i dvorišta. Bljesak svega ovoga kao da bi trebao nadomjestiti Otajstvo koje bi zapravo, moralo biti u središtu slavlja. Strka i žurba ne daju mjesta razmišljanju i meditaciji, buka ne daje prostora slušanju, a ukrasi svraćaju pogled s onoga što bi trebalo biti u središtu pozornosti. Sve više gubi se iz vida Osoba koju se slavi i radi koje se slavi. Za mnoge vjernike slavljenje Božića svodi se na razinu samo tradicije, bez duhovnih sadržaja. Slavi se Isusov rođendan, ali je pozornost usmjerena prema nečem drugom. To je kao da nama za rođendan dolaze prijatelji i gosti, ali onda ti isti pozornost i poklone daju nekome drugom. Dakako, ne bih želio da se s ovim shvati kako se protivimo svim vanjskim ukrasima kojima uljepšavamo naše kuće, trgove i ulice, ili obilnijem blagdanskim stolu, ili

poklonima koje tom prigodom primamo ili obdarujemo druge. Ne, jer sve navedeno lijepo je i pridonosi ugođaju blagdana Božića. S ovim želimo samo upozoriti da ono

najvažnije ne ostane po strani, da ove izvanjske stvarnosti, ma koliko lijepe bile, ne potisnu i isprazne samo otajstvo Božića tako da više i ne znamo što slavimo.

Božić nas poziva da i mi Bogu uzvratimo na tolikoj ljubav koja se očitovala u tako velikom daru, pružajući nešto ljubavi drugima, napose najpotrebnijima. Ako o Božiću ne poraste u nama bar malo ljubavi, onda će sve izvanjsko slavlje ostaviti u našem srcu samo prazninu. Nemojmo to dopustiti. Božić će nam tako trajati ne samo jedan dan nego cijelu godinu i cijeli život.

Neka vam svima ovaj Božić donese obilje darova Neba, a cijela nova godina 2019. prođe u ozračju Božje prisutnosti koja će biti jamac radosti i mira u vašim srcima i vašim domovima.

+Zdenko Križić, biskup gospičko-senjski

PONOĆKA U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Vjernici Gospića ispunili su katedralu i dočekali Božić na misi ponoćki koju je s početkom u 23,00 sata predvodio biskup u miru mons. Mile Bogović zajedno sa župnikom preč. Mariom Vazgečem. Naše bogate božićne pjesme pjevao je Božji puk predvođen katedralnim zborom pod vodstvom i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi istaknuo kako tijekom crkvene godine dominiraju četiri ljudska osjećaja: nada (Došašće), radost (Božić), tuga (Korizma) i slava (Uskrs) te nastavio: „Božićna radost osjeća se u našem okruženju, u crkvama, obiteljima i u dušama pojedinaca. Potrebno je promisliti koji su pravi

izvori božićne radosti, jer bi tko mogao pomisliti da je to zato što se tada ne radi, što se tada bolje jede, što tada nema škole, što je to vrijeme kada se dijele darovi. Ljudi su skloni takvom shvaćanju, a trgovci i političari obilno to koriste. Radujemo se najviše kad smo nešto dobro učinili. Naše riječi, rad i radost imaju isti korijen. I doista je rad izvor i uzrok radosti. To je nešto trajno i slično onoj Božjoj stvaralačkoj radosti. Samo se zao čovjek može radovati zlu – zlurado. Bog se najviše radovao kada je stvorio čovjeka. Jedino je njega stvorio na svoju sliku... Čovjek – i jedino on – može reći hvala. Jedino čovjek razlikuje dobro od zla, on znade što je dobrota, ljubav. Bog se posebno radovao svojoj završnoj akciji stvaranja kad je Sin Božji postao čovjekom u novom čovjeku Isusu Kristu. To je kudikamo bilo savršenije od djela kad je stvoren Adam, prvi čovjek. Adam i njegovo potomstvo nisu samo razlikovali dobro i zlo, nego su također činili jedno i drugo. U Isusu je stvoren čovjek koji nikada neće učiniti ništa zlo, koji će unijeti u svijet takvu snagu dobrote da će svuda pobijediti zlo. I onda kad ga zlo pritisne do smrti, on je i dalje činio samo dobro, što čovjek potomak Adamov nije

bio u stanju činiti. Tu radost Crkva posebno navješćuje slavljenjem rođenja Sina Božjega koji je postao čovjekom. Tu radost izražava bogoslužje, a ne manje i naše božićne pjesme: Radujte se narodi..., Raduje se Marija s Josipom gledeći..., Veselje ti navješćujem, puče kršćanski. Tu su naše raznovrsne čestitke. Čestit svijetu danak svemu! Mi o Božiću gajimo radost koja se temelji na čestitosti, a ne bilo kakvu radost. Božićna radost je šira jer se sjećamo rodbine i znanaca na koje manje mislimo u drugo vrijeme godine i dublja jer mislimo i na one koji su bili prije nas i bez kojih ne bi bilo ni nas.

Čovjek je Božja posebna radost jer jedino on posjeduje dar koji nema nijedno stvorenje na zemlji, a to je sloboda. Zato naš Gundulić pjeva: O liepa, o draga, o slatka slobodo, dar u kôm sva blaga višnji nam Bog je d(a)o. Čovjek se ukidanjem slobode srozava i vrijeđa Boga. Bog i od Marije čeka slobodno opredjeljenje. Tek kada je Marija rekla: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" ... anđeo otiđe od nje. Toliko je Bog cijenio čovjekovu slobodu da ju je štitió, iako je znao da se ona može i loše koristiti, jer čovjek se slobodno može opredijeliti i za zlo. Da nije bilo slobode, ne bi bilo ni grijeha. Da je zaustavio stvaranje nakon što je stvorio životinjski svijet, ne bi bilo stvorenja koje bi mu moglo reći ne. Neću služiti!

Jedan pjesnik pripisuje Bogu da mu je žao što je čovjeku dao slobodu: „O neokajana moja pogreško ... što sam ga stvorio slobodna!“ Bog se za to nije kajao, nego se uvijek zbog toga posebno radovao, jer je po slobodi čovjek Bogu sličan. Naime, grijehu je Bog doskočio novim stvaranjem – utjelovljenjem Sina svoga koji postaje čovjek. On će naviještati oprostjenje grijeha. Krist je čovjek potpuno slobodan i

nikada neće reći ne svome Ocu. Da nije bio slobodan, mogli bismo ga deset puta razapeti i ne bi postao Spasitelj svijeta. - Ni od koga na svijetu, do tada, Bog nije dobio tako čistu ljubav koja nije imala prekida od početka do kraja. Istina, bila je volja Očeva da Spasitelj postane čovjekom i da umre za ljude, ali on je to i dragovoljno prihvatio. Dragovoljno se predao u smrt, kako ponavljamo na misama. Ipak će do kraja svijeta biti dva oprečna shvaćanja slobode: jedno je da se može slobodno osuditi pravednika, a druga je da se prihvati i nepravedna osuda. Isus je prihvatio u punoj slobodi i nepravednu osudu, ali je jasno rekao da je ona nepravedna. Mi smo prihvatili Kristov put koji je on svjedočio od rođenja do smrti. I nema drugog puta po kojemu bismo ostvarili svoje spasenje, jedino ovoga kojim je prošao Isus Krist.“ Potom je biskup propovijed završio riječima: „Svima koji taj put prihvaćaju želim puno radosti i slobode po istom Kristu Gospodinu našem! Amen“

s. Robertina Medven

BLAGOSLOV VODE I SOLI U KATEDRALI

Na blagdan Bogojavljenja ili Sveta tri kralja već se tradicionalno obavlja blagoslov vode i soli. Blagoslovom se obraćamo Bogu gospodaru i izvoru svakog blagoslova. Svaki blagoslov čovjeka ili stvari ponajprije je zahvalno slavljenje Boga.

Na svečanom misnom slavlju u 10.00 sati u katedrali Navještenja BDM vodu je blagoslovio naš župnik preč. Mario Vazgeč.

Voda je znak života, novog života očišćenog od grijeha. Da bi se još više istaknula djelotvornost čišćenja vodi se dodaje sol, simbol nepokvarljivosti. Vjernike ova voda podsjeća na njihovo krštenje. U kršćanskoj civilizaciji obred škropljenja postoji od samih početaka, a radio se s namjerom da se očisti i zaštiti od zlih sila, vremenskih nepogoda, bolesti i raznih nesreća. Također se škrope i temelji kuća, kuća prije useljenja, svatovi, lijes i grob.

Po svršetku misnog slavlja vjernici su napunili svoje boce blagoslovljenom vodom te ih odnijeli kući kako bi im ona poslužila u različitim životnim prigodama.

U malenoj kapljici svete vode sadržano je neizrecivo duhovno bogatstvo...

A TAKO MALO O TOME RAZMIŠLJAMO

Lucija Starčević

NEDJELJA KRŠTENJA GOSPODINOVA

Na svetkovinu Krštenja Gospodinova, 7. siječnja 2018. gospićko-senjski biskup Zdenko Križić predvodio je u gospićkoj prvostolnici svečano euharistijsko slavlje u koncelebraciji s gospićkim župnikom preč. Mariom Vazgečem te kancelarom i biskupovim tajnikom preč. Mišelom Grgurićem.

Biskup Križić je u homiliji istaknuo tri važna elementa u trenutku dok je Ivan krstio Isusa: Otvoriše se nebesa; Duh Sveti silazi na Isusa; Glas Božji s neba potvrđuje Isusovo sinovstvo. „Nebesa su se otvorila: to znači da je čovjek svojim grijehom zatvorio nebesa i od tada nije imao pravu komunikaciju s Bogom. Kada se narod tužio, Bog je zašutio i nije, u teškim situacijama, odgovarao na njihove molitve, na njihove žrtvene prinose. Prorok Izaija odgovara i objašnjava zašto je to tako. Čitamo: 'Ne nije ruka Jahvina prekratka da spasi, niti mu je

uho otvrdlo da ne bi čuo, nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrli, i on vas više ne sluša' (Iz 59,1-5). 'Uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti! Učite se dobrim djelima: pravdi težite, ugnjetenom pritecite u pomoć, siroti pomozite do pravde, za udovu se zauzmite' (Iz 1,16-17). Vikneš li tada, Jahve će ti odgovoriti, kad zavapiš reći će: 'Evo me!' (Iz 58,9). I prorok Izaija, videći tešku situaciju naroda koji se odmetnuo od Boga i zaglibio u grijehu, upućuje Bogu molbu riječima: 'O da razdereš nebesa i siđeš' (63,19).

Prorok vidi da nema pomoći ako sam Bog ne siđe na zemlju i ne preobrazi ljudski život. Bog je uslišao ovaj vapaj. Isus će sâm navijestiti svojim učenicima da će vidjeti otvorena nebesa (Iv 1,51). S Isusom završava vrijeme Božje šutnje. Nisu se samo otvorila nebesa, nego Bog upućuje čovjeku svoju Riječ koja je tijelom postala. Bog Otac predstavlja Isusa, svoju vječnu Riječ, koji će ljudima pokazati Božje lice i objaviti Božje srce, odnosno njegovu ljubav. Silazi na Isusa sâm Duh Sveti u obliku goluba. Prema Knjizi Postanka Bog stvara snagom svoga Duha. 'U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se

prostirala nad bezdanom i duh Božji lebdio je nad vodama' (Post.1,1-2). Nakon ovoga Bog, snagom svoga Duha, stvara život na zemlji.

Kod Isusova krštenja prisutnost Svetoga Duha navješćuje novo stvaranje, jer s Isusom započinje novo doba, nova povijest svijeta. Zato i vrijeme računamo prije Krista i poslije Krista. Kod Isusovog krštenja ne kaže se da je Duh nad vodama, nego se Duh spustio na Isusa. U Starom zavjetu, kada se za nekoga kaže da je na njemu Duh Sveti, to je znak da ta osoba ima posebno poslanje koje joj Bog povjerava. S Isusom započinje nova povijest svijeta. Čovjek ne mora više tražiti da Bog rastvori nebesa i siđe da bi ga se vidjelo i čulo, nego je potrebno da čovjek usmjeri svoju pozornost prema zemlji i da na zemlji traži Božju prisutnost. Bog je po Isusu udario svoj šator na zemlji i nastanio se trajno među nama. Zemlja je postala Božje prebivalište. Tko ne uspije Boga naći na zemlji, teško je vjerovati da će ga naći na nebesima. Kod Isusova uzašašća, kada su ga učenici podignutih glava ispraćali u nebesa, javlja se anđeo koji ih prijekorno pita: 'Ljudi Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo' (Dj 1,11).

Isus je još prije rekao učenicima: 'Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta', i zadatak učenika je da otkriju tu Isusovu prisutnost u svom životu na zemlji. Treba gledati u nebo, ali i

imati dobro otvorene oči srca na zemlji.

Isus će imati i svoje drugo krštenje, a to je ono na Kalvariji. On o svojoj mucu i smrti govori kao o svom krštenju. Učenike, koji su ga molili da mu sjede jedan s desna a drugi s lijeva, Isus pita: 'Možete li piti kalež koji ću ja piti? Ili primiti krštenje koje ću ja primiti?' (Mk 10,38).

Isus ovdje, očito govori o svojoj mucu kao svom drugom krštenju. I na kraju njegove muke, u času smrti, čuo se glas jednog vojnog časnika koji je posvjedočio: 'Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji.' Markovo evanđelje otvara se i zatvara s istom tvrdnjom s obzirom na Isusov identitet. I na početku i na kraju Isusova života čuje se glas. Na početku je glas odozgo, od Boga Oca. Na kraju je glas odozdo, od jednog čovjeka. Čovjek potvrđuje Božju objavu u odnosu na Isusa. Evanđelist je htio s ovim pružiti jasnu poruku svima nama: Na glas s neba, koji Isusa proglašava Sinom Božjim, mora odgovoriti i glas sa zemlje, naš glas koji će to isto potvrditi. Mi to ispovijedamo našim vjerovanjem, ali moramo i našim životom.

Ovdje je važno istaknuti da ovaj glas s neba nije zašutio do današnjeg dana. On se uvijek iznova čuje kod krštenja svakog djeteta i čuo se na krštenju svakoga od nas. I nad nama je taj glas rekao: Ovo je moje dijete ljubljeno, u

njemu mi sva milina... Ove Božje riječi, upućene prigodom krštenja svakoga od nas, riječi su Božjeg povjerenja i nade da ćemo ostati cijelog života Božja djeca i Božja milina.

Stoga, moramo se stalno ispitivati, može li Bog te riječi i danas izgovoriti nad nama? Koliko živimo to dostojanstvo Božje djece? Nemojmo dopustiti da Bog jednom za nas kaže: Ovo je moje dijete u koje sam se razočarao. Ima puno onih koji su se udaljili od Boga, koji do Boga ne drže, koji žive kao da Boga nema. Molimo svaki dan i za njih da se vrate svom Ocu, da ih on odjene novim ruhom.

Čovjek nigdje neće naći smisao svog života, svoj mir i svoju radost, doli u Bogu.“ S molitvom, da nad svakim od nas, nad svim članovima naših obitelji, nebo bude uvijek otvoreno, da nas Božji glas kroz život usmjeruje i prati, da do kraja života ostanemo Božja vjerna djeca i njegova milina, završio je propovijed biskup Križić.

Misno slavlje uzveličao je pjevanjem katedralni zbor „Sv. Cecilija“ pod vodstvom Franje Puškarića. Nakon misnog slavlja, u prisustvu vjernika, biskup Križić blagoslovio je župni stan koji se tradicionalno blagoslivlje u nedjelju kojom završava Božićno vrijeme.

Mišel Grgurić

PRIKAZANJE GOSPODINOVO – DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

U četvrtak 1. veljače 2018. uoči Dana posvećenog života, iz pastoralnih razloga, gospićko-senjski biskup mons. mr. Zdenko Križić pozvao je Bogu posvećene osobe koje djeluju i žive na području njegove biskupije da zajednički obilježe Dan posvećenog života. U dvorani Biskupskog ordinarijata u Gospiću, u 16,30 sati biskup mons. Križić održao je predavanje na temu: Redovničko posvećenje. Odazvali su se 9 redovnika i 9 redovnica, gotovo svi koliko ih ima u ovoj biskupiji.

Biskup je svoje izlaganje počeo od tradicije Crkve u kojoj su redovničke zavjete uspoređivali s krštenjem i mučeništvom. Zavjeti su drugo krštenje. Monasi su se smatrali zakoniti nasljednici mučenika, u asketskom pokorničkom smislu dugog umiranja i „ubijanja starog čovjeka“. Put rasta u sazrijevanju i ostvarenju savršenstva kršćanskog života u svetosti, ostvaruje se po krsnoj dinamici smrti starog čovjeka i novog života u Isusu Kristu, u kome postajemo novo stvorenje. Tako se svaki autentičan duhovni put sastoji od asketskog napora, mrtvljenja te od sakramentalnog i molitvenog života u kome redovnici po vjeri, ufanju i ljubavi sudjeluju u otajstvu Isusa Krista.

Govoreći o posvećenom životu biskup je citirao Apostolsku pobudnicu Ivana Pavla II., Vita consecrata o posvećenom životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu, Dekret o obnovi redovničkog života Perfectae Caritatis, Dogmatsku konstituciju o Crkvi »Lumen gentium«, Bibliju i druge dokumente i publikacije u kojima je naglasak na posvećenju osobe Bogu. Čovjek se ne može posvetiti svojim snagama i svojim umijećem. Redovnički život je prvenstveno dar od Gospodina koji osoba u određenom trenutku života prepoznaje, prihvaćao i dlučuje se na redovnički život. Evanđeoski zavjeti su odgovor na Božji poziv. Redovnici su: »Cijeli svoj život stavili na raspolaganje njegovoj službi. To im daje neku posebnu posvetu, a ta ima svoje duboko korijenje u krsnoj posveti koju potpunije izražava« (PC 5).

Božja riječ je za njih glas koji moraju neprestano slušati. Bog mora biti sve za njih. Svoj život trebaju provoditi tako da se vježbaju u svakoj krjeposti (usp. PC 5).

Posvetiti se Bogu ne znači zaboraviti sve ostalo. Njihov je duhovni život također posvećen dobru Crkve. Moraju nastojati ukorijeniti i osnažiti kraljevstvo Božje u dušama u svim dijelovima svijeta (usp. LG 44; PC 5). »Stoga, članovi bilo koje

ustanove, jer prije svega i samo Boga traže, trebaju spojiti kontemplaciju, po kojoj se umom i srcem s njime sjedinjuju, s apostolskom ljubavlju koja ih goni suradnjom se uključiti u djelo otkupljenja i širenja kraljevstva Božjega« (PC 5). U svim svojim životnim dobima trebaju živjeti s Kristom. »Oni prinose Bogu izvrsnu žrtvu hvale, a narod Božji rasvjetljaju bogatim plodovima svetosti, primjerom ga potiču i otajstvenom apostolskom plodnošću promiču njegov porast« (PC 7).

»Članovi u prvom redu trebaju odgovoriti svom pozivu – tj. nasljedovati Krista i služiti samom Kristu u njegovim udovima – zbog toga njihova apostolska djelatnost treba proizlaziti iz intimnog jedinstva s njim. Odatle raste i ljubav prema Bogu i bližnjemu« (PC 8).

Drugi vatikanski sabor jasno zaključuje o redovnicima: »Neka svi redovnici svojom cjelovitom vjerom, ljubavlju prema Bogu i bližnjemu, ljubavlju prema križu i nadom u buduću slavu šire po cijelom svijetu Kristovu dobru vijest, da svi vide njihovo svjedočanstvo i slave Oca našega koji je na nebesima (usp. Mt 5, 16)« (PC 25). Redovnici su pozvani živjeti kao apostoli služeći Kristu. Ako ne surađujemo s posvetom Bogu onda naš život gubi smisao.

Nakon kraće rasprave, svi su pošli u gospićku katedralu gdje je u 18,00 sati misno slavlje predvodio biskup Križić a koncelebrirali su: biskup u miru mons. Mile Bogović, župnik gospićki preč. Mario Vazgeč, generalni vikar mons. Marinko Miličević, ekonom biskupije preč. Nikola Turkalj, biskupov tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić, fra Ante Kukavica, don Stjepan Tribuljak, don Goran Antunović, fra

Draženko Tomić, fra Ante Bekavac, fra Petar Grubišić, fra Tino Labrović, fra Božo Mandarić, a asistirao je đakon fra Toni Šimunović Erpušina. Pjevao je katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića, a među vjernicima isticali su se budući krizmanici.

Biskup je na početku propovijedi pozdravio prisutne redovnice i redovnike te rekao „da je dan osoba Bogu posvećenog života ustanovio Papa Ivan Pavao II. 1997. godine i odredio da se obilježava 2. veljače na Svijećnicu. Naveo je tri razloga za uspostavu ovog dana:

a) Zahvaliti Bogu za veliki dar koji je dao svojoj Crkvi jer je Posvećeni život, tijekom povijesti, obogatio Crkvu mnogostrukim karizmama, mnogostrukim darovima Duha. Sveti Otac je tu naveo i jedan citat od svete Terezije u kome je ona izjavila: 'Što bi bilo od svijeta da nema redovnika?' Doprinos redovništva je na mnogim sektorima nemjerljiv.

b) Drugi razlog slavljenja je da se promiče poznavanje i poštivanje posvećenog života u Božjem narodu jer je on, najvjernije nasljedovanje Isusova stila života u Crkvi, a to su čistoća, poslušnost i siromaštvo.

c) Treći razlog je da sami članovi Posvećenog života postanu svjesniji svoga poslanja u današnjem svijetu. Tu je, ponajprije, redovničko zajedništvo kao svjedočanstvo svijetu da je moguće živjeti zajedno unatoč različitosti. Nije krvna veza ona koja spaja i povezuje članove Posvećenog života, nego ljubav: ljubav koja ima svoj izvor u Bogu. Zatim dijeljenje s drugima svega što se ima. U zarazi egoizma i osobnih interesa koji dovode do sukoba na lokalnoj i globalnoj razini, Posvećeni život nudi pravednu raspodjelu dobara.

U misnom čitanju čuli smo Davidov testament sinu: „Budi hrabar i pokaži se čovjekom.“ Pouka uvijek aktualna. Bez čovječnosti nema duhovnosti.

Krist je svojim životom zacrtao put kojim trebamo ići. Njemu je jedini cilj života: vršiti volju Očevu. Život je Kristov život žrtve, život vršenja volje Očeve, život križa i odricanja svega onoga što ga može udaljiti od Očeve volje. Ako smo

mi Kristovi, a jesmo, onda i nama nema drugoga puta izuzev Kristova puta.

Sirah savjetuje svoga sina s naglaskom, neka pripremi dušu na kušnju. Što treba tada činiti? Sirah odgovara kratko: „Čvrsto prioni uz Boga i ne odmeći se“ (2,2).

U kušnjama prionimo uz Boga molitvom. I za Isusa se kaže da je u Getsemanskom vrtu, kad je kušnja postajala jača, On žarče molio. Nakon molitvene borbe sve se promijenilo. On se patnje više ne boji nego joj ide u susret. Isus zove učenika i uvijek kaže: „Pođi za mnom.“ Učenik će uspjeti dok bude imao Isusa pred očima,“ završio je propovijed biskup Zdenko.

Nakon sv. mise i fotografiranja vratili smo se u biskupski dom gdje smo večerali i u radosnom zajedništvu nastavili druženje i slavlje.

s. Robertina Medven

SVIJEĆNICA U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Uz mnoštvo vjernika svečano misno slavlje u našoj katedrali započelo je sa obredom blagoslova svijeća, a svečanu svetu misu predvodio je mons. Marinko Miličević, generalni vikar u zajedništvu sa biskupijskim kancelarom preč. Mišelom Grgurićem, gospićkim župnikom preč. Marijom Vazgečom. Euharistijsko slavlje i danas je svojim pjevanjem uzveličao katedralni zbor pod ravnanjem g. Franje Puškarića.

Prema starom Židovskom zakonu, žena koja je rodila sina nije smjela dirati ništa posvećeno niti ući u prostore Hrama dok ne prođe 40 dana nakon rođenja sina. Tog propisa držala se i Marija. Tu se zatekao starac Šimun, koji je uzeo Dijete u naručje i u nadahnuću, prepoznao u njemu budućega Mesiju. Pri tome je Šimun, to je okosnica blagdana, Isusa nazvao Svjetlom, doslovno "Svjetlost za rasvjetljenje naroda". Otuda blagdanu pučko ime Svijećnica ili Kalandora. Blagdan su počeli slaviti jeruzalemski kršćani od 4. stoljeća kao susret Isusa i svetih staraca, a uveli su ga na traženje

hodočasnika koji su željeli molitvom i razmišljanjem obilježiti mjesta Isusova života. Tijekom 7. stoljeća blagdan je uveden i u Rimu, pape su procesiji dali pokorničko obilježje. Kršćani su zapaljenim svijećama željeli izraziti vjeru u Krista kao svjetlo svijeta. Spominjući se toga događaja, vjernici danas u crkvu donose svijeće na blagoslov. U obitelji se ta svijeća pali u različitim prilikama: na velike blagdane, u vrijeme oluje i grmljavine, stavlja se i u ruku umirućemu kao ohrabrenje i znak nade u vječni život, ali se pali i u drugim situacijama.

Lucija Starčević

SVJETSKI DAN BOLESNIKA

Opću bolnicu u Gospiću pohodio je 13. veljače 2018. gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić povodom Svjetskog dana bolesnika. Prije svete mise biskup se susreo s ravnateljicom Opće bolnice mr. sc. Sandrom Čubelić, dr. med., koja je oca biskupa upoznala s radom bolnice, dosadašnjim djelovanjem kao i s budućim planovima i projektima unapređenja pružanja što kvalitetnije skrbi bolesnicima. Nakon susreta s ravnateljicom, biskup u pratnji ravnateljice i medicinskog osoblja, obišao je odjel interne medicine gdje se susreo s bolesnicima kojima je dao riječ ohrabrenja u nošenju s tjelesnim patnjama.

Nakon susreta s bolesnicima, otac biskup je u koncelebraciji gospićkog župnika vlč. Maria Vazgeča, ravnatelja Caritasa vlč. Luke Blaževića i biskupovog tajnika vlč. Mišela Grgurića slavio svetu misu za bolesnike i sve osoblje bolnice.

Na svetoj misi okupljenim liječnicima, medicinskim sestrama i bolesnicima otac

biskup u propovijedi predstavio je Bartimeja, slijepca od rođenja, koji nije bio razumljiv drušvu u kojemu je živio. "On Isusa nije poznavao, ali kada je čuo za njega htio je da ga Isus izliječi. Mnogi oko njega pokušali su ga ušutkati, ali njegov glas došao je do Isusa. Tada oni koji su ga ušutkivali sokolili su ga i pozvali da dođe k Isusu. Kao da mnogi ne prepoznaju patnje ljudi do sebe, ali kada nam je sve dobro oni nam nude svoju pomoć. Bartimeja je spasila njegova vjera. U patnjama nam je Bog još bliži. Možemo slobodno reći da su bolnice sveta mjesta, jer tu ima mnogo patnje. Ali nisu patnici samo u bolnici, ima ih na mnogim mjestima. Mi smo ti koji moramo pokazati suosjećanje za ljudske patnje. Možemo imati zdrave tjelesne oči, ali ako nemamo oči srca i duše, onda nećemo primjetiti patnike koji se nalaze u našoj blizini. Sv. Majka Tereza je rekla da u Indiji mnogi umiru zbog raznih bolesti, ali oni kojima se pruži ljubav u posljednji trenutcima njihovog života, umiru s osmijehom na licu, iako njihova patnja nije nestala. Neka nam Bog udijeli tu milost da očima srca prepoznamo bolesne i patnike da im u ljubavi možemo pomagati" poručio je biskup Zdenko.

Mišel Grgurić

MOLITVA ZA BOLESNE

Dragi Isuse, ti si tako rado pomagao bolesnicima te ih svojim čudesnim riječima ozdravljao. I ja bih željela imati tako dobro srce prema svakom bolesniku i nemoćnom. Želim pomoći gdje god mogu svakom bolesniku i siromahu, darom ili lijepom riječju ili bilo kako drugačije, jer u njima treba gledati tebe, Isuse!

Molim te, Gospodine, sa one koji su u bolnici i teško bolesni, za sve bolesnike cijelog svijeta, za poznate i nepoznate, da im podaš jakost i strpljivost kakvu si ti pokazao u svojoj svetoj mucu na križu. Neka im svako trpljenje bude na korist duše. Potakni ih da često misle na tebe, našeg trpećeg Spasitelja, pa da im tvoja sveta muka bude utjeha i jakost u bolima. Osobito te molim, Isuse, da nijedan bolesnik ne umre bez tvojih svetih sakramenata, nego da njima bude okrijepljen na putu u blaženu vječnost. Amen.

PEPELNICA

U srijedu, 14. veljače 2018. na Pepelnicu ili Čistu srijedu vjernici Gospića započeli su Korizmu i hod prema slavlju Kristova uskrsnuća obredom pepeljenja i sv. misom koju je u gospićkoj katedrali u 18,00 sati predvodio gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu sa svojim tajnikom i kancelarom biskupije preč. Mišelom Grgurićem i župnikom preč. Mariom Vazgečem. Vjernici su se okupili u većem broju, a također prvopričesnici, krizmanici i ostala djeca i mladi. Pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem Franje Puškarića.

Biskup Križić je u propovijedi pozvao vjernike da tijekom Korizme slušaju Božji zov upućen im po proroku: Vratite se k meni svim srcem svojim te nastavio: „ Iz ovog možemo zaključiti da postoji i neko vraćanje k Bogu koje je površno, deklarativno, koje ne mijenja život. Isto tako postoji i molitva Bogu u nekim teškim životnim situacijama, ali to ne znači da se osoba vratila molitvi. Kada prođu teške situacije osoba zaboravlja na molitvu i svoj odnos s Bogom.

Postoje često, neki samo vanjski znaci odnosa s Bogom koji ne pokazuju da se osoba u nutрини promijenila, da se obratila. Bog s takvom promjenom nije zadovoljan. Isus sam opominje narod riječima koje je Bog uputio po proroku: Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene (Mt 15,8). Zato i poziv: Vratite se k meni svim srcem svojim. Ali, kako promijeniti srce?

Izgleda da i starozavjetni duhovni pisci ne znaju odgovor na to pitanje. Oni prenose Božji poziv čovjeku da promijeni svoje srce, ali ne znaju jasno reći kako to učiniti. Čuli smo i poziv u prvom čitanju: Razderite srca a ne halje svoje, ali nije jasno što to, zapravo znači. Treba znati da srce starozavjetnog čovjeka ima daleko šire značenje od onoga koje mu daje naša kultura. Kod nas danas srce uglavnom, simbolizira organ ljubavi, dobrote, finoće. Za biblijskog čovjeka srce je organ s kojim se razmišlja, s kojim se gleda, organ koji pomaže u razumijevanju mnogih stvarnosti, organ u koji se pohranjuju sjećanja čovjeka. Srce je također središte inteligencije, volje i ljudske odluke. Zato, kada Biblija govori o ljudskom tvrdom srcu, govori zapravo, o ljudima koji ne mogu razumjeti glas istine, o ljudima koji ne vide stvarnost kakva je, ljudima koji su nesposobni čuti glas Božji, nesposobni činiti

dobro i biti vjerni dobru. I zlo je predstavljeno kao stvarnost koja je uvijek usko vezana uz ljudsko srce. Zlo pospješuje tvrdoću ljudskog srca i njegovu deformiranost.

To potvrđuje i Isus u svojim raspravama s farizejima i književnicima o tome što je čisto, a što nečisto, što se smije jesti, a što ne smije. Isus cijeli naglasak stavlja na nutrinu, na srce, pa kaže: Što izlazi iz usta, izlazi iz srca, i to onečisti čovjeka. Jer iz srca dolaze zle misli, ubojstva, preljubi, bludnost, krađe, lažna

svjedočanstva, psovke. To kalja čovjeka (Mt 15,19-20). Stari zavjet suočava se s tim čovjekovim vječnim problemom sadržanim u pitanju: kako formirati ljudsko srce da ono bude uvijek sposobno izabrati dobro? Odgovori na ovo pitanje su više simbolični nego li konkretni. Tako imamo poziv narodu da obreže svoje srce (Pnz 10,16). Prorok Joel poziva da se razdere srce (2,13). Proroci osjećaju da sa srcem treba nešto učiniti, ali ne znaju jasno reći što.

Postoji opće uvjerenje da je teško upravljati vlastitim srcem, teško mu je dati trajno dobar smjer. To i sam Bog potvrđuje po proroku: Podmuklije od svega je srce. Jedva popravljivo, tko da ga pronikne. Ja, Jahve, istražujem srca (Jr 17,9). Sveti pisci teoretski znaju kako zaštititi srce od zla. Na pitanje: Kako će mladić čistim sačuvati put svoj?, dolazi odgovor: Čuvajući riječi tvoje, tj. tako da pohrani u srcu riječi Božje (Ps 119,9-11). Međutim, sveti pisci vide da nije dovoljno samo tako to reći, jer u praksi to ne ide, unatoč nekada dobroj volji. Sveti pisci jasno uviđaju da je to nemoguće učiniti bez posebne Božje pomoći. Zato slijede vapaji kao što je ovaj: Na usta mi Jahve stražu postavi, i stražare na vrata usana mojih. Ne daj da mi se srce zlu prikloni (Ps 141,3-4). Nakon ovoga dolazi i Božje obećanje: Dat ću vam novo srce, nov Duh udahnut ću u vas (Ez 36,26).

Bog navješćuje velik dar Duha Svetoga koji će čovjeku dati moć da usmjeri svoje srce prema dobru. Hoće li se to dogoditi, odgovornost je na čovjeku. Čitamo u Knjizi Sirahovoj da Bog govori čovjeku: Ako hoćeš možeš držati zapovijedi. U tvojoj je moći da budeš vjeran (15,15). Ovo znači da čovjek, uz Božju milost, može biti dobar, može biti vjeran Bogu. Milost Božja preobražava čovjeka ako s njom surađuje. Bez posebne Božje milosti ljudsko srce će se deformirati, upit će u sebe sklonost prema

zlu. Ovo ne znači da čovjek ne može griješiti, nego da grijeh s njim ne može ovladati. Srce čovjeka može tu i tamo prevariti, ali čovjek i pored toga može ostati na putu istine i života. Sveti Pavao bio je čovjek preobražen Božjom milošću, ali se žali da unatoč tome učini ponekad nešto što mrzi (Rim 7,15...). Međutim, Pavao se protiv toga bori, on ne pristaje da zlo boravi u njemu, iako ga zlo ponekad prevari. Zapravo, tu je bit poruke. Mi ljudi, dok smo putnici na ovoj zemlji, uvijek ćemo ostati grješnici, uvijek ćemo u sebi nositi neke mane. Ali važno je da se mi protiv toga borimo. Dok se borimo protiv zla nije nas pobijedilo. Ono neće ovladati našim srcem.

Stoga, i čin pepeljenja koji obavljamo na ovaj dan, naše je obećanje Bogu da ćemo se boriti protiv zla, bit ćemo Bogu vjerni, slušati njegov glas i vršiti njegovu volju.

Bog ne očekuje da budemo bez grijeha, ali očekuje da se borimo protiv grijeha, da nam ne postane svejedno kada je u pitanju grijeh. Najgore je kada osobu više grijeh ne uznemiruje i ne žalosti, kada joj je svejedno. S takvim životom osoba malo po malo i zavoli grijeh.

Isus govori narodu da je on Svijetlost, došao na svijet, ali su mnogi više voljeli tamu nego svjetlo. Vidimo, nije problem u tome što će nas ponekad tama zaskočiti, nego je problem kada čovjek tamu, odnosno zlo, zavoli. Korizma je posebno milosno vrijeme u kojemu smo pozvani boriti se protiv zla koje uvjetuje naš život. Bog nam u

ovom milosnom vremenu posebno pomaže. Zato nas Pavao, u poslanici koju smo čuli, opominje: Evo sad je vrijeme milosti. To je vrijeme u koje Bog izlazi u susret našim prošnjama. Apostol nas u poslanici Hebrejima poziva: Danas ako glas mu čujete, ne budite srca tvrda (4,7).

Primimo k srcu taj Božji poziv, dopustimo mu da oblikuje i usmjeri naše srce prema dobru. Bit će ljepše nama, a i svima koji s nama žive“, završio je biskup Križić.

s. Robertina Medven

TRIBINA – „40 DANA ZA ŽIVOT“

U četvrtak, 15. veljače 2018., na poziv vlč. Marinka Miličevića, generalnog vikara gospićko-senjske biskupije te Tomislava Jurića, člana Inicijative 40 dana za život - Split, u Gospiću je održana prva tribina vezana uz Inicijativu 40 dana za život. Gosti predavači na ovoj tribini bili su Petra Milković, nacionalna voditeljica kampanje te Filip Đekić, član zagrebačkog tima Inicijative

Na tribini je bilo prisutno 40ak vjernika, među njima i tri svećenika naše biskupije, koji su sa zanimanjem slušali kakva je čudesa Gospodin napravio kroz Inicijativu u svijetu i u Hrvatskoj. Inicijativa u Hrvatskoj postoji već četiri i pol godine. Gospođa Milković svjedočila je i govorila o spašenim životima kojih je u Hrvatskoj 47 za koje znamo u tom vremenu, o obraćenju majki i očeva koji nose rane pobačaja, o obraćenju medicinskog osoblja i o tome kako ova Inicijativa utječe na to da se tema

pobačaja, koja je bila veliki tabu u našem društvu, stavlja u javni diskurs, te o njoj govori sve više ljudi.

„Tijekom ove kampanje pozivamo vjernike da razmisle o vrijednosti svakog ljudskog života i to riječima: Ove korizme... što ćeš TI učiniti za sebe i za druge? Vjerujemo da će ova korizmena kampanja biti blagoslovljena svakim blagoslovom, ne samo za nerođene i njihove majke i očeve, već za svakog onog tko se odvaži doći pred bolnicu ili dom zdravlja u svome gradu i hrabro stati uz nerođene.“, rekla je Petra Milković, nacionalna voditeljica ove kampanje.

Nakon predavanja, vjernici u publici postavljali su pitanja gostima, a posebno su ih zanimali tehnički detalji i što je sve potrebno kako bi se Inicijativa organizirala u našoj župi, a potom moglo ustati za nerođene i ispred gospićke bolnice.

Učini nešto za sebe i za druge ove korizme i spasi život tamo gdje živiš!

Lucija Starčević

KORIZMENO HODOČAŠĆE GOSPIĆKOG I OTOČKOG DEKANATA U GOSPIĆKU KATEDRALU

U subotu 3. ožujka 2018. uoči 3. korizmene nedjelje u gospićku katedralu Navještenja BDM hodočastili su vjernici Gospićkog i Otočkog dekanata predvođeni svojim župnicima. Misno slavlje predvodio je biskup mons. Zdenko Križić, u zajedništvu s gospićkim dekanom mons. Marinkom Miličevićem i otočkim dekanom mons. mr. Tomislavom Šporčićem i svećenicima ovih dekanata.

U propovijedi o milosrdnom ocu biskup Križić istaknuo je: „Tri lika obilježavaju ovu prisposobu: mlađi sin, stariji sin i Otac. U ocu Isus predstavlja Boga, nebeskog Oca, i njegov odnos prema čovjeku i onda kada je grešnik. U prisposobi se jasno vidi da je obitelj dobrostojeća jer imaju i slugu. Ne oskudijevaju ničim bitnim. Usprkos svemu tome mlađi sin u jednom trenutku traži od oca dio baštine za sebe jer on bi se htio osamostaliti, odvojiti. Pokazuje da nije zadovoljan u očevoj kući, ali ne kaže zbog čega nije zadovoljan. Nema pravog razloga zbog čega odlazi, nego jednostavno: uhvatile su ga neke mušice i on uporno insistira na

svome. On se lažno uvjerio, kao i mnogi mladi danas, da je svagdje bolje nego tamo gdje se nalaze. Monogi su mladi i danas koji ovako razmišljaju i tako se udalje od onoga što je dobro i padnu u zlo droge, alkohola i tako se udalje od onoga što je korisno u njihovom životu. Uvjerio se ovaj mladić da će on drugdje živjeti život pun radosti i ugoda, i da će mu ruže cvasti na svakom koraku. Otac ga jednostavno ne može zaustaviti, a nema nikakvu namjeru upotrijebiti bilo kakvu silu. I mlađi sin odlazi.

Negdje u dalekom kraju mu se na početku čini da su se svi njegovi snovi ispunili. Sav njegov život postaje zabava, gozbe, djevojke, i sl. Dok su mu još bili džepovi puni imao je prijatelja i obožavatelja koliko je htio. Svi mu laskaju, hvale ga i obilato koriste. Ali se džepovi brzo isprazniše. Ovako besmislenom životu kraj dođe brže nego se misli. Najednom on ostade sam, nema nigdje nikoga od tolikih koji su mu bili tobože prijatelji. On počinje umirati od gladi, ali nikoga da mu išta pruži. Svi

sada vjerojatno govore: tko mu je kriv kad je budala. Potvrđuje se istina da te prvo odbace oni koji su te naveliko iskorištavali. Da nekako preživi on postaje sluga jednom žitelju u onom kraju kojemu čuva svinje. Međutim i tu živi samo jad i bijedu. Nitko mu ne pruža niti ono što jedu svinje. Od tolikog društva s kojima je organizirao bezbroj slavlja i užitaka, sada se nitko za njega ne zanima. On više nikomu ne treba. To je tajna zla. Tamo gdje osoba griješi tu će i ispaštati.

U ovom svom totalnom ponoru, veli se, da on ipak dođe k sebi. Jad i bijeda su mu otvorili oči. Postao je svjestan što je napravio, ali ostaje pitanje: što sada? U teškoj

patnji on se sjetio oca, sjetio se i slugu u očevoj kući čijim životima sada zavidi. On je u tragičnoj nemoći i ne preostaje mu drugo nego naći načina da se vrati ocu i da ga on primi kao slugu. Veli se da ustade i krenu svome ocu. O čemu je sve putem razmišljao, možemo si pretpostaviti. Prije svega o načinu na koji bi trebao umilostiviti oca da ga primi. Ovaj mladić je imao sreću što je imao tako dobrog i uzornog oca. Da nije imao takvoga oca, on se nikada ne bi odlučio vratiti. Život bi mu tragično završio.

Iz svega vidimo kako obitelj može biti dobra, uistinu kršćanska, a dijete odluta, zaglubi u nekom zlu. Sve je to moguće. Međutim, istina je i to da ako su roditelji bili uzorni, oni su u srcu djeteta trajni zov da se vrati na pravi put. Prije ili kasnije roditeljski glas će u njemu pobijediti. Zadivljuje način na koji otac prima sina. Nema niti jedne riječi ukora. Otac zna da to nije potrebno. On zna da je sinu sada sve jasno i ne želi ga koriti.

To je ta Božja ljubav koju nam nije uvijek lako razumjeti i u nju se uvjeriti. Otac organizira slavlje na koje poziva prijatelje i susjede. On se sina ne stidi. On gleda kako da sinu čim prije povрати dostojanstvo djeteta koje je sin izgubio prema ocu, ali ne otac prema njemu. Čini nam se da bi reakcija „normalnog“ oca trebala biti da određeno vrijeme skriva sina zbog sramote koju je navukao na očevu kuću, zbog ugleda koji mu je zbog njega narušen, ali ovaj otac čini sve suprotno. On poziva goste da vide sina, sretan što se on vratio.

Evo to je slika našega Boga.

Takav je Bog prema nama i onda kada odlutamo. Nažalost, premalo smo svjesni ove istine“ zaključio je biskup Križić.

Nakon svete mise hodočasnici su nastavili druženje s biskupom u dvorani Caritasa.

Lucija Starčević

DJELOVANJE MISIJSKE ZAJEDNICE U GOSPIĆKOJ ŽUPI

Misijska zajednica župe Gospić jedna je od najaktivnijih zajednica naše župe koja kontinuirano djeluje od 2012. godine. Okuplja se jednom mjesečno na molitveni susret i moli misijsku krunicu.

Ona potiče molitve za misije, za pravdu i cijeli svijet. Zrnca krunice u različitim bojama simboliziraju napore misionara u cijeloj Crkvi na svakom od pet kontinenata. Zelena boja boja predstavlja Afriku, crvena Ameriku, bijela boja Europu, plava predstavlja Oceaniju, žuta predstavlja Aziju.

Krajem prošle godine u vrijeme adventa, Misijska zajednica župe Gospić i Molitvena zajednica blaženog Alojzija Stepinca Gospić organizirale su posjet štitičenicima Doma za starije i nemoćne osobe. Nakon krunice, otpjevano je i nekoliko prigodnih božićnih pjesama. Štićenici su uživali i u domaćim kolačima koje su pripremile članice Misijske zajednice, a poduzeće Vrkljan darovalo je za tu prigodu 25 kg mandarina.

Osim molitvenih susreta, misijska zajednica župe Gospić kontinuirano kroz godinu organizira dobrotvorne akcije i radionice na kojima se izrađuju prigodni predmeti te ih nude na „misijskom stolu“. Prikupljena sredstva uplaćuju se na žiro-račun Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela.

Svake godine predzadnje nedjelje u listopadu, obilježava se Svjetski dan misija. Utemeljio ga je Papa Pio XI. 1926. godine. Cilj obilježavanja toga dana može se sažeti u želju za naviještanjem Radosne vijesti u područjima koja ne poznaju Kristov nauk i trpe veliku materijalnu neimaštinu, te nastojanje oko financijske i svake druge potpore ljudima u takvim misijskim dijelovima svijeta.

Ove godine Misijska nedjelja obilježavala se 21. listopada 2018. godine. Misijska zajednica župe Gospić organizirala je akciju prodaje kolača za pomoć stradalima u Indoneziji. Prodani su svi kolači i prikupljeno je 3.271,00 kn.

Pozivamo prijatelje i dobročinitelje misija da se uključe u potpomaganje Crkve u misijama i posebno naših hrvatskih misionara. Vašim doprinosom mnogi ljudi i narodi primaju dragocjeno blago Evanđelja, doživljavaju pravo ljudsko dostojanstvo, djeci omogućujete radost sretnog odrastanja, ljudi postaju svjesni da su voljena bića. Misijska područja izložena su mnogim nevoljama (glad, bolesti, nepismenost, izrabljivanje), ali velikodušnošću misionara i njihovih dobročinitelja rastu u duhovnom pogledu i svekolikom napretku.

Misijska zajednica Župe Gospić

24 SATA ZA GOSPODINA

Po preporuci pape Franje za promicanje nove evangelizacije održana je i ove godine u cijelom svijetu molitva '24 sata za Gospodina', u petak i subotu prije četvrte korizmene nedjelje, tj. 9. i 10. ožujka.

Papa Franjo je i u Poruci za Korizmu 2018. pozvao „prije svega članove Crkve da gorljivo prionu korizmenom hodu, poduprti milostinjom, postom i molitvom. Ako se katkad čini da se ljubav gasi u mnogim srcima, znajmo da se to nikada ne događa u Božjem srcu. On nam neprestano daje prigode da počnemo iznova ljubiti. Jedna takva zgodna prigoda bit će i ove godine inicijativa '24 sata za Gospodina', koja poziva čitavu crkvenu zajednicu slaviti sakrament pomirenja u sklopu euharistijskog klanjanja.

Ova molitvena inicijativa „24 sata za Gospodina“ održana je i u gospićkoj katedrali Navještenja BDM. Klanjanje je započelo u petak 9. ožujka nakon večernje svete mise u 18 sati, a završilo 10. ožujka svečanim blagoslovom i svetom misom u 18 sati. Tijekom 24 sata izmjenjivali su se u katedrali vjernici, a svećenici Gospićkog dekanata bili su na raspolaganju za svetu ispovijed i duhovni razgovor.

Inicijativa je održana nadahnjujući se na riječima Psalma 130, 4: 'U tebe je praštanje'.»

Marija Ružić

VJERONAUČNA OLIMPIJADA U GOSPIĆU

Nakon vjeronaučne olimpijade održane na školskoj razini 31. siječnja ove godine, u petak 9. ožujka održana je vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole Gospićko-senjske biskupije na biskupijskoj razini. Tema olimpijade bila je „Kršćani na putu dijaloga“. Na školskom natjecanju sudjelovalo je 8 ekipa iz srednjih škola i 22 iz osnovnih škola, a na biskupijskom, kojem je mijenjan datum natjecanja uslijed vremenskih nepogoda, dvije ekipe su odustale zbog bolesti natjecatelja.

Ove godine domaćin natjecanja bila je Osnovna škola dr. Jure Turića Gospić na čelu s ravnateljem prof. Ivicom Radoševićem. U holu škole okupili su se mentori, ostali vjeroučitelji i gosti na uvodni program koji je vodio vjeroučitelj Franje Puškarić. Školski zbor predvodio je pjevanje himne Lijepa naša domovino. Molitvu

je, uz prezentaciju, predvodila vjeroučiteljica Jelena Majer, potom su članovi školske folklorne skupine „Degenija“ izveli kratki kulturno-umjetnički program. Nakon toga, prisutne su pozdravili, zaželjeli im dobrodošlicu a natjecateljima uspjeh: predstojnik Katehetskog ureda Gospićko-senjske biskupije preč. Nikola Turkalj, ravnatelj škole Ivica Radošević, gradonačelnik Grada Gospića Karlo Starčević, gospićki župnik preč. Mario Vazgeč te mons. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru koji se osvrnuo na temu natjecanja, objasnio nastanak pojma dijalog, pozvao nas da mi kršćani idemo putom Crkve, putom dijaloga, putom koji vodi prema jedinstvu svih kršćana i otvorio natjecanje. Ekipe i mentori raspoređeni su u određene učionicu.

Natjecanje se odvijalo u tri kruga: Natjecatelji su rješavali pismeni test, a nakon toga su pod vodstvom domaćih vjeroučitelja posjetili gospićku katedralu Navještenja BDM gdje ih je dočekaao mons. Marinko Miličević i predstavio im gospićku župu i katedralu. Potom su u Muzeju Like Gospić, gdje su ih dočekali djelatnici s ravnateljicom Vesnom Bunčić, razgledali tamošnji stalni postav. Nakon objeda u školi, daljnje natjecanje osnovne škole nastavile su u športskoj dvorani, a srednje u jednom većem razredu. Prije početka drugog kruga u kojem su rješavali tombolu, dobili su poredak nakon pismenih testova. U treći krug natjecanja u kome su rješavali kviz Milijunak ušlo je prvih pet najboljih ekipa iz osnovnih i srednjih škola. Konačni pobjednik u kategoriji osnovnih škola bila je Osnovna škola Zrinskih i Frankopana Otočac s mentoricom Draženom Rubčić, a od srednjih škola prvo mjesto osvojila je Gimnazija Bernardina Frankopana Ogulin s mentoricom Anom Puškarić. Nakon proglašenja rezultata, najboljim ekipama i njihovim mentorima Katehetski ured uručio je nagrade i priznanja. Pobjedničke ekipe ići će na državno natjecanje koje će se održati od 18. do 20. travnja 2018. godine u Poreču.

Zahvaljujemo Osnovnoj školi dr. Jure Turić Gospić na čelu s ravnateljem Ivicom Radoševićem, djelatnicima i svima koji su nam pružili radosno gostoprimstvo i pripremali natjecanje dva puta, jer je prvo natjecanje otkazano kad je već sve bilo spremno – dva sata prije samog početka. Hvala svima koji su na bilo koji način sudjelovali, posebno našim gospićkim vjeroučiteljima u osnovnoj i srednjim školama.

Franje Puškarić

GODIŠNJI SUSRET ŽP VIJEĆA NA UDBINI

Na petu korizmenu nedjelju 18. ožujka 2018. održan je Godišnji susret župnih

pastoralnih vijeća Gospićko-senjske biskupije. Susret je ove godine organiziran u Svetištu hrvatskih mučenika u Udbini. Vijećnici su u poslijepodnevnim satima u udbinsko svetište stigli u pratnji svojih župnika. Na početku susreta biskup mons. Zdenko Križić je predvodio kratku Službu Riječi. U razmatranju je posebno naglasio snagu molitve. Moliti

treba svakodnevno, a ne samo u teškim trenucima i kada nas snađu životne nedaće. Bog će nam uvijek dati ono što nam je potrebno. Vrijeme nam je darovano, stoga dio darovanog vremena posvetimo razgovoru s Bogom i preispitivanju svoje duše. Vijećnici nisu, naglasio je, osrednji kršćani, oni jesu i moraju biti uzorni kršćani. Njima je povjerena posebna zadaća brige za bližnje.

Nakon razmatranja i molitve vjernika uslijedio je kratak odmor uz kolače i napitke koje je uz pomoć vrijednih župljanki i župljana pripremio domaćin susreta velečasni Josip Šimatović. Program se nastavlja u kripti Svetišta. Velečasni Josip Šimatović pozdravnim govorom uvodi sve prisutne u središnji dio programa. Mons. Tomislav Šporčić upoznaje sve prisutne s temom današnjeg susreta. Napominje kako je više godina za redom susret bio organiziran u Otočcu, posljednji 2015., no ove godine je na susretu vijeća dekana i na prijedlog velečasnog Josipa Šimatovića odlučeno da susret bude u hrvatskoj Udbini. Dosadašnje su teme susreta bile vezane uz temu pastoralne godine, a ovaj put je odabrana tema: Mjesto i uloga Župnog pastoralnog vijeća u djelovanju župe. O temi je govorio mons. dr. Slavko Zec, profesor crkvenog prava na Teologiji u Rijeci. U svom vrlo iscrpnom i brojnim primjerima potkrijepljenom izlaganju mons. dr. Slavko Zec temu je približio svakom slušatelju.

Članovi Župnog pastoralnog vijeća trebaju biti oslonac župniku, a moglo bi se reći i pomoć kroz koju bi župnik otkrio što Bog želi od naše župe i za našu župu. Župni pastoral treba djelovati sinodalno, a taj zajednički hod posebno je naglašen u II. Vatikanskom koncilu (1962-65), a pak novi Kodeks kanonskog prava izdan od pape Ivana Pavla II 1983. nazvan je kao i zadnji dokument Koncila i koji preporučuje Župno pastoralno vijeće. Statut Župnog pastoralnog vijeća Gospićko-senjske

biskupije donesen je 2006. i u samom Statutu je predviđeno šest odbora koji bi trebali djelovati unutar Župnog pastoralnog vijeća.

Spomenuti odbori su: Evangelizacijsko-katehetski, liturgijski, obiteljski, karitativni, medijski i odbor za mlade. Svaka župa se prema svojim mogućnostima i broju članova organizira te dijeli odgovornost za pojedini odbor.

- Odbor za evangelizaciju ima zadaću naviještati Božju riječ i odgovorno u vjeri voditi zajednicu.
- Odbor za liturgiju sudjeluje u bogoslužju, čita riječ Božju i priprema sve potrebno za slavlje blagdana.
- Odbor za obitelj je oslonac i potpora svim obiteljima u njihovim problemima odgoja ali je i smjernica u izgradnji zdrave kršćanske obitelji.
- Odbor za mlade potiče i uključuje mlade u rad i život župe.
- Odbor za karitativni rad se odlikuje žrtvom za potrebite, jer župa je živa onoliko koliko pokazuje dobru volju za pomoć drugima.
- Odbor za medije ima zadaću donositi vijesti iz svih segmenata crkve i pri tome objektivno iznositi stvari. Nikako ne iznositi neistine i ne omalovažavati.

Vijećnici se u Župno pastoralno vijeće biraju na 3 načina, prvi od njih je po izboru naroda, drugi po službi i treći dio bira sam župnik.

Sakramente primamo ne kako bismo zadovoljili formu svojeg kršćanskog života, već da Duh Božji koji primamo u nama raste, da kroz nas djeluje i progovara. „Kršćani, probudite svoju vjeru i nitko vam ništa ne može!“- naglasio je mons. dr. Slavko Zec na kraju svojeg predavanja. Uslijedili su upiti, prijedlozi ali i zahvale predavaču na poučnom i slikovitom predavanju.

U posljednjem dijelu programa povjerenik za obitelj u Gospićko-senjskoj biskupiji mons. Tomislav Šporčić upoznao je prisutne s planovima u pastoralnoj godini obitelji. U pripremi je III. Nacionalni susret obitelji u Solinu 15. i 16. rujna 2018. Tu su i posebne tribine za svećenike, vjeroučitelje i laike.

Dana 12. svibnja 2018. će na razini dekanata, a uoči Majčinog dana biti Obiteljsko, dekanatsko hodočašće Majci Božjoj u Krasno.

Biskup mons. Zdenko Križić susret je zaključio riječima: „Ne budimo zabrinuti za sutra, budućnost je u Božjim rukama!“ i „Trudimo se biti autentični vjernici!“

Maja Tomaić Serdar

CVJETNICA U GOSPIĆU

Cvjetnom nedjeljom započeo je Veliki tjedan tj. vazmeno otajstvo muke i uskrsnuća Kristova. Župljani Gospića su se, prije svečane sv. mise na uspomenu Isusovog ulaska u Jeruzalem, okupili u velikom broju u 9,30 sati ispred crkve Sv. Ivana Nepomuka gdje je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, u zajedništvu sa župnikom preč. Mariom Vazgečom te tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem blagoslovio maslinove grančice, drugo zelenilo i cvijeće odakle su svi u procesiji pošli u katedralu na misno slavlje u kome su svećenici i pjevači recitali po ulogama Muku po Marku. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Marko živo opisuje događaje, osobito Isusovo sučeljavanje s vlašću, što je otac Biskup vrlo jasno protumačio u propovijedi na događaju kada je Isus doveden pred Poncije Pilata koji je, kao predstavnik rimske vlasti, jedini mogao izreći smrtnu presudu za nekog optuženika. Biskup je rekao, da su predstavnici židovske vlasti sprovodeći Isusa Rimskom prokuratoru, Poncije Pilatu, promijenili predmet optužbe

te nastavio: „ Prije negoli će ga dovesti Pilatu, Židovi optužuju Isusa da se proglasio sinom Božjim, te rekao, ako se sruši veličanstveni Hram da ga on može u tri dana iznova podići. Predstavnici židovske vlasti, svjesni da će Pilat ove njihove optužbe religioznog karaktera ignorirati te možda, Isusa osloboditi svake krivnje, mijenjaju optužbu dajući joj jaki politički naglasak. Pred Pilatom Isusa optužuju kao političkog agitatora koji sebe proglašava židovskim kraljem i protivi se tako rimskom caru. Ovo je ozbiljnija optužba u očima rimskog predstavnika. Židovi su rimsku vlast iz dna duše mrzili, ali im je sada dobro došla za osudu Isusa.

U Evanđelju ova scena ima podnaslov: 'Isus pred Pilatom'. Ispravniji naziv trebao bi biti: 'Pilat pred Isusom'. Pilatu u suđenju nije glavni kriterij pravednost, nego osobni interes. Stoga, zbog Isusa on ne želi ništa riskirati jer gleda, prije svega, na svoju karijeru. On presudu ne donosi po vlastitom uvjerenju ili po pravednosti, nego da zadovolji svoje interese i interese drugih moćnika. Isus pred Pilatom stoji u okovima, a u pravim verigama je zapravo, Pilat. On pokazuje i prije nego je proces započeo da se želi osloboditi ovog uznika, ali ne zna kako. Zato kaže Židovima: 'Uzmite ga vi i raspnite jer ja ne nalazim na njemu krivice' (Iv 19,6).

Pita ih, hoće li da im pusti Isusa, jer je mogao pustiti narodu jednog uznika kao poklon za veliki blagdan Pashe. Ali oni ne žele Isusovo oslobođenje te biraju javno poznatog razbojnika. Zatim ih pita: 'Što da učinim s Isusom, zvanim Mesija?' Odgovor je: 'Neka se razapne'. Pilat, kao u nekom očaju, pita dalje: 'Kakvo je zlo učinio?' Ali masa ne daje odgovor na to pitanje nego samo inzistira da ga se

razapne. Pilat je prisiljen birati između Isusa i naroda; između Isusa i židovskih vlasti; između Isusa i svoje karijere; između Isusa i mnogih drugih svojih interesa.

Nije se samo Pilat našao u takvoj situaciji, nego smo često i svi mi prisiljeni birati između Isusa i nekih naših malih interesa. Nekada ne biramo Isusa da se ne bismo nekome zamjerali, ili da nas ne bi zato ismijali, da nas ne bi nazvali zaostalima, zatucanima. Često gledamo što bi nam mogli reći drugi i tako radije zatajimo Isusa.

Isus se često predstavlja kao alternativa nekome ili nečemu. Ostavlja nam slobodu da izaberemo. Izbor Isusa ima nekada i svoju cijenu. Pa tko je spreman, imat će ga. Ako su u igri mnogi naši interesi, lako se Isusa odrekne. On se tiho i sam povuče. Ima prilično kršćana koji imaju svoj odnos s Isusom prema prilikama. Ako zbog

Isusa treba nešto žrtvovati, onda ga se lako zataji. Neki se ponašaju po onoj starozavjetnoj: 'Malo Bogu, malo Baalu', ili kako bi se danas reklo: 'Malo Bogu, malo đavlu'. Takva vjera nema u sebi stabilne temelje. Isus se nikome ne nameće silom. Kada narod bira Barabu, dobiva ono što je izabrao. Svi smo slobodni u našim izborima, ali ne smijemo zaboraviti da ćemo u životu nositi i posljedice svojih izbora. Nažalost, često nas naši izbori odvedu u istinske okove, u pravo ropstvo. Žrtvuemo nekada istinski život zbog nekih provizornih vrijednosti. Isus se i u

okovima ne boji izjaviti da je on istinski kralj, ali kralj koji je došao posvjedočiti za istinu. Pilat je postavio pitanje: 'Što je istina?', ali nije želio čuti odgovor. Isusova istina je ona koja oslobađa osobu, ali se Pilat ne osjeća spremnim platiti cijenu

slobode. Ostao je živjeti s okovima. Međutim, nisu toliko opasni okovi u koje nas stave drugi, koliko oni koje priskrbimo sami sebi svojim nedosljednim životom, životom u kojem je sve podređeno osobnim interesima, odnosno našem egoizmu. Pilat pokazuje kako se teško osloboditi baš takvih okova i daje do znanja koliko su opasni ovi naši okovi i za one s kojima živimo. Čovjek okovan egoizmom spreman je žrtvovati bilo koga za svoje najsitnije interese.

Pilat dalje pita narod: 'Hoćete li da vam oslobodim Kralja Židovskog?' (Iv 18,39), a Isusu poručuje: 'Ne znaš li da imam vlast osloboditi te i imam vlast razapeti te' (Iv 19,10). Pilat govori, a nije svjestan da on te moći nema. On sâm nije slobodan pa kako može drugoga osloboditi! Isus je još prije rekao: 'Ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni' (Iv 8,36). Govorio je to mnogima koji su živjeli različita ropstva. I svaki

od nas trebao bi biti svjestan da u mnogo čemu nismo slobodni, da imamo različite okove, da smo robovi mnogih egoističnih interesa koji guše naš život i dopustiti da nas Isus oslobodi. Bolje biti slobodni pa makar na križu pribijeni, nego živjeti kao robovi, pa makar to bilo u nekim kraljevskim stolicama," završio je Biskup propovijed.

s. Robertina Medven

KORIZMENO-USKRSNA PORUKA GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA 2018.

„Čisto srce stvori mi Bože i duh postojan obnovi u meni“ (Ps 51,12)

Draga braćo i sestre!

Započinjemo milosno korizmeno vrijeme kao pripravu za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Bog nas poziva da mu se u tom vremenu više otvorimo kako bi nas ispunio svojim božanskim životom te naš duh osnažio u borbi s protivštinama života koje se ne mogu izbjeći. One su naša trajna kušnja ali i trajna prijetnja da nam život učine tjeskobnim i nesretnim.

Za mudrog Joba čovjekov život na zemlji je borba, rat (usp. 7,1). U toj borbi nitko ne pobjeđuje uvijek. Bude i puno poraza i izgubljenih bitaka. Svaki poraz donosi mogućnost da se izgubi nada, da se završi u razočaranjima i klonućima. Bez jakog duha nema uspjeha u životu. Svi znamo što znači kada se za nekoga kaže da je klonuo duhom. Time se hoće reći da je osoba upala u prazninu života, u tjeskobu, u beznađe. Život joj je u tami iz koje ne vidi izlaz. A izlaza uvijek ima.

U Bibliji je „duh“ (čovjekov duh, po kojemu je čovjek slika Božja) na neki način sinonim za život. Bez snage duha čovjek nema pravog života, to je onda više vegetiranje nego život. U

mnogim našim krajevima ljudi se pozdravljaju s pitanjem: „Je si li živ?“ Vidi čovjeka koji se kreće, radi i onda ga pita, „je si li živ?“ Ništa čudno! Čovjek može raditi, kretati se, trčati, ali ne znači da je pun života. Može biti itekako prazan. Sveti Jakov ustvrđuje da je „tijelo bez duha mrtvo“ (2,26), bez obzira što se to tijelo kreće. Kad Psalmist kaže: „Duh moj već zamire u meni“ (143,4), ne želi reći da on fizički umire, nego želi istaknuti da je u njemu nestalo radosti, zadovoljstva, mira, sreće. Mudrac u knjizi Izreka navodi da „neveseo duh suši kosti“ (17,22). Bez radosti čovjek postaje suha grana. Ona, doduše, može biti još spojena sa stablom ali kroz nju ne struje životni sokovi, u njoj nema života. Isti mudrac ustvrđuje: „Kada je čovjek bolestan, njegov ga duh podiže“ (18,14). Želi reći da čovjek i u bolesti, ako je u njemu zdrav i jak duh, nije nesretan, nije bez života, jači je i od bolesti. Na drugom mjestu iznosi da je zdrav duh „svjetiljka životu“ (20,27). Sa zdravim duhom čovjek dobro vidi, dobro vrjednuje, ima ispravne kriterije, a onda ima i dobar životni smjer.

Međutim, čovjekov duh može se i pokvariti, izopačiti, a zbog toga onda čovjekov život i njegovo ponašanje postaju nastrani. Problem je što osoba, klizeći prema tome, sve manje to primjećuje. Ponašanje joj postaje sve čudnije, ali ona to ne uočava jer joj iskvaren duh ne daje više dovoljno svijetla. Ona je u tami. Osoba iskvarenog duha postaje nesposobna za ispit savjesti. Psalmista kaže: „Razmišljam noću u srcu, mislim, i duh moj ispituje“(77,7). Bez zdravog duha osoba se ne ispituje niti provjerava svoje stanje. Ne postavlja u pitanje svoje ponašanje jer je za to nesposobna. I to stoga, što osoba svoj duh pomalo formira u skladu sa svojom praksom. Kako tko živi, tako i razmišlja. Ili, kako reče veliki mislilac Pascal: „Kada netko ne živi ono što vjeruje, onda počinje vjerovati ono što živi.“ Kada se duh iskvari, onda se i loše stvari vide kao dobre. Biblija stalno na to upozorava. U Starom zavjetu to posebno čine proroci. Oni govore da čovjekov duh može postati „vrtoglavi duh“ (Iz 19,14), „obamrli duh“ (Iz 29,10; Rim 11,8), „zabludjeli duh“ (Iz 29,24), „pobješnjeli duh“ (Dn 5,20).

Prorok Hošea govori o „duhu razvratnosti“ (4,12) i „duhu bluda“ (5,4), a prorok Zaharija o „duhu nečistoće“ (13,2). Ovo se ne odnosi samo na područje seksualnosti, nego

na cijeli život koji je poprimio ta obilježja.

U knjizi Izlaska govori se o „pomućenim duhovima“ (6,9). Ima još puno naziva s kojima Biblija opisuje deformirani duh čovjeka: „duh razdora“ (Suci 15,19), „duh gnjeva“ (1Sam 11,6), „duh ljubomore“ (Br 5,14), „duh tjeskobe“ (Izr 15,13), „duh očajaja“ (Iz 61,3).

U Novom zavjetu za deformiran čovjekov duh postoji i naziv: „duh bolesti“ (Lk 13,11). Ovo se ne odnosi na osobe psihički poremećene, nego i na neke fizičke bolesti. Međutim, može se odnositi i na osobe koje „njeguju“ neke svoje „bolesti“ da bi po njima imale određene privilegije i poštude. To bi se još moglo nazvati duhom lijenosti, tromosti. Tu može biti riječ o osobama koje se razbole od straha da se ne bi razboljele. Naime, to su osobe koje imaju stalnu potrebu uzimati neke lijekove jer se ne osjećaju dobro, a zapravo, ne radi se o fizičkim bolestima. Takve osobe mogu imati u sobi više lijekova nego li neka apoteka i ići će stalno od liječnika do liječnika, snimiti svaki organ svog tijela, ali im ništa bolje nije, niti im liječnici daju dijagnoze.

Ne radi se tu uvijek o nekim poremećajima koji zahtijevaju bolničko liječenje, nego je potrebno pomoći osobi da se otvori ljubavi. To je lijepo definirao veliki ruski pisac

Dostojevski u romanu „Braća Karamazovi“ gdje starac Zosim veli jednoj ženi koju je obuzeo strah od budućnosti i opsesija smrću: „Ljubi i tvoje će opsesije nestati“.

Za neke bolesti ne trebaju lijekovi, nego je potrebno promijeniti duh, odnosno život. Sveti Pavao govori o „duhu robovanja“ (Rim 8,15), „duhu obamrlosti“ (Rim 11,8), o „prijevarnom duhu“ (1Tim 4,1), o „duhu ovog svijeta“ (1Kor 2,12). Sveti Ivan govori o „duhu zablude“ (1Iv 4,6) i napominje da se ne vjeruje svakom duhu nego da se provjeravaju duhovi (1Iv 4,1). Ovo provjeravanje ne odnosi se samo na provjeru je li nešto od Duha Svetoga ili je od zlog duha, nego da se provjeravaju i ljudski duhovi, tj. kakav je duh koji nekoga u životu vodi.

U Starom zavjetu imamo na nekoliko mjesta gdje se izrijeком spominje „Božji zao duh“ (1Sam 16,14-16; 18,10; 19,9), koji je obuzeo Šaula. Poruka je da je taj duh od Boga bio izvorno dobar, ali ga je Šaul izopačio. Svako dobro može se našim djelovanjem zloupotrijebiti i izopačiti. Znamo kako se i ljubav i prijateljstvo s nekim može, nakon izvjesnog vremena, pretvoriti u mržnju i neprijateljstvo. Stoga je važno provjeravati stanje svoga vlastitog duha nije li se deformirao i završio u nastranosti. U tom smislu je vrlo važno razmišljati nad Božjim pitanjem

koje je uputio prvom čovjeku, a to je: „Gdje si?“ To pitanje Bog postavlja svima nama tijekom cijelog života. Itekako je važno zastati i odgovoriti na njega! Važno je imati hrabrosti stati pred Boga i u Božjem svijetlu spoznati sebe. Iskreno, ne površno. Mi smo ono što smo u Božjim očima, ne ono što smo u očima drugih ili u svojim očima. Uvidjeti ponajprije, koje su to naše vrijednosti do kojih držimo i za koje se borimo te, gdje su korijeni našeg nezadovoljstva i tjeskobe? Trošimo li život u nešto što život nije? Možda nam male i nebitne stvari zagorčavaju život, jer propuštamo one važne i bitne?

Za duhovni život je od kapitalnog značenja upoznati svoju vlastitu istinu. Nema značajnijeg duhovog života bez toga. Nekada se jako bojimo toga. Najčešće iz razloga što bi priznanje istine zahtijevalo napor promjene života. - Jedan će reći da je nepoznavanje sebe opasno po život. Drugi će nadodati da ni poznavanje sebe nije bezopasno. Naime, neki otkriju svoju istinu, priznaju je, a onda ne znaju što će s njom. Ne vjeruju u moć preobrazbe života. Zato bježe od istine o sebi. Tako se poteškoće ne rješavaju nego samo odgađaju i time postaju još teže. Upoznati sebe je posebna Božja milost. To je znak da Bog u tu osobu ima povjerenja, ima nadu da će osoba nešto poduzeti i popraviti svoje

stanje. Zato je važno dopustiti Bogu da nam kaže našu istinu.

Korizma je posebno milosno vrijeme u kojemu smo pozvani provjeriti svoj duh te ga staviti u Gospodinove ruke da nam ga On očisti, obnovi i učvrsti kako nas životne poteškoće ne bi slomile i da nikada ne klonemo duhom. Bog nam u ovom milosnom vremenu posebno pomaže. Zato nas apostol Pavao na početku Korizme upozorava: „Evo sad je vrijeme milosti“. To je vrijeme u kojem Bog posebnije izlazi u susret našim prošnjama.

Ali i mi sa svoje strane moramo nešto učiniti na planu ljubavi i služenja, na planu molitve i velikodušnosti, kako slušamo u evanđelju Čiste srijede. Najefikasnija sredstava za jačanje našeg duha su molitva i djela ljubavi prema svima a napose prema siromašnima i ljudima patnje. Ne dopustimo da nam Korizma bude siromašna ovim vrjednotama.

Apostol nas u poslanici Hebrejima poziva: „Danas ako glas mu čujete, ne

budite srca tvrda“ (4,7). Primimo k srcu taj Božji poziv, dopustimo mu da oblikuje naše srce i obnovi duh te budemo trajno usmjereni prema dobru. To je istinsko uskrsnuće koje se događa još za života. Život će tako postati ljepši. Ne, da će nestati sve poteškoće, nego nas ni jedna poteškoća neće slomiti i dovesti do osjećaja besmisla.

Neka ovo korizmeno vrijeme oživi i rasplamti duh u nama da uistinu doživimo stvarnost novog života koji dolazi od Božjeg Duha, a onda će i Duh koji uskrisi Isusa oživjeti i nas (usp. Rim 8,11) da se u nama nastani život u izobilju koji nam Isus nudi (usp. Iv 10,10).

Želim vam svima da nakon ovog milosnog i zauzetog korizmenog vremena dočekate blagdan Isusova uskrsnuća osnaženiji u duhu, ispunjeniji životom, ojačaniji u vjeri, nadi i ljubavi te poletniji u velikodušnosti i služenju.

Neka vam Uskrs bude u svemu sretan i blagoslovljen.

Korizma – Uskrs 2018.

+ Zdenko Križić, biskup gospičko-senjski

VELIKA SRIJEDA - MISA POSVETE ULJA

Na Veliku srijedu, 28. ožujka u gospićkoj katedrali okupilo se pedesetak svećenika, redovnika, bogoslova i sjemeništara oko svoga biskupa mons. Zdenka Križića na Misu posvete ulja. U propovijedi, biskup je između Isusovih učenika izdvojio Judu kojeg evanđeoska izvješća u ova prva tri dana Velikog tjedna stavljaju u središte pozornosti te rekao: " Ivan evanđelist, kao što smo već napomenuli, Judu definira kao 'lopova' koji krade iz zajedničke blagajne. Matej, pojašnjava motive Judine izdaje: u pitanju je novac i navodi točnu sumu koju je Juda dobio za taj čin: 30 srebrnjaka. Kod Marka i Luke novac je samo obećan, bez točnog iznosa, dok je kod Mateja, uz točnu sumu, novac Judi odmah i isporučen. Iznos koji je Juda primio odgovara cijeni jednoga roba (Izl 21,32). Evanđelist Ivan pojašnjava da je Juda do ovog čina izdaje došao putom nevjernosti koja je bila progresivna. On je prvo izdao moralne vrijednosti i izdaje su rastle dok ga nisu dovele do izdaje najdragocjenije osobe... To je uvijek put do određenog ponora. Kada osoba malo pomalo izdaje poštenje, pravednost, istinu, vjernost, ... jednom će posve potonuti. Ako osoba, pa zvala se ona i svećenik, ne radi ustrajno na sebi i svom

duhovnom životu, izdaje će se događati svakim danom. Neće ga spasiti niti svakodnevna euharistija niti, eventualno dobre propovijedi koje upućuje drugima. Mogu postati samo kao oni za koje Isus veli da „dobro govore, ali ne čine“. Novac koji je Juda dobio nije riješio ni jedan njegov problem i nije mu donio nikakvu sreću, nego mu je naprotiv upropastio život. Toga je postao svjestan prekasno, kao i mnogi drugi koji do njega nepošteno dođu. Kada je Juda postao svjestan do kuda ga je novac doveo, pada u očaj i ne vidi više izlaza za svoj slučaj. Nakon izdaje on vraća srebrnjake u hram, jedino mjesto gdje se ovaj prljavi novac može oprati, pretvoriti u nešto lijepo, pod uvjetom da ga se upotrijebi za plaćanje kakve žrtve prinosnice Bogu ili ga se dade siromasima. Međutim, svećenici odbijaju uzeti taj novac za hramske potrebe jer su svjesni da je previše okaljan... Korijeni zla uvijek su nejasni... Luka čak naglašava da je u Judu, čini se, preko novca ušao Sotona. Papa Franjo tvrdi da Sotona ulazi u život svećenika najlakše preko novčanika. Međutim, neki evanđelisti ne stavljaju naglasak ni na kakav novac. Kao da su htjeli reći da nije novac jedini saveznik koji može unakaziti osobu. Može to i karijerizam, borba za prestižem, nemoral općenito, različita razočaranja, ili jednom riječju: praznina ljubavi...

Nameću se neka pitanja: Da li su drugi razumjeli da je Juda izdajnik o kome Isus govori? Ako jesu, zašto ništa nisu poduzeli da ga spriječe u njegovu naumu, da s njim prijateljski porazgovaraju? Kako to da učenici nisu ni na koji način reagirali kada su saznali tko je taj i kada su vidjeli kako Juda odlazi u noć?...Svi učenici su zaređeni, svima su noge oprane, ali svi nisu čisti. Luka navodi da je među učenicima, nakon Euharistije, počela prepirka tko je među njima najveći. Euharistija može osobu ne samo ispunjati milošću nego je može i prazniti milošću. I Judin prikaz života poruka je svima nama: svi mi imamo svoje izdaje, svi mi imamo svoju kesu prijetnji da postanemo izdajnici, i u većem obliku, ako ne budemo dovoljno bdjeli nad svojim slabostima i njihovim tendencijama... Svi mi imamo svoje svijetlo ali i svoje tame, svoje anđele ali i svoje đavle. Svi smo mi

na udaru Sotone. Svima je, kako će Bog još na početku reći Kajinu 'griješ kao zvijer na pragu kuće što na te vrebalo, ali još mu se možeš oprijeti'. Biskup je završio: „Ako se dovoljno ne opiremo, ako držimo nerazborito otvorena vrata srca, zvijer će u nas ući i učiniti nas sposobnim za svaku vrstu zla. Judina povijest, i ne samo njegova, to potvrđuje. Slavimo sutra dan uspostave svećeništva. Svi smo mi dionici tog neizmjernog dara. To je dar koji treba brižno njegovati, inače će ga se izgubiti, ili će se pretvoriti nama u osudu. Neka Gospodin to ne dopusti.“

Nakon propovijedi slijedio je čin posvete ulja za sakramente krštenja, sv. potvrde, bolesničkog pomazanja, svećeničkog i biskupskog ređenja, kao i za posvetu oltara i crkve.

Na ovoj misi svećenici i laici su, u ime župa, donijeli sredstva za Caritas prikupljen u akciji Misereor 2018. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Svećenici su slavlje svog dana nastavili u biskupskom domu.

s. Robertina Medven

VELIKI ČETVRTAK - MISA VEČERE GOSPODNJE

Na Veliki četvrtak svečanu misu Večere Gospodnje s obredima u gospićkoj katedrali, 29.ožujka u 18 sati predvodio je biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su biskup u miru mons. dr. Mile Bogović, tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić i župnik preč.Mario Vazgeč.

Posljednja večera bila je oproštajna večera, prožeta Isusovim predanjem u volju Očevu i svjedočanstvom Njegove ljubavi prema Bogui prema čovjeku. Ostavio je učenicima oporučno punomoć da sve što je ustanovio na ovoj Večeri oni čine njemu na spomen.

Biskup Križić je vjernike koji su ispunili katedralu pozvao da prate mislima i srcem završne događaje Isusovog javnog djelovanja te nastavio propovijed: „ Ova večer Velikog četvrtka ispunjena je tolikim važnim događajima koji bi zahtijevali naše poduže razmatranje. Sve se zbivalo na dvije lokacije koje su postale posebno svetim

mjestima za sve kršćane: to je dvorana Posljednje večere i zaselak zvani Getsemanij. U dvorani u kojoj Isus blaguje Pashu sa svojim učenicima Isus uspostavlja Euharistiju, uspostavlja svećeništvo novoga saveza, daje novu zapovijed ljubavi i sa gestom pranja nogu daje temeljnu pouku poniznosti i služenja kao bitno obilježje Isusova učenika. Sve se odvija u klimi intimnosti, prijateljstva, i neizmjerne ljubavi. U Getsemaniju je atmosfera napetosti i dramatičnosti. Tu se Isus krvlju znoji

od straha pred mukom i smrću, kao i svako ljudsko biće koje je pozvano na život. Opisujući ove događaje, evanđelisti stavljaju naglasak da Isus znade unaprijed

sve što će mu se dogoditi te s punom sviješću i slobodom prihvaća sve to iz ruke Očeve. Ali sve to ne može eliminirati strah i drhtanje pred patnjom kojoj se ljudska narav silno opire. Koliko puta se Isus, prije ovoga, energično usprotivio kada su ga njegovi učenici pokušali nagovoriti da izbjegne ovaj put i ovaj „čas tame“, kako ga Isus zove. On je prihvatio ovaj put iz ruke Očeve s puno ljubavi, jer je to otajstvo spasenja svijeta, ali i pored svega toga ne može skriti „užas i tjeskobu“ što su ga spopadale kako se patnja približavala. U takvoj atmosferi i sa svim ovim osjećajima, Isus skuplja svoje učenike da s njima proslavi Pashu, veliki blagdan svoga naroda, spomen na izbavljenje iz ropstva, koji će od sada, po njegovoj žrtvi, postati Pasha novoga i vječnoga saveza.

Što se događalo u dvorani Posljednje večere čuli smo djelomično iz poslanice svetoga Pavla i evanđeoskog odlomka svetog Ivana, sudionika i očevica tih događanja. Povijesni Isus čini svoje posljednje ovozemaljsko čudo: pretvara kruh u svoje tijelo, a vino u svoju krv. Tu je odmah i poziv učenicima da to čine njemu na spomen. Od tada do danas

Euharistija je najjača snaga Crkve na njezinu putu prema vечноj domovini. Isus je s ovim činom htio ovjekovječiti svoju vidljivu prisutnost u svojoj Crkvi. Obećao je učenicima da će snagom svoga Duha s njima ostati u sve dane do svršetka svijeta. Ali je htio da ta prisutnost bude i vidljiva njegovim sadašnjim i budućim učenicima. Zašto je Isus izabrao ovaj trenutak uoči svoje muke da ostavi ovaj veliki dar svojoj Crkvi? Isus je dosada bio vidljivo prisutan sa svojim učenicima i Euharistije nije trebalo. On sada odlazi. Njegove vidljive prisutnosti više nema. Pored toga, nastupa dramatičan period njegova stradanja koji može iz temelja uzdrmati vjeru u njega kod njegovih učenika. Učenicima će biti potrebna nadnaravna snaga da izdrže sve kušnje koje ih očekuju. Ta snaga bit će itekako potrebna i svim drugim njegovim učenicima na koje će se, nešto kasnije, sručiti okrutno progonstvo. Što je Euharistija značila za prve kršćane, znamo iz njihovih mnogih svjedočanstava. Jedna je od poznatijih izjava kršćana iz tog vremena: 'Mi ne možemo živjeti bez Euharistije.'

Čas tame koji je pogodio Isusa zahvatit će i živote učenika. Oni su se u toj tami pogubili, ne znaju u tami kako dalje. Jedan učenik ga izdaje, drugi ga u strahu nijeće a ostali se razbježeše.

Euharistija koju su blagovali imala je svoj učinak, iako je oni nisu razumjeli. Oni su se nakon Isusova stradanja razbježali, ali se opet diskretno sastaju. Euharistija, snaga povezanosti i jedinstva, tajanstveno je djelovala u njima. Održala ih je zajedno sve do pojavka Uskrsloga koji će u njima učvrstiti poljuljanu vjeru. Euharistija ostaje vječno to isto: snaga čovjeku vjere na njegovu životnom putu na kojem ima bezbroj kušnji. Bez nje bilo bi teško ili nemoguće izdržati.

Ivan Pavao II. u jednom svom euharistijskom govoru reče: 'Bog ostaje sakramentalno s nama, s nama gazi naše putove, da bismo i mi, njegovom snagom, mogli rješavati naše probleme, patnje i trpljenja.' U Euharistiji primamo njegovu snagu tako da nam postaje moguće i ono što izgleda nemoguće. Iza uspostave Euharistije Isus, pranjem nogu učenicima, želi istaknuti da nema istinske Euharistije bez pranja nogu, odnosno bez ljubavi i služenja braći i sestrama. Takav je bio i Isusov život jer kako je sam rekao, nisam došao da budem služen nego da služim. Zato i daje novu zapovijed ljubavi: poziva učenike da ljube kao što je on ljubio. Ne više zapovijed: ljubiti druge kao samoga sebe, jer čovjek i sebe može pogriješno ljubiti, nego ljubiti kao što je Isus ljubio. Nakon što je učenicima oprao noge pita ih: 'Jeste li razumjeli što sam vam učinio?' To ima značenje: 'Jeste li razumjeli što vi trebate činiti?' - Razumjeli su to oni dobro iako ni jedan nije odgovorio da je razumio, jer to ih ne privlači. Oni se još uvijek bore tko je među njima najveći. Njima je to privlačno. Zato im Isus još jasnije reče: 'Dao sam vam primjer da i vi činite kako ja učinih vama.' S pranjem nogu Isus je htio upozoriti da nam Euharistija neće biti posebna snaga ako u životu ne budemo obdržavali zapovijed ljubavi i

služenja... Isus je također rekao, tko ne blaguje njegova tijela nema života u sebi. Istina, može se i blagovati njegovo tijelo, a ne primati nadnaravni život, jer se Euharistija nedostojno blaguje. To je baš ono na što je sveti Pavao upozorio prve kršćane da je blagovanje Euharistije bez djela ljubavi i služenja svetogrđe. 'Tko nedostojno jede ovaj kruh i pije ovaj kalež Gospodnji, bit će odgovoran za tijelo i krv Gospodnju ... jer osudu svoju jede i pije' (1Kor 11,27-28).“ Biskup je završio s pozivom: „ Neka nam Euharistije ovoga dana u kojem slavimo taj Isusov veliki dar, donese puno milosti i snage da bismo u našem životu, tom Božjom snagom, mogli nadvladavati sve protivštine života, sve kušnje i tame kojih će uvijek biti, i sačuvati živom i djelotvornom Isusovu ljubav s kojom ćemo obogaćivati i usrećivati druge, prije svega one s kojima živimo.“

Biskup je po uzoru na Isusa, dvanaestorici vjernika oprao noge. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Nakon mise pohranjene su posvećene hostije u tabernakul pripremljen na pokrajnjem oltaru, a Presveto je izloženo na klanjanje tijekom noći.

s. Robertina Medven

VELIKI PETAK U GOSPIĆU

Obrede Velikog petka, 30.3. u 18 sati u gospićkoj katedrali predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić s tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem i župnikom preč. Mariom Vazgečem. Počeli su prostiranjem svećenika pred „ogoljenim“ oltarom i klečanjem vjernika koji su molili u šutnji. Nakon čitanja iz

Starog zavjeta i otpjevnog psalma svećenici i pjevači recitirali su po ulogama Muku Gospodina našega Isusa Krista po Ivanu (Iv 18,1-19,42). Biskup Križić se u propovijedi osvrnuo na prošlu nedjelju u kojoj smo slavili spomen na Isusov svečani ulazak u voljeni grad kada mu je narod klicao pjesmama te mahao grančicama i cvijećem. Stekao se dojam da ga je narod definitivno priznao i prihvatio za Mesiju, a nakon samo pet dana Isus je u tom istom gradu do kraja ponižen. Taj isti narod koji mu je klicao i slavio ga, sada frenetično viče: „Raspni ga, raspni“. Evo što je čovjek i njegova dosljednost! Isus je u patnji ostao posve sam. Tolike je ozdravljao, nahranio, ohrabrio, spašavao, a sada, kada sâm ima potrebu ljudske blizine i suosjećanja, nema nikoga. Biskup je nastavio: „Isus proživljava bolno iskustvo navješteno još od starodrevnog proroka koji zapisa ove retke i kao proročanstvo: 'Ruganje mi slomilo srce i klonuh. Čekao sam da se tko sažali nada mnom, ali ga ne bi; i da me tko utješi, ali ga ne nađoh' (Ps 69,21). Ova samoća započela je još u Getsemaniju, i to samo malo nakon Petrove

svečane izjave, ako ga svi napuste on neće nikada i spreman je svoj život za njega dati. Petar sada s drugima u miru spava dok se Isus u svojoj tjeskobi krvlju preznojava. Isus ide učenicima želeći njihovu blizinu, ali je neće dobiti. Poziva ih da bdiju zajedno s njim, ali oni ne shvaćaju značenje tog časa. Obraća im se riječima koje oni sigurno nisu dobro čuli: 'Tako, ne mogoste sa mnom probdjeti ni jednoga sata? Bdijte i molite da ne padnete u napasti' (Mt 26,40). Ovo je zapravo, Isusov poziv svakom svom učeniku za sva vremena: moliti u trenucima trpljenja i tame i ne odvajati se od njega. Svatko će u životu imati svoje Getsemanije ili Kalvarije. Moguće je izdržati samo snagom molitve, prianjajući čvrsto uz Isusa koji je,

prema izvješću evanđelista Luke, kad je kušnja postajala jača, još žarče molio. Bog odgovara na njegovu molitvu šaljući anđela koji ga je ojačao i utješio. Bog tog anđela utjehe neće uskratiti ni jednom patniku koji mu se iskreno utječe. Isus, kao čovjek koji ima samo ljudske snage, moli Oca, ako je moguće neka me mimoiđe ovaj kalež, ali i dodaje: 'Ne moja, nego Tvoja volja neka bude.' Ovo je sigurno najljepša molitva ikada izgovorena na ovoj našoj zemlji. Isus se ovdje očituje kao jedan od

nas, koji nema drugih snaga izuzev ljudskih i pred patnjom ne skriva strah i tjeskobu. To njegovo iskustvo jamstvo nam je da potpuno razumije našu patnju i da nas zbog toga u patnji nikada neće ostaviti same jer zna što može čovjek svojim snagama u trenutcima patnje i samoće.

Isusova molitva bila je uslišana. Križ ga je mimoišao jer ga je prihvatio. Križ prihvaćen s ljubavlju i pouzdanjem u Boga, gubi svoj strašni aspekt. Nakon molitve i anđelove utjehe Isus se više ne boji, nije u tjeskobi i ne samo da čeka svoj križ, nego mu ide u susret. Bûdi učenike riječima: 'Ustanite, hajdemo. Evo, približio se moj izdajnik.' Učenici su doduše, ustali, ali ne da s njim bdiju nego samo zato da bi mogli pobjeći. Isus opet ostaje sam. Oko njega odjekuje urlanje mase: 'Raspni ga, raspni.' Židovske vlasti i narod s kojim manipuliraju, traže njegovu smrt. Za Kajfu je on heretik, za Heroda luđak, vojnici ga ismijavaju, članovi Sinedrija mu daju udarce, drugi ga pljuju i ponižavaju, učenici ga napuštaju. Pilat ga daje bičevati i ne određuje točan broj udaraca, tako da su se nad njim vojnici mogli izivljavati do te

mjere da ga nakon mučenja i sâm Pilat jedva prepoznaje. Nakon svega Pilat pere ruke i osuđuje Isusa na najstrašniju smrt na križu, i to još riječima: 'Nevin sam od krvi ovog pravednika' (Mt 27,24).

U cijeloj ovoj drami Božjeg Sina, Bog šuti! ... Kako čovjeku mora biti teška ova Božja šutnja u trenutcima kada je pogažena pravda, kada nevin ispašta a nitko se za njega ne zauzima, kada se čini da pobjeđuje i trijumfira nepravda, nasilje i zloća. Bog nije reagirao niti u slučaju svoga Sina jer trijumf zla je samo trenutačan; zlo u konačnici

ne pobjeđuje. Isus je postao slika i glas mnogih nevinih patnika koji su u povijesti bili žrtve ljudske zlobe i okrutnosti. Isus je htio podijeliti s njima njihovo strašno iskustvo. Postoji nepokolebljivo uvjerenje da su svi nevini patnici u svojim tragedijama duboko iskusili Božju blizinu, iako nam to nisu mogli izvana jasnije pokazati.

Isus je u jednom trenutku zavapio: 'Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio', ali je brzo iza toga u smirenosti rekao: 'Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj.' Da nije tako snažno osjećao Očevu blizinu ne bi to mogao izgovoriti.“

Biskup je na kraju pozvao da i mi, u ovaj dan, iskažemo klanjanje i štovanje Isusovom križu u kojem svaki čovjek vjere nalazi smisao vlastitim patnjama i križevima. Križ nas kao simbol uskrsnuća ispraća na kraju našeg zemaljskog putovanja i stoji na našim grobovima. Kršćani su bili od početka svjesni značenja i snage križa u njihovom životu. Zato su se klanjali križu i klicali riječima: 'Ave crux, spes unica' – što znači u prijevodu - 'Zdravo križu jedina nado.'

Slijedio je obred Klanjanja sv. Križu, uz prigodne psalme koje je predvodio katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Nakon pričesti vjernici su se razišli u tišini, zahvalni za milost spasenja i otkupljenja.

s. Robertina Medven

VAZMENO BDIJENJE U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Vazmeno bdijenje, 31. ožujka u Gospiću, počelo je Službom svjetla s blagoslovom ognja u parku uz Katedralu u 21,00 sat. Na tom ognju gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, koji je predvodio obrede i misu bdijenja u zajedništvu s gospićko-senjskim biskupom u miru mons. dr. Milom

Bogovićem, tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem i župnikom preč. Mariom Vazgečem, zapalio je uskrsnu svijeću koja označava uskrslog Krista, a zatim su svi u procesiji ušli u Katedralu. Nakon obrednog pozdrava uskrsnoj svijeći slijedio je Vazmeni hvalospjev za koji je Biskup rekao da je ispjevan ovoj presvetoj noći koja

je jedina bila svjedokom Isusova uskrsnuća. Hvalospjev ovu noć naziva blaženom: „O blažene li noći koja je jedina bila dostojna znati vrijeme i čas u koji je Krist uskrsnuo od mrtvih. Ovo je noć o kojoj je pisano: 'I noć će sjati kao dan, i noć mi je svijetlo u radosti mojoj!'.“

Biskup je nakon biblijskih čitanja izrekao sljedeću propovijed: „Draga braćo i sestre, evo nas okupljene u ovoj noći da proslavimo Dan Gospodnji, spomen na Isusovo uskrsnuće. Slavimo događaj koji je promijenio svijet i dao smisao ljudskom životu. Kad je na Veliki petak, u teškim mukamana križu završio svoj ovozemaljski

život Bogočovjek Isus Krist, s njim su umrle i sve nade koje su njegovi učenici u njega polagali. Oni su se, razočarani, udaljili i njih pod križem više nije bilo. Razbježali su se u strahu da ne bi i sami došli na udar Isusovih neprijatelja. Oni su bili svjedoci mnogih Isusovih čudesnih djela, božanske moći koju je posjedovao, ali i svjedoci njegove potpune nemoći u procesu muke i stradanja. Isus im je u više navrata govorio o svojoj patnji i smrti i uvijek ponavljao da će treći dan uskrsnuti, ali taj navještaj trećeg dana i uskrsnuća nije dopirao do njihova srca i uma. Patnja i smrt, kako onda tako i danas, imaju svoj zastrašujući aspekt koji se silno opire vjeri i nadi u uskrsnuće.

S Isusovim ukopom pokopane su i sve njihove nade što potvrđuju i učenici koje je Uskrsli susreo na putu u Emauskad mu govore: 'Razapeše ga, a mi smo se nadali da je on onaj koji će spasiti Izraela. 'Nadali su se, ali više ne. Isus je u grobu, grob je zapečaćen, navaljen je veliki kamen, sve je izbrisano. Međutim, kada su ljudi izgubili svaku nadu, Bog iznenađuje. U vrtu, gdje je nekoć Adam svojim grijehom pokopao ljudski rod, evo Krista koji svojim uskrsnućem ljudskom rodu vraća novi život. Kako se dogodilo to uskrsnuće, evanđelisti ne opisuju niti jednom riječju. Oni nisu bili svjedoci toga. Jedini svjedok bila je ova sveta noć.

Evanđelist Marko, kako smo čuli u evanđeoskom odlomku, navodi tri žene koje su došle na grob, u nedjelju u zoru pomazati Isusovo tijelo. Krenule su ne razmišljajući

kako će uopće doći do Isusova tijela. Na grobu je ogroman kamen kojine nikako ne bi mogle maknuti. Naći nekoga da im pomogne, u ranu zoru, nije bilo realno očekivati. One o tome putem razmišljaju i o tome se pitaju, ali ne odustaju od puta. No, na njihovo iznenađenje nalaze da je kamen s groba maknut teumjesto mrtvog tijela u grobu vide živo biće, mladića u bijelom koji im govori: 'Tražite Isusa, Nazarećanina, Raspetoga? Uskrsnu! Nije ovdje! Evo mjesta gdje ga položite. Nego idite, recite njegovim učenicima i Petru: Ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti.' Evanđelist kaže: 'One iziđu i stanu bježati od groba: spopade ih strah i trepet. I nikomu ništa ne rekoše jer se bojahu.'

Reakcija žena je normalna. I svatko od nas bi učinio to isto. Tko bi od nas bio toliko hrabar da se ne bi uplašio i udario u bijeg, nakon što čuje neke glasove iz groba! Ženama nije ni na kraju pameti da je Isus uskrsnuo. Zaključile su, posve logički, da je netko maknuo Isusovo tijelo. Najvjerojatnije njegovi neprijatelji. Kad su dočuli tu vijest, na grob dolaze i Isusovi učenici i ponašaju se kao i žene. Ne misle da je Isus uskrsnuo, nego se, kako piše evanđelist Luka, snebivaju gledajući prazan grob. Dakle, uočavamo da nitko od ovih koji su našli prazan grob nije zbog toga povjerovao da je Isus uskrsnuo. Prazan grob nije im dokaz. Povjerovali su tek kada su susreli živog Uskrslog Isusa. Čak i to na početku nije bilo bez jakih sumnji. Bio je to za njih previše izvanredan, prevelik i prelijep događaj da bi u njega lako povjerovali. Otvarali su se vjeri malo po malo. Nema vjere u uskrsnuće bez iskustva jakog susreta sa živim Bogom. Vjerovati ne znači znati da je Isus uskrsnuo, nego iskusiti njegovu blizinu, iskusiti njega kao uskrsnuće i život. Isus se tijekom 40 dana

ukazivao učenicima i tako jačao njihovu vjeru, ali ih i pripremao da znaju prihvatiti novi oblik njegove prisutnosti u njegovoj Crkvi. Ukazanja su prijelazno razdoblje kojima Isus želi dati jamstvo svojim učenicima da će uvijek ostati nazočan među njima. To što se on ukazuje učenicima prolazeći kroz zatvorena vrata ima za cilj uvjeriti ih da će on biti s njima u svim životnim okolnostima, u svako vrijeme i na svakom mjestu. Želi ih uvjeriti da će on biti s njima u sve dane do svršetka svijeta...“ Biskup je na kraju propovijedi naglasio da je „pokretačka snaga njihova života i djelovanja bio je uskrsli Isus koji daje smisao i našem životu. To je dan pobjede života nad smrću. To je dan koji je dao smisao i svim našim životnim patnjama. Čovjeku se otvara vječnost za kojom čezne svako ljudsko biće. I ni s čim manjim od toga čovjek ne može biti zadovoljan. Uskrs je tome navještaj i sigurno jamstvo,“ završio je Biskup.

Na kraju sv. mise Biskup je svima zaželio blagoslovljen Uskrs i blagoslovio je hranu.

Pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem Franje Puškarića.

s. Robertina Medven

USKRS U GOSPIĆU

Na Uskrs, 1. travnja 2018. vjernici su se u velikom broju okupili na svečanu misu koju je u gospićkoj katedrali u 10 sati predvodio biskup u miru mons. dr. Mile Bogović, a koncelebrirao je župnik preč. Mario Vazgeč. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Biskup se osvrnuo na Isusove neprijatelje koji su ga lažima i galamom odveli na križ, pa su mislili da će i Njegovo uskrsnuće zataškati podmićivanjem i novim lažima. Biskup je u propovijedi

nastavio: „Nažalost, nije samo židovsko vodstvo mislilo da je s Isusom svršeno, mislili su to i njegovi najbliži učenici. Nakon tri godine što ih je poučavao, upoznali su Isusa kao dobrog čovjeka i s tog gledišta bili su žalosni što nije dobio priznanje od svoga naroda, nego najsramotniju kaznu. Vijest da je Isus uskrsnuo, zbunjivala ih je. Tek kada su se susreli s Uskrslim, otvorile su im se oči. Vjera u Isusa otvara oči, sve je drukčije onome tko vjeruje. Apostoli nisu

zataškavali vijest o uskrsnuću nego su spasenje svijeta i pobjedu smrti razglašavali. Nakon susreta s Uskrslim i primanja Duha Svetoga razišli su se na sve strane, rastrčali se po svijetu da vjeru u Isusa donesu kao radosnu vijest svakom čovjeku. Duh Sveti dao im je snagu da su bili svjedoci Isusova uskrsnuća sve do mučeničke smrti. Nastala je Crkva koja ide za Isusom, za njegovim križem, koja uzima radosno svoj križ. Ovih dana govori se o hodočašću za križem. Slušao sam preko radija svjedočanstvo nekih vjernika koji su govorili da je Isus osmislio patnju. Bilo mi je drago čuti da su mnogi uspješno završili Isusovu školu i da se ne misle razbježati od njega. Ali smo, nažalost, svjedoci da mnogi bježe od njega. Plamen vjere treba čuvati da ga ne ugase vjetrovi ovoga svijeta... Prošlih dana bio je 'istambulski propuh' u Hrvatskoj i to toliko jak da se mnogima ugasio plamen vjere, pa su se razbježali od Isusa, jer ga ovaj svijet osuđuje.

Prisjetimo se da je na uskrsnoj svijeći, simbolom Isusa Krista, urezano: Isus (isti) jučer i danas, početak i svršetak, njegova su vremena i vjekovi. Uskršli Krist je isti onaj koji je rođen u Betlehemu, koji je umro na križu. Nije postao neka nova društvena konstrukcija. On je to najjasnije

izrazio pokazujući na svome tijelu rane (to su znaci da sam ja – Uskršli bio na križu). Skloni smo podržavati veze s onima koji su odnijeli ovozemne pobjede i došli na vlast, pa su bogati i ugledni u društvu. Crkva je bila najjača kada tih veza nije imala nego se povezivala sa siromašnima i onima koji trpe. Imati kod njih protekcije (zaštite), to je mudrost koju svijet ne može shvatiti, od koje bi najradije pobjegao. To mogu shvatiti samo oni koji su se susreli s Uskrslim, koji su spremni ići za Isusom patnikom, koji su spremni uzeti svoj križ i ići za Isusovim, kojima Veliki petak i Uskrs čine nerazdvojnu cjelinu.

Nijedan od apostola koji se susreo s Uskrslim Kristom, onim istim koji je visio na križu, nije više pobjegao od njega, nego je prihvatio radije svaki križ na svom životnom putovanju. To znači doživjeti uskrsnuće Kristovo, susresti se s Uskrslim,“ naglasio je biskup Bogović i svima zaželio da osjete onu radost koju je osjetila Marija, Majka Isusova, koju je osjetila Marija Magdalena, koju su osjetili apostoli kad su se susreli s Uskrslim i završio: „Na radost Vam bilo Isusovo uskrsnuće!“

Na kraju je bio blagoslov hrane.

GROBNICA ZA NEROĐENE U GOSPIĆU

Kod majki koje su izgubile dijete tijekom trudnoće ili nakon poroda u procesu tugovanja često se javlja pitanje što će biti s tijelom našeg djeteta? Zbog roditelja da imaju gdje upaliti svijeću u znak sjećanja, oplakati svoj gubitak i žalovati za djetetom, potrebno je osigurati mjesto utjehe i mira te jačanja nade i vjere u ponovni susret.

Grobnice za nerođenu djecu se za sada nalaze u Zagrebu, Sisku, Vinkovcima i Gospiću i namijenjene su svim bebama, bez obzira na to koliko su stare bile. Svaka žena kojoj se dogodi spontani pobačaj ili smrt ploda zbog komplikacija u trudnoći ima pravo dobiti fetus i pokopati ga. Oni koji u ovom trenutku nemaju mogućnost pokopati dijete u obiteljskoj grobnici mogu to učiniti u zajedničkoj grobnici uz mogućnost da kasnije tijelo premjeste. Dijete se pokapa uz katolički obred za nerođenu-nekrštenu djecu, ali udruga pomaže i roditeljima koji nisu vjernici ili su druge vjeroispovijesti.

Zajednička grobnica je mjesto molitve i sjećanja, opraštanja i pomirenja, ali i mjesto o buđenju svijesti o čovjeku koji je osoba od začeca do smrti. I kao takav svaki je čovjek, pa i onaj u majčinoj utrobi vrijedan dostojanstvenog pokopa. Za one koji to nisu doživjeli, bol i tuga je nezamisliva, bez obzira koliko je dijete bilo maleno

Udruga Betlehem pomaže roditeljima organiziranjem dostojanstvenog pokopa i možda najvažnije razgovorom. Svijet im ne želi priznati da su izgubili dijete nego ih uvjerava da je riječ o „nakupini stanica“ i onda neki roditelji budu uvjereni u to i nakon toga najčešće slijedi tjeskoba i depresija. Na kraju krajeva to je i jedno od dijela milosrđa – mrtve pokopati!

Ana Jelić

PORUKA PAPE FRANJE ZA II. SVJETSKI DAN SIROMAHA

“Jadnik vapi, a Gospodin ga čuje”

1. »Jadnik vapi, a Gospodin ga čuje« (Ps 34, 7). Riječi psalmiste postaju također naše kada smo pozvani susresti se s različitim oblicima patnje i marginaliziranosti u kojima žive mnogi muškarci i žene koje smo navikli općenito nazivati “siromasima”. Piscu tih redaka nije tuđa ta patnja. Naprotiv, on ima izravno iskustvo siromaštva, a ipak ga pretvara u pjesmu hvale i zahvaljivanja Gospodinu. Ovaj Psalam omogućuje i nama, uronjenima u tolike oblike siromaštva, da shvatimo tko su pravi siromasi na koje smo pozvani upraviti svoj pogled kako bi čuli njihov vapaj i prepoznali njihove potrebe.

Poručuje nam se, prije svega, da Gospodin sluša siromahe koji uzdižu svoj vapaj njemu i da je dobar prema onima koji, srca shrvana žalošću, usamljenošću i isključenošću, u njemu traže utočište. Gospodin sluša one čije je dostojanstvo pogaženo a, usprkos tome, imaju snage uzdići svoj pogled k nebu da prime svjetlost i utjehu. On sluša one koji su progonjeni u ime lažne pravde, potlačeni politikama nedostojnima tog imena i zastrašivani nasiljem. Pa

ipak, oni znaju da imaju u Bogu svojega Spasitelja. Ono što izlazi na vidjelo iz ove molitve je prije svega osjećaj napuštenosti i povjerenja u Oca koji sluša i prihvaća. Tragom tih riječi možemo bolje razumjeti ono što je Isus proglasio blaženstvom: »Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!« (Mt 5, 3).

To je iskustvo jedinstveno i po mnogočemu nezaslužno i nemoguće do kraja izraziti, a ipak osjećamo želju da ga drugima prenesemo, prije svega onima koji su kao psalmist siromašni, odbačeni i marginalizirani. Nitko se ne smije osjetiti isključenim iz Očeve ljubavi, osobito u svijetu koji često stavlja bogatstvo kao primarni cilj i navodi čovjeka da se zatvara u sebe samog.

2. U Psalmu 34 koriste se tri glagola koji opisuju stav siromašnog čovjeka i njegov odnos s Bogom. Prvi je “vapiti”. Stanje siromaštva ne može se izraziti jednom riječju, već postaje vapaj koji prodire kroz nebesa i dopire do Boga. Što siromahov vapaj izražava ako ne njegovu patnju i samoću, njegov očaj i nadu? Možemo se zapitati: kako to da vapaj koji se uzdiže sve do Božjeg lica ne uspijeva

doprijeti do naših ušiju i ostavlja nas ravnodušnima i neosjetljivima? Na dan kao što je ovaj pozvani smo izvršiti ozbiljan ispit savjesti kako bismo razumjeli jesmo li uistinu sposobni čuti siromahe.

Ono što nam je potrebno da prepoznamo njihov glas je tišina slušanja. Ako mi sami previše govorimo, nećemo ih uspjati čuti. Bojim se da često mnoge inicijative, premda hvalevrijedne i nužne, više imaju za cilj da se svidimo sebi samima nego da doista čujemo vapaj siromaha. U tom slučaju, kad se razlegne vapaj siromaha, reakcija je neprimjerena i nismo u mogućnosti suosjećati s njihovim stanjem. Toliko smo zarobljeni u kulturi koja nas obvezuje da se divimo svom liku u zrcalu i previše sebi ugađamo da smatramo da je gesta altruizma dovoljna da sebe zadovoljimo, a da se izravno ne kompromitiramo.

3. Drugi glagol je "odgovoriti". Gospodin, kaže psalmist, ne samo da čuje vapaj siromaha, već i odgovara. Njegov odgovor, kao što potvrđuje čitava povijest spasenja, je dioništvo, ispunjeno ljubavlju, u stanju siromašnih. Bilo je tako kad je Abraham izrazio Bogu želju za potomstvom, iako su on i njegova žena Sara bili u podmaklim godinama i nisu imali djece (usp. Post 15, 1-6). Dogodilo se to i kada je Mojsiju, preko gorućega grma koji

nije izgarao, objavljeno Božje ime i poslanje da oslobodi narod iz Egipta (usp. Izl 3, 1-15). I taj je odgovor potvrđivan tijekom čitava putovanja Izraelskog naroda u pustinji: kada su ga morili glad i žeđ (usp. Izl 16, 1-6; 17, 1-7) i kad je zapao u najveću bijedu, to jest nevjernost savezu i idolopoklonstvo (usp. Izl 32, 1-14).

Božji odgovor siromahu uvijek je spasonosni zahvat koji ima za cilj ozdravljenje rana na tijelu i duši, vraćanje pravde i pružanje pomoći siromahu da započne živjeti dostojanstvenim životom. Božji odgovor također je apel kako bi svi koji vjeruju u njega mogli činiti isto u svojim ljudskim granicama. Svjetski dan siromaha želi biti mali odgovor koji čitava Crkva diljem svijeta upućuje svima onima koji su pogođeni nekom vrstom siromaštva i siromasima u svim krajevima da ne misle da je njihov vapaj ostao neuslišan. Vjerojatno je to poput kapi vode u pustinji siromaštva; ipak to može biti znak zajedništva za one koji su u potrebi, da bi mogli osjetiti aktivnu prisutnost brata ili sestre. Siromasi ne trebaju da mi to činimo preko drugih, već da se osobno uključimo kao oni koji čuju njihov vapaj. Brižna skrb vjernika za njih ne može se ograničiti na neki oblik pomoći – premda je ona u početku nužna i izraz brižnosti –, već zahtijeva »pažnju punu ljubavi« (Apostolska

pobudnica *Evangelii gaudium*, 199) koja poštuje osobu kao takvu i traži njezino dobro.

4. Treći je glagol "osloboditi". Siromah iz Biblije živi sa sigurnošću da Bog intervenira u njihovu korist da bi im vratio izgubljeno dostojanstvo. Siromaštvo nije nastalo samo od sebe, već je plod egoizma, oholosti, gramzivosti i nepravde. Ta su zla drevna koliko i čovjek, ali su također grijesi čije posljedice trpe mnogi nevini, što dovodi do dramatičnih društvenih posljedica. Božje oslobađajuće djelo je čin spasenja prema onima koji su mu iskazali svoju žalost i tjeskobu. Okove se siromaštva razbija snagom Božjeg zahvata. U mnogim se psalmima opisuje i veliča ovu povijest spasenja koja nalazi svoj odraz u osobnom životu siromašnih: »Jer nije prezreo ni zaboravio muku jadnika, i nije sakrio lice svoje od njega; kad ga je zazvao, on ga je čuo« (Ps 22, 25). Sposobnost dana čovjeku da može kontemplirati Božje lice znak je njegova prijateljstva, njegove blizine i njegova spasenja. »Jer si na moju bijedu pogledao, pomogao u tjeskobi duši mojoj [...] noge si mi na prostran put izveo« (Ps 31, 8-9). Ponuditi siromahu "prostran put" znači osloboditi ga od "zamke ptičarske" (usp. Ps 91, 3), izbaviti ga iz zamke postavljene na njegovu putu, kako bi njegov korak bio hitar i lak a njegov pogled na život ispunjen

spokojem. Božje spasenje poprima oblik ruke koja se pruža siromahu, koja nudi gostoprimstvo, pruža zaštitu i omogućuje mu da iskusi prijateljstvo koje mu je potrebno. Polazeći od ove konkretne i opipljive blizine započinje istinski put oslobođenja. »Svi kršćanski vjernici i sve zajednice pozvani su biti Božje oruđe za oslobođenje i promicanje siromašnih, tako da se oni mogu potpuno uključiti u društvo. To pretpostavlja da moramo biti pažljivi i čuti vapaj siromašnoga i priteći mu u pomoć« (Apost. pob. *Evangelii gaudium*, 187).

5. Obuzme me ganuće kad vidim kako se mnogi siromašni poistovjećuju s Bartimejem iz Markova Evanđelja (usp. 10, 46-52). Slijepi prosjak Bartimej »sjedio je kraj puta« (r. 46) i čuvši da prolazi Isus »stane vikati« i zazivati »Sina Davidova« da mu se smiluje (usp. r. 47). »Mnogi ga ušutkivahu, ali on još jače vikaše« (r. 48). Božji Sin je čuo njegov vapaj: »"Što hoćeš da ti učinim?" Slijepac mu reče: "Učitelju moj, da progledam"« (r. 51). Ovaj tekst iz Evanđelja zorno pokazuje ono što se u Psalmu najavljuje kao obećanje. Bartimej je siromah lišen temeljnih sposobnosti kao što su vid i sposobnost da se uzdržava svojim radom. Koliki putovi i danas dovode do raznih oblika nesigurnosti! Nedostatak temeljnih sredstava za

život, marginaliziranost kad osoba više nije u punoj radnoj snazi, razni oblici društvenog ropstva, usprkos napredcima koje je postiglo čovječanstvo... Koliki siromasi danas poput Bartimeja sjede kraj ceste i traže smisao svog postojanja! Koliki se pitaju zašto su se našli na dnu i kako od toga stanja pobjeći! Čekaju da im netko pristupi i kaže: »Ustani! Zove te!« (r. 49).

Nažalost, često se događa suprotno: siromasima se upućuju riječi prijekora i poziva ih se da šute i trpe. Ti su glasovi neskladni, često uvjetovani strahom od siromaha, koje se smatra ne samo siromašnima nego i ljudima koji donose nesigurnost i nestabilnost, odvojenima od svakodnevnih navika i, prema tome, osobama koje treba odbaciti i skloniti od očiju javnosti. Teži se tome da se stvori distancu između njih i nas, ne shvaćajući da se time udaljavamo od Gospodina Isusa, koji ne odbacuje siromahe, nego ih poziva sebi i tješi ih. Kako su samo prikladne riječi proroka koji se odnose na način života vjernika: »Kidati okove nepravedne, razvezivat' spone jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove; podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola« (Iz 58, 6-7). Djela poput ovih omogućuju oproštenje grijeha (usp. 1 Pt 4, 8),

utirati put pravdi te da, jednom kad mi budemo ti koji budu vapili Gospodinu, on odgovori i kaže: Evo me! (usp. Iz 58, 9).

6. Siromasi su prvi kojima je dano prepoznati Božju prisutnost i svjedočiti njegovu blizinu u vlastitom životu. Bog ostaje vjeran svojem obećanju, ni u tamnoj noći ne uskraćuje toplinu svoje ljubavi i svoje utjehe. No, da bi se nadvladalo mučno stanje siromaštva nužno je da siromasi osjete prisutnost braće i sestara koji se brinu za njih i koji im otvaraju vrata svog srca i života i daju im osjećati se kao prijatelji i članovi obitelji. Samo na taj način možemo otkriti »spasenjsku snagu koja je na djelu u njihovim životima« i »staviti ih u središte života Crkve« (Apost. pob. Evangelii gaudium, 198).

Na ovaj Svjetski dan pozvani smo provesti u djelo riječi iz Psalma: »Siromasi će jesti i nasitit će se« (Ps 22, 27). Znamo da se u Jeruzalemu, nakon žrtvenog obreda, održavala gozba. Upravo je to iskustvo prošle godine obogatilo Prvi svjetski dan siromaha u mnogim biskupijama. Mnogi su našli toplinu doma, radost blagdanskog stola i solidarnost onih koji su blagovali s njima na jednostavan i bratski način. Volio bih da se i ove godine, a i ubuduće, ovaj Dan slavi u duhu radosti zbog ponovno otkrivene sposobnosti za zajedništvo. Moliti se zajedno kao

zajednica i dijeliti nedjeljni obrok je iskustvo koje nas podsjeća na najraniju kršćansku zajednicu, koju evanđelist Luka opisuje u svoj njezinoj originalnosti i jednostavnosti: »Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama. [...] Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi tko trebao« (Dj 2, 42.44-45).

7. Nebrojene su inicijative koje kršćanska zajednica poduzima kako bi pokazala znak blizine i utjehe pred mnogim oblicima siromaštva koje imamo priliku vidjeti. Često suradnja s drugim stvarnostima, koja nije potaknuta vjerom već ljudskom solidarnošću, omogućuju pružiti pomoć koju sami ne bismo mogli realizirati. Prepoznavanje da je u golemom svijetu siromaštva naša sposobnost djelovanja ograničena, slaba i nedostatna dovodi nas do toga da pružamo ruke prema drugima, kako bi se uzajamnom suradnjom mogao na djelotvorniji način postići cilj. Nadahnjujemo se vjerom i imperativom ljubavi, ali znamo prepoznati i druge oblike pomoći i solidarnosti koji se, djelomično, odlikuju istim ciljevima, ne zanemarujući pritom ono što nam je vlastito, a to je voditi sve Bogu i svetosti. Dijalog između različitih oblika iskustava i poniznost u

pružanju naše suradnje, ne tražeći da mi imamo glavnu ulogu, prikladan je i potpuno evanđeoski odgovor koji možemo dati.

U služenju siromašnima nema mjesta borbi za prvo mjesto. Namjesto toga moramo s poniznošću prepoznati da je Duh taj koji traži od nas djela koja su znak Božjeg odgovora i blizine. Kad pronađemo način da se približimo siromašnima, znamo da prvo mjesto pripada Njemu, koji je otvorio naše oči i naše srce obraćenju. Siromasi ne trebaju protagoniste, već ljubav koja se zna sakriti i zaboraviti dobro koje je učinila. Pravi protagonisti su Gospodin i siromasi. Onaj koji želi služiti je oruđe u Božjim rukama kojim Bog daje prepoznati svoju prisutnost i spasenje. Na to podsjeća sveti Pavao kad piše kršćanima u Korintu koji su se natjecali među sobom oko karizmi tražeći one najuglednije: »Ne može oko reći ruci: "Ne trebam te", ili pak glava nogama: "Ne trebam vas"« (1 Kor 12, 21). Apostol iznosi važno opažanje kad primjećuje da su dijelovi tijela koji izgledaju slabiji najpotrebniji (usp. r. 22); i da oni »koje smatramo nečasnijima, okružujemo većom čašću. I s nepristojnima se pristojnije postupa, a pristojni toga ne trebaju« (rr. 23-24). Tako, dok Pavao daje zajednici temeljnu pouku o karizmama, on je ujedno uči evanđeoskom stavu prema njezinim

najslabijim i najpotrebitijim članovima. Kristovi se učenici moraju kloniti osjećaja prezira ili pijetizma prema siromašnima; oni su, naprotiv, pozvani iskazivati im čast, davati im prvenstvo, uvjereni da su stvarna prisutnost Isusa među nama. »Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!« (Mt 25, 40).

8. Ovdje možemo shvatiti koliko je naš način života dalek načinu na koji živi svijet koji uzvisuje, povodi se i oponaša one koji imaju moć i bogatstvo, dok marginalizira siromašne i smatra ih otpadom i sramotom. Riječi apostola Pavla su poziv pružiti punu solidarnost, u duhu evanđelja, slabijima i manje nadarenim članovima Kristova tijela: »I ako trpi jedan ud, trpe zajedno svi udovi; ako li se slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi« (1 Kor 12, 26). Slično tome, u Poslanici Rimljanima, on nas potiče: »Radujte se s radosnima, plaćite sa zaplakanima! Budite istomišljenici među sobom! Neka vas ne zanosi što je visoko, nego privlači što je ponizno« (12, 15-16). Ovo je poziv Kristova učenika; ideal kojem moramo neprestano težiti je da u nama »bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu« (Fil 2, 5).

9. Riječ nade je prirodni epilog kojem vjera usmjerava. Često su siromašni ti koji dovode u krizu našu ravnodušnost koja je duboko

povezana sa shvaćanjem života koji je previše imanentan i povezan sa sadašnjošću. Vapaj siromaha ujedno je vapaj nade kojim očituje sigurnost da će biti oslobođen. Ova se nada temelji na ljubavi Boga koji ne napušta one koji svoje pouzdanje stavljaju u njega (usp. Rim 8, 31-39). Kao što piše sveta Terezija Avilska u Putu k savršenstvu: »Siromaštvo je dobro koje u sebi sadrži sva dobra svijeta. Jamči nam veliki posjed. Time hoću reći da nas čini gospodarima svih zemaljskih dobara, jer nas navodi da ih preziremo« (2, 5). U mjeri u kojoj možemo raspoznati pravo dobro postajemo bogati pred Bogom i mudri pred samima sobom i drugima. Tomu je zaista tako: u mjeri u kojoj uspijevamo davati bogatstvu njegov pravi smisao i značenje rastemo u čovječstvu i postajemo sposobni dijeliti.

10. Pozivam braću biskupe, svećenike i osobito đakone, na koje su položene ruke za služenje siromašnima (Dj 6, 1-7), kao i Bogu posvećene osobe i vjernike laike – muškarce i žene – koji u župama, udrugama i crkvenim pokretima čine opipljivim odgovor Crkve na vapaj siromašnih, da žive ovaj Svjetski dan kao poseban trenutak nove evangelizacije. Siromasi nas evangeliziraju, pomažući nam svakodnevno otkrivati ljepotu evanđelja. Nemojmo propustiti ovu milosnu prigodu. Svi smo pozvani

osjetiti da smo dužnici prema siromašnima, jer se, kad pružamo ruke jedni drugima, ostvaruje spasenjski susret koji jača našu vjeru, čini našu ljubav djelotvornom i

osposobljava našu nadu da i dalje sigurna kroči putom prema Gospodinu koji dolazi.

Iz Vatikana, 13. lipnja 2018.

Liturgijski spomen sv. Antuna Padovanskog

FRANJO

NADBISKUP DEVČIĆ PREDSLAVIO BLAGOVIJEST

Dana, 9. travnja Blagovijest, kao naslovnu svetkovinu gopićke katedrale Navještenja BDM, župa Gospić proslavila je vrlo svečano sv. misom u 17 sati. Raspjevana zvona pozdravila su dolazak procesije od dvorane Caritasa do katedrale koju su predvodili ministranti, mladi, školska

predstavnici vojske i policije, te bogoslovi, svećenici i biskupi. Uz spomenute, svečanost su uzveličali, ličko-senjski župan Darko Milinović, gradonačelnik Gospića Karlo Starčević sa suradnicima, ravnatelji škola, čelnici, članovi udruga i ustanova te brojni župljani. Na početku je biskup

djeca i odrasli u narodnim nošnjama, članovi gopićke garde Vukovi,

domaćin, mons. Zdenko Križić pozdravio goste:

„...Slavimo svetkovinu Gospodinovog navještenja. Radostan sam da među nama mogu pozdraviti biskupe naše

ovu biskupiju ne kao gost, nego dolazi k svojim. Pozdravljam naše biskupe u miru, vrlo zaslužne: mons. Valtera

metropolije i naše susjede. Prije svega predvoditelja ovog misnog slavlja nadbiskupa riječkog mons. Ivana Devčića. Sigurno vam je poznato da je on rodom iz Krasna, iz naše biskupije. Stoga, kada dolazi u našu biskupiju ne dolazi kao gost, nego dolazi u svoju biskupiju. Želimo mu dobrodošlicu i zahvaljujemo da će predvoditi ovo slavlje. Pozdravljam biskupa porečkog i pulskog mons. Dražena Kutlešu, biskupa krčkog mons. Ivicu Petanjka, biskupa šibenskog mons. Tomislava Rogića za koga znate da je bio do prije manje od dvije godine svećenik naše biskupije i za njega vrijedi ono što sam rekao za mons. Devčića. Dolazi u

Župana, biskupa krčkog, mons. Antu Ivasa biskupa šibenskog i mons. Milu Bogovića našega biskupa umiru. Nadbiskup zadarski mons. Želimir Puljić nije mogao s nama ostati cijeli dan. Morao je poći, ali ga ovdje predstavlja svećenik njegove nadbiskupije preč. Roland Jelić. Također pozdravljam i sve druge nazočne svećenike: rektora Bogoslovnog sjemeništa u Rijeci dr. Maria Tomljanovića i druge svećenike iz nama susjednih biskupija kao i svećenike iz naše biskupije, bogoslove, sjemeništare, sestre i sve ostale nazočne.“Potom je pozvao nadbiskupa Devčića da započne euharistijsko slavlje.

Nadbiskup Devčić pristupio je oltaru, pozvao prisutne da se skruše na početku sv. mise i zamole Gospodina za oproštenje.

Izrekao je sljedeću propovijed:

Preuzvišeni oci biskupi, draga braćo svećenici, redovnici i redovnice, dragi vjernici laici!

1. Slavimo svetkovinu Navještenja Gospodinova ili Blagovijest. Navještenje rođenja božanskoga Spasitelja Isusa Krista doista je blagovijest, tj. dobra vijest, radosna vijest od koje veća i sretnija za nas ne postoji jer ona se odnosi na naše vječno spasenje. U moru loših vijesti koje nas dnevno zapljuskuju, do nas stižu i vijesti o nekim dobrim i poželjnim prolaznim stvarima i događajima. Na primjer, kada doznamo da bolest od koje boluje netko naš ili mi sami nije zloćudna, sigurno je to dobra vijest kojoj se radujemo i koja nas smiruje. Ali ona se ne može usporediti s viješću da nam dolazi Spasitelj koji će nas osloboditi od vječne smrti, koja je posljedica naših grijeha. Tu više nije riječ o nekom prolaznom dobru kojemu se radujemo kad ga postignemo, nego o vječnom dobru, o vječnoj sreći koju nam Bog dariva šaljući nam svoga Sina da nas oslobodi ropstva grijeha i podari nam vječni život. To je vijest koja potvrđuje da je Bog 'Emanuel', 'S

nama Bog', tj. Bog koji s nama dijeli našu sudbinu, koji nam je blizak iako smo se mi udaljili od njega; koji nam oprašta grijeha kojima smo ga uvrijedili te nas čak toliko ljubi da nam za Spasitelja šalje svoga jedinorođenoga Sina Isusa Krista.

2. Tu blagu, dobru vijest koju anđeo Gabrijel, poslan od Boga, donosi nazaretskoj djevici Mariji, pozdravljajući je: 'Zdravo milosti puna! Gospodin s tobom!' (Lk 1, 28) i ohrabrujući je riječima: 'Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega' (Lk 1, 30-32), Bog je tijekom ljudske povijesti dugo najavljivao po prorocima i posredstvom saveza s Noom, Abrahamom i, na koncu, s Izraelcima na Sinaju. Sve je to on činio kako bi u srcima ljudi održao živom vjeru u njegovu blizinu i očinsku zaštitu. Na razne je načine on tijekom stoljeća i tisućljeća spremao ljude za dolazak njegova jedinorođenoga Sina kojega je odlučio, kad dođe punina vremena, poslati da obnovi ono što je čovjek grijehom pokvario i uništio, odnosno da 'potraži i spasi što je bilo

izgubljeno', kako je Isus sâm, prema sv. Luki, definirao svoju misiju (Lk 19, 10). Navještenje Gospodinovo ili Blagovijest početak je tog konačnog ostvarenja Božjega plana spasenja, što će se dogoditi zahvaljujući Isusu Kristu, jedinorođenom Sinu Božjemu, kojega će, kako smo čuli u današnjem evanđelju, Djevica Marija po Duhu Svetom začeti i roditi. Budući da će on biti ne samo pravi Bog nego i pravi čovjek, Djevica Marija koja će ga roditi bit će Majka Božja, i tako će je Crkva neprestano štovati i oslovljavati.

3. U nizu patrijarha, proroka i svih onih koje je Bog izabirao da po njima u čovječanstvu drži živom vjeru i nadu u konačno oslobođenje od okova grijeha i smrti, Mariji pripada posebno mjesto, ne samo zbog toga jer je ona zadnja u tom dugom nizu suradnika koje je on pozivao na sudjelovanje u pripremi ostvarenja spasenja čovjeka i svega stvorenoga, nego poglavito jer je rođenjem od nje obećani božanski Spasitelj konačno zakoračio u našu povijest, podijelio s nama našu gorku sudbinu i svojom nam mukom, smrću i uskrsnućem otvorio vrata vječnoga života. Svi koje je Bog izabrao da mu služe u pripremi Spasiteljeva dolaska bili su nadahnuti i vođeni Duhom Svetim, ali nitko na način kako je to bila Marija. Ona je, kako Crkva vjeruje i ispovijeda, začeta bez ljage istočnoga grijeha, a anđeo

ju je u trenutku navještenja, kako smo upravo čuli u današnjem

evanđelju, nazvao 'milosti puna' (Lk 1, 28). Dakako, nije punina milosti bila Marijina zasluga nego ničim zaslužen Božji dar u kojemu joj je Bog sama sebe priopćio s ciljem da je pripremi za božansko majčinstvo, 'tj. za zadaću da svojim ljudskim radanjem ljudima donese Sina Božjega', kako kaže Leo Scheffczyk.

4. No koliko je ona u odnosu na ostale Božje suradnike iznimna po daru milosti, koju je primila u punini, toliko je također, nenadmašiva u suradnji s Božjom milošću. O toj spremnosti i raspoloživosti za suradnju s Bogom svjedoči posebno njezin odgovor anđelu koji joj je navijestio da će milošću Božjom biti majka Isusa, Sina Božjega. Ona je, naime, odgovorila: 'Evo službenice

Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!' (Lk 1, 38). Takvim 'evo me', takvom posvemašnjom raspoloživošću ona je Bogu odgovarala na sve što je od nje tražio u bilo kojoj životnoj situaciji, premda često nije znala kako će se to ostvariti. Zbog toga je, sigurno ne jedanput, Bogu postavljala pitanja poput onoga što ga je postavila anđelu kod navještenja: 'Kako će to

zna i može, ondje gdje njezine ljudske moći neće biti dostatne. Tako se ona Bogu uvijek potpuno stavljala na raspolaganje, govoreći: 'Neka mi bude po riječi tvojoj!' Tom potpunom predajom u ruke Božje ona je sigurno bila uzor Sinu dok je u Getsemanskom vrtu molio: 'Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti' (Mt 26, 39). U tom

biti?' Kao što je znala da bez muža ne može začeti dijete, tako je znala i osjećala da mnogo toga što Bog od nje zahtijeva i očekuje, nadilazi njezine sposobnosti i sile. Ali iskustvo čudesnog začeca ulijevalo joj je pouzdanje da joj ni u drugim situacijama neće uzmanjkati Božja pomoć, tj. da će Duh Sveti i sila Svevišnjega uvijek biti s njom i pomagati joj, onako kako samo Bog

smislu ona je bila učenica i učiteljica. Učenica, jer je dobro poznavala svoga Sina koji je za sebe rekao: 'Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo' (Iv 4, 34). Ali kao majka potpuno predana u Božje ruke, bila je i njegova učiteljica, kao i svih onih koji su povjerovali njegovoj riječi i pošli za njim. A među njima smo i mi. Dakle, ona je i nama

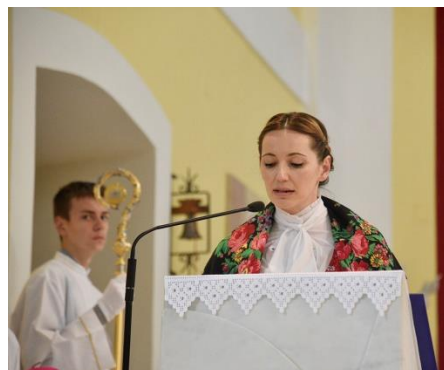

učiteljica, ali i majka, jer nas je Isus njoj predao dok je visio na križu.

5. Ne možemo također, ne primijetiti da Marija nije bila samo primateljica radosne ili blage vijesti nego i njezina posrednica, odnosno donositeljica. Tako je vidimo kako žurno polazi na dalek put da svoju rođakinju Elizabetu obraduje radosnom viješću koju je primila. Zato nam je Marija učiteljica ne samo kako se radosna ili blaga vijest od Boga otvorena srca i s potpunom raspoloživošću prima nego i s kakvom je revnošću i radošću i mi trebamo donositi drugima. Svaka vijest, da bi bila vijest, mora imati onoga tko je donosi i onoga tko je prima i dalje prenosi, kako bi se u svako doba moglo ostvariti ono o čemu psalmist pjeva: 'Al' po zemlji razliježe se jeka, riječi sve do nakraj svijeta sežu' (Ps 19, 5). Božja riječ, Božja Blagovijest treba uz pomoć Isusovih učenika, a to smo i mi, dosegnuti sve ljude, tako da nitko ne ostane bez nade i utjehe koju ona sadrži. Elizabeta se, zajedno s djetetom koje nosi pod srcem, tj. s budućim Ivanom Krstiteljem,

neizrecivo raduje čim je ugledala Mariju i čula njezin pozdrav. Ispunjena Duhom Svetim ona Mariji zanosno kliče: 'Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!' (Lk 1, 42). A Marija na to odgovara svojim: 'Veliča duša moja Gospodina...!' (Lk 1, 46). O, kamo sreće kad bi i nas mnogi tako blagoslivljali kao Elizabeta Mariju jer smo im pomogli da se susretnu s Isusom Kristom, njihovim i našim Spasiteljem, pa da se i mi zbog toga pridružimo Mariji i zajedno s njome Bogu pjevamo njezin 'Veliča'!

6. Draga braćo i sestre, Marija i Elizabeta slika su Crkve kao zajednice vjernika koja blagu, dobru i zato Radosnu vijest od Boga prima, u svom srcu prebire, njome se oblikuje i tako oblikovana drugima je naviješta i s njima dijeli. Primiti Radosnu vijest, a ne navijestiti je i ne podijeliti s drugima, nije drago Bogu, a šteti onima koji je od nas nisu čuli. Bog želi da njegova blaga, dobra vijest dopre do svih ljudi i za to treba svakog od nas, kao što je trebao Mariju. On želi

da je svi ljudi prime te da ga mi, zajedno s njima, poput Marije i Elizabete, hvalimo i blagoslivljamo zbog velikih djela koja nam je učinio. Ne odazvati se Bogu i ne staviti mu se za tako dobru i plemenitu stvar na raspolaganje znak je nezahvalnosti i nebrige za spasenje drugih. To je nemar sličan onome koji pokazujemo prema slabima i nemoćnima oko sebe, koji traže našu pomoć i solidarnost, a mi za to ne marimo.

7. Zato je, braćo i sestre, sveta zadaća Crkve, a to znači i svakog njezinog člana, širiti Božju blagu, dobru vijest koju nam je on objavio. Bog očekuje da budemo poput anđela Gabrijela koji je tu vijest donio Mariji i da slijedimo Mariju koja je, čim ju je čula i primila, pohitala priopćiti je rođakinji Elizabeti. Neka nam uzor budu i prvi Isusovi učenici koji su svojim prijateljima i drugovima govorili o Isusu kad su ga upoznali i

Isto tako, ne truditi se svoju djecu prosvjetliti vječnim svjetlom, nadom i ljubavlju Božje radosne vijesti, znači uskratiti im nešto što im u životu može biti ono što je štap hromom. Stoga je znak velika egoizma takvu vijest ne širiti i ne brinuti se da što veći broj ljudi za nju čuje, u njoj nađe utjehu i ohrabrenje. Uskratiti nekome takvu vijest znači svjesno ga ostaviti u njegovoj duhovnoj neinformiranosti, obeshrabrenosti i besciljnosti.

sve pozivali da dođu i osobno se s njim susretnu. A kad su ih Isusovi protivnici pokušali ušutkati, Petar je u ime svih izjavio: 'Mi doista ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo' (Dj 4, 20). Pavao će pak svojim Korinćanima napisati: 'Jao meni, ako Evanđelje ne naviještam!' (1 Kor 9, 16). Molimo, braćo i sestre, da takvu svetu odgovornost za naviještanje i svjedočenje Radosne vijesti, kakvu je imao sv. Pavao, i takvu hrabrost, kakvom se

suprotstavio sv. Petar onima koji su ga htjeli ušutkati, Gospodin i nama udijeli, tako da ne šutimo tamo gdje trebamo o Bogu govoriti, nego da nas, kao sv. Pavla, obuzme sveti strah na samu pomisao da odustanemo od navještanja Isusova evanđelja svim ljudima, a posebno svojoj djeci, rodbini, prijateljima, kolegama na poslu i svima koje na svome životnom putu susretnemo. Štoviše, živimo tako da nas ljudi počnu pitati zašto takav život provodimo, a mi im tad mognemo odgovoriti da je to zato jer smo učenici Isusa Krista kojega je Bog poslao za Spasitelja svih ljudi. Amen.“

Pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju vjeroučitelja dipl. mag. Franje

Puškarica. Na kraju je nadbiskup Devčić čestitao blagdan svima i istaknuo da su danas biskupi na svom sastanku razgovarali o zajedničkim pothvatima kao što je bogoslovija, sjemenište, svećenički dom, ženidbeni sud i drugi zajednički ciljevi. Potom je župnik preč. Mario Vazgeč zahvalio biskupima, svećenicima, bogoslovima i vjernicima koji su svojom prisutnošću uzveličali ovo župno slavlje. Dvije župljanke u narodnim nošnjama uručile su Nadbiskupu prigodni dar ličkih specijaliteta.

Nakon mise održan je u dvorani biskupije domjenak za uzvanike biskupa mons. Križića, a u župnoj dvorani za župne suradnike.

s. Robertina Medven

SPLITSKO-MAKARSKI NADBISKUP U GOSPIČKO-SENJSKOJ BISKUPIJI

Splitsko-makarski nadbiskup i metropolit mons. dr. Marin Barišić sa svojih trideset suradnika u Ordinarijatu, posjetili su u petak, 20. travnja 2018. Gospić i okolice. U 11 sati u gospićkoj katedrali Navještenja BDM nadbiskup Barišić je u zajedništvu s prisutnim svećenicima predvodio sv. misu.

Na početku ih je pozdravio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Spomenuo je povijesnu poveznicu između Splitske nadbiskupije i Gospićko-senjske biskupije kao nasljednice biskupije koja je utemeljena u Krbavi iza Velebita na provincijalnom crkvenom saboru u Splitu 1185. godine. Protezala se sve do Rijeke. Ondašnji papa je krbavskom biskupu napisao, „da bude podložan splitskom metropoliti“. Biskup Križić iznio je također povijesne podatke o katedrali koja je ujedno i župna crkva i zaželio svima ugodan boravak u ovoj biskupiji.

Nadbiskup Barišić zahvalio je biskupu Križiću na lijepom gostoprimstvu i pozvao ga da pohodi Split. Potom su Splitski posjetili Memorijalni centar „Nikola Tesla“ u Smiljanu i na Udbini Crkvu hrvatskih mučenika gdje su i ostaci katedrale sv. Jakova Starijeg iz povijesne biskupije u Krbavi.

s. Robertina Medven

SUSRET OBITELJI GOSPIĆKOG DEKANATA

U utorak, 8. svibnja 2018. u dvorani Caritasa u Gospiću s početkom u 20 sati na susretu obitelji Gospićkog dekanata okupilo se pedesetak bračnih parova, svećenici dekanata preč. Nikola Turkalj, ekonom, preč. Luka Blažević, ravnatelj Caritasa i župnik Ličkog Osika, preč. Mario Vazgeč, župnik Gospića i preč. Mišel Grgurić, kancelar i biskupov tajnik. Na početku je mons. Marinko Miličević, dekan gospićki i generalni vikar biskupije pozdravio mons. Zdenka Križića gospićko-senjskog biskupa koji je održao aktualno predavanje o ulozi roditelja u odgoju djece u vjeri, kao i sve prisutne.

Iz predavanja izdvajamo sljedeće: „Kad je u pitanju odgoj djece u vjeri, ništa ne može nadomjestiti obiteljski dom, tj. ulogu roditelja. Škola, odnosno vjeroučitelji, mogu nadograđivati ako postoje temelji vjere postavljeni u obitelji... Svi znamo da se dijete odgaja prije svega gledanjem, ne toliko slušanjem. Djeca uče više gledanjem. Zato su na početku potrebne slikovnice i druge vizualne metode poučavanja. Dijete najviše gleda i uči od roditelja, njih imitira, vrti se oko roditelja, želi raditi ono što rade roditelji.

Često samo smetaju, ali oni na taj način upijaju određena znanja s obzirom na život. Izreka glasi: 'Plod ne pada daleko od stabla', ali to nije toliko u biološkom smislu koliko u pedagoškom. Dijete se može roditi u Europi od roditelja Europljana, ali ako ga odgajaju posvojitelji Afrikanci, Kinezi, Arapi, usvojit će njihove norme ponašanja, njihovu kulturu. To se odnosi i kada je u pitanju vjera i odnos prema Bogu: religiozni interes djece javlja se kada prakticiranje vjere uoče kod roditelja. Npr. imitiraju roditelje kada na ulazu u crkvu umaču ruku u svetu vodu. Hoće to i oni. Kada pokleknu i djeca to čine; kada se roditelji križaju i djeca to čine; kada roditelji daju milostinju hoće i djeca; kada idu na pričest i djeca žele primiti hostiju. Sve pažljivo promatraju i pamte.

Također još mala djeca imaju sposobnost razlikovati dobro i zlo pa se kaju kad učine nešto loše, uvjereni da ih Isus čuje. Kroz bezbroj pitanja otkrivaju misterij. Mnogi roditelji ne znaju ni odgovoriti na neka njihova pitanja, a zbune nekada i svećenika. Često Boga doživljavaju kao oca i kažu: 'Bog je kao tata i još veći'. Dijete sluša o Bogu kao dobrome, kao onome koji pomaže, koji čuva, tako da mu je slika Boga

vezana uz roditelje. Sigurnost i povjerenje koje ima prema roditeljima prenosi i na Boga. Isto tako slike u sobama - Isusa, Majke Božje, svetaca, anđela daju djeci sigurnost da ih njihova snaga štiti i čuva dom.

Djecu se ne smije plašiti s Bogom i Božjim kaznama. Može se govoriti da su Isusa ražalostili, ali ne o njegovu kažnjavanju... Vjera djeteta je istinska vjera, ali do kraja ovisna o vjeri roditelja, kao što je i dijete potpuno ovisno o roditeljima. Kako život djeteta tako i njegova vjera ima potrebu podrške roditelja i bez toga nema budućnosti.

Dijete odrastanjem ide malo po malo prema osobnoj vjeri. Tu su mogući i veliki lomovi. Suočava se s mnogim pitanjima na planu vjere na koje ne zna odgovor, a onda se udaljuje od prakticiranja vjere, od molitve, svete mise, sakramenata... Privlači ih sve zabranjeno.

Roditelji često ne posvete dovoljno pozornosti tom periodu svoje djece. Misle ako su im sve dali, ispunili puno njihovih želja, da samim tim oni moraju ispuniti roditeljska očekivanja.

Nekada se radi o pretjeranom povjerenju u djecu, u mlade, da se roditelji uopće ne interesiraju u kakvom se društvu njihova djeca kreću, gdje su proveli noć, što su radili. Kada je u pitanju vjera djece u toj dobi, nema potrebe prisiljavati ih da idu u crkvu, na sakramente, ali je važno s njima na lijep način razgovarati, napose im dati primjer. Ako dijete ne vidi da se roditelji mole, da idu u crkvu, ako ne vide da im Bog puno znači, oni ostaju bez uzora, s krizmom završava njihov vjernički put. I dijete vjernički uzornih roditelja može odlutati, ali kad se sjeti roditelja, vratit će se na pravi put (Prispodoba o Rasipnom sinu).

s. Robertina Medven

OBITELJSKA “BLAŽENSTVA”

- Blago obitelji u kojoj se članovi okupljaju na zajedničku molitvu, da bi se Bog nastanio među njima:”Gdje su dvojica ili trojica sabrani u moje ime, ja sam među njima.”
- Blago obitelji koja svetkuje Dan gospodnji, u kojoj svi članovi idu na svetu misu, često se ispovijedaju i pričešćuju; oni će biti pozvani na gozbu vječnog života
- Blago obitelji u kojoj se supružnici vole, poštuju životi rađaju djecu; oni grade kuću na čvrstoj stijeni i ostaju postojani u nevoljama.
- Blago obitelji u kojoj nema psovke, svađe, ružnih riječi, loših filmova i časopisa koji narušavaju dostojanstvo brakai obitelji; njoj je zajamčena budućnost
- Blago obitelji u kojoj nema rasipništva i oholosti života, u kojoj se djeca i mladi uče raditi, moliti, razgovarati i voljeti vlastiti dom. Oni su oaza zdravog okruženja.
- Blago obitelji u kojoj se njeguje poštenje, radišnost i vedro raspoloženje;onaće uvijek, zagovorom Svete Nazaretske Obitelji, pronaći rješenja svojim problemima.

MOLITVA PRVOPRIČESNIKA

Isuse pomози mi da se dobro pripreim za slavlje Prve svete pričesti. Svake nedjelje ću ići u Crkvu i moliti se Tebi. Na slavlju želim da bude lijepo i hvala Ti što nam se daruješ.

Mario Basta 3.d

Hvala Ti Isuse što nam daješ život vječni. Pomози mi da se dobro pripreim za Prvu svetu pričest. Tada ću primiti posvećeni kruh. Pomози mi da se dobro ispovjedim i na slavlju Prve svete pričesti da mi bude lijepo. Puno ti hvala što si uvijek s nama.

Petra Radošević 3.d

Pripremam se za Prvu svetu pričest. Želim da Ti dragi Isuse budeš u mom srcu, da budem dobar i slušam mamu i tatu.

Matej Klobučar 3.e

Ove godine se pripremam za Prvu pričest. Jedva čekam taj dan, po prvi put u svom životu ću primiti Tijelo Kristovo. Molim Te Bože da dobro naučim sve molitve.

Dalia Borovac 3.e

Dragi Isuse, htjela sam ti napisati nekoliko riječi. Ja sam Emma i uskoro ću imati prvu pričest. Ponekad ni sama nisam svjesna što to znači. Ponekad sam i uplašena. Zato imam molbu za tebe, da mi pomogneš da se ne bojim i da budem dobra vjernica. S ljubavlju i vjerom. Tvoja Emma.

Emma Husić 3.b

Isuse, želim da znam puno moliti.

Ivan Uzelac 3.b

Isuse, pomози mi da se pripreim za prvu pričest. Daj da lijepo pjevam i molim, da budem dobar u školi i pametan.

Ivano Stručić 3.b

Dragi Bože, hvala ti na svim darovima što ih imam. Volim redovito dolaziti u crkvu na misu i kateheze. U crkvi se svi družimo, molimo i pjevamo. Zahvalan sam Bogu što ću na proljeće primiti prvu pričest.

Borna Duić 3.c

Bože, pomози mi oko moje prve pričesti. Uvijek ću biti dobra, nikad neću lagati, poštovat ću Deset zapovijedi i neću ih prekršiti. Uvijek ću dolaziti na misu i neću propuštati katehezu. Bože, uvijek ću te poštovati.

Lucija Orešković 3.c

PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU

U nedjelju, 13. Svibnja 2018. na Majčin dan u katedrali Navještenja BDM proslavljena je Prva sv. Pričest. Misno slavlje predvodio je gospićki župnik preč. Mario Vazgeč. Jedan je to od najvažnijih događaja za 90 djece naše župe u njihovu dosadašnjem životu. Svečanosti slavlja prve sv. pričesti je prethodilo slavlje sv. ispovijedi, sakramentom kojim su prvopričesnici „očistila“ svoja srca i duše te se pripremili za primanje Tijela Kristova.

U veličanstvenom ozračju, preplavljeni Božjom blizinom i milošću, 90 prvopričesnika prvi je puta pristupilo svetoj pričesti. Iz čistih dječjih srdaca odjekivala je molitva i pjesma. Pjesmu

prvopričesnika koja je uveličala ovo slavlje predvodio je vjeroučitelj Franje Puškarić koji je uz vjeroučiteljicu Jelenu Majer strpljivo i savjesno pripremao djecu za ovaj svečani čin. Na današnji dan i katedrala je bila posebno svečano uređena. Oltar je krasilo 90 cvjetova na kojima su ispisana imena svih prvopričesnika, a prvopričesnici su svojim recitacijama i pjesmom izrazili svoju radost i ljubav prema Bogu. Prva sveta pričest je prilika da svi nazočni vjernici o bnove Krsni savez s Bogom kojeg su umjesto njih, na svetom krštenju, sklopili njihovi roditelji i kumovi, ovaj put svjesno i

svojom voljom. Za taj dio misnog slavlja su karakteristične upaljene svijeće koje predstavljaju one iste svijeće koju su njihovi kumovi umjesto njih držali na krštenju.

Prvopričesnici su sada svjesni svoje vjere, Boga i njegova značenja u svojem životu, pa im stoga svi trebamo pomoći kako bi ga nastavili slijediti. To je jedini pravi put, put kojim će jednoga dana postati dobri ljudi, ponosni na svoja djela i uvjerenje. Život bez Boga i nije neki život. Toga svi trebamo biti svjesni. Prvopričesničko sv. misno slavlje je završilo zajedničkim fotografiranjem nakon kojega se nastavilo slaviti za zajedničkim obiteljskim stolom s rodbinom i prijateljima.

Zaista, ovo je Božji blagoslov za naše obitelji i našu župnu zajednicu!

Lucija Starčević

Prvopričesnici 2018.

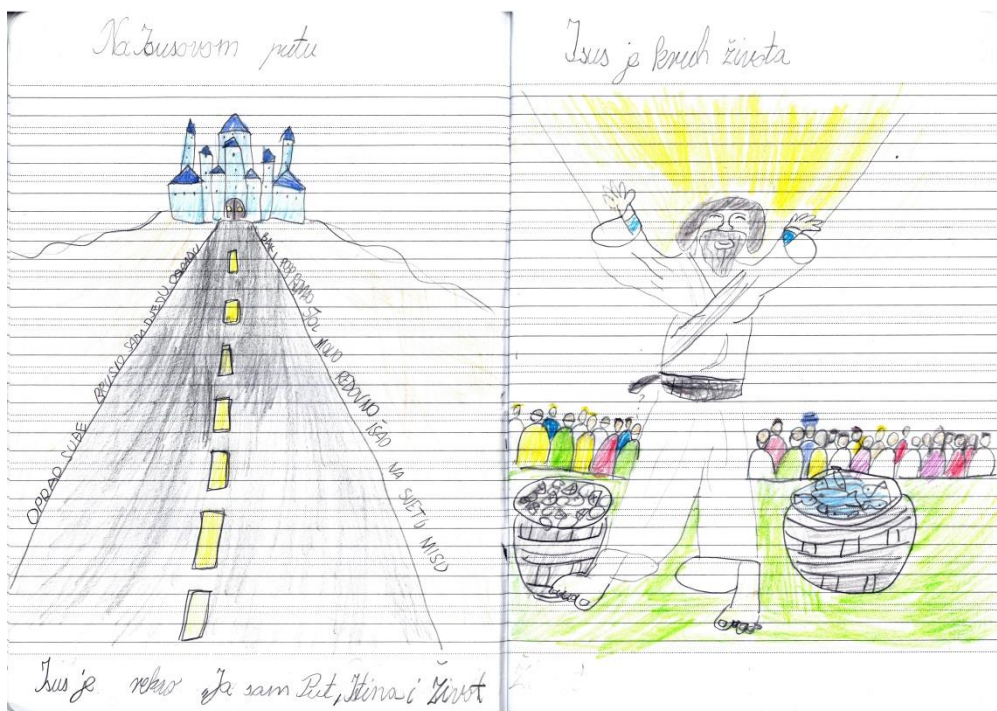
POPIS PRVOPRIČESNIKA 2018.

1.	Tea Baburić	42.	Andrej Stilinović
2.	Tamara Brkljačić	43.	Josip Špoljarić
3.	David Devčić	44.	Mate Tomljenović
4.	Lana Devčić	45.	Marko Vrkljan
5.	Lucija Erega	46.	Elena Basta
6.	Marija Erega	47.	Ika Devčić
7.	Lana Galić	48.	Josip Fajdić
8.	Katja Horvatović	49.	Paulina Franić
9.	Marko Jerković	50.	Mihaela Ivšinović
10.	Ivan Klišanin	51.	Mia Jelača
11.	Mladen Marković	52.	Dorijan Kolatahi
12.	Paola Orešković	53.	Iskra Kolić
13.	Mirko Pavletić	54.	Karlo Korečić
14.	Tina Pejnović	55.	Mateo Mandić
15.	Mateo Radošević	56.	Lea Milković
16.	Marko Rončević	57.	Tena Mraović
17.	Ivan Rukavina	58.	Dario Odorović
18.	Noa Rukavina	59.	Bruno Pašalić
19.	Stjepan Rukavina	60.	Ivano Pavelić
20.	Adam Ivano Troha	61.	Luka Radošević
21.	Karmela Vujičić	62.	Juraj Ratković
22.	Ana Župan	63.	Anja Rukavina
23.	Ivan Asić	64.	Sara Šimatović
24.	Anamarija Barić	65.	Gabrijel Štajdohar
25.	Luka Čačić	66.	Klarisa Štavlić
26.	Lorena Delač	67.	Marta Šulentić
27.	Nika Delač	68.	Mateo Tonković Javorina
28.	Marija Došen	69.	Lana Zec
29.	Josip Grbac	70.	Petra Ambrožić
30.	Šime Kolanović	71.	Hrvoje Balenović
31.	Kristian Kolmanić	72.	Eva Barić
32.	Denis Mahmutović	73.	Borna Benković
33.	Vito Maras	74.	Ivan Božić
34.	Iva Milković	75.	Dario Bubnjić
35.	Julia Nikšić	76.	Marko Dasović
36.	Marija Orešković	77.	Matea Delbianco
37.	Lara Pavelić	78.	Andrea Jurčić
38.	Klara Pezelj	79.	Gabrijela Lozić
39.	Lana Prtenjača	80.	Matea Mataija
40.	Josip Ratković	81.	Patrik Mihelin
41.	Marija Savatović	82.	Mario Naglić

83. Borna Pavun
84. Filip Radošević
85. Iva Radošević
86. Josip Rosandić

87. Jakov Šarić
88. Dario Tupković
89. Maria Vrban
90. Elena Zanetti

DJEČJI CRTEŽI I KRATKE PORUKE BOGU

Andrija Ratković 3.d

Bože, hvala ti za svaki dan koji mi osvane toplim zrakama sunca, jer one mi daju svjetlost. Hvala ti za moju obitelj i prijatelje koji su uvijek uz mene i daju mi podršku u mom životu. Bože, hvala ti za tvoju dobrotu, ljubav i prijateljstvo prema meni. Čuvaj moje prijatelje, obitelj i druge drage ljude. Pomozi ljudima naći pravi put dobrote. Budi uvijek uz mene, moje prijatelje, obitelj i uz cijeli svijet.

Matea Špoljarić 3.a

Helena Vojnić 3 d

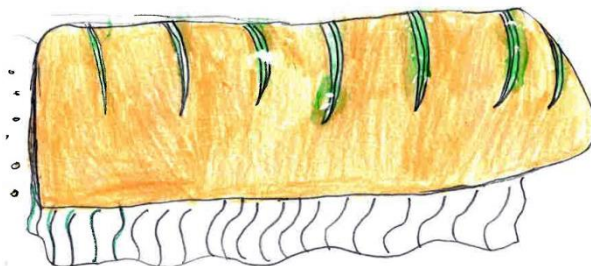
Ana Horvatek 1 b

Dragi Bože hvala ti za moju obitelj. Hvala ti na našem zdravlju. Hvala ti za hranu koju nam daješ. Hvala ti što mama i tata rade. Molim te Bože da budem dobar učenik, dobar prijatelj, dobar brat i najbolji sin. Bože hvala ti na svemu.

Patrik Mihelin 4.d

Snaga Božja vječna je, ali to nije snaga mišića, nego snaga vjere. Ja vjerujem u Tebe svemoguću Stvoritelju.

Nikola Stopić 3.d

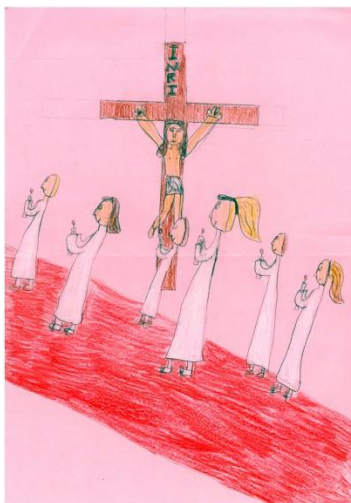
Jakov Mataija 3 b

Biblija

Franko Tonković 5°

Mia Jelača 3 c

Moja prva pričest odl. 15

Kada smo se pripremali za prvu pričest bilo nam je
 dobro zato što su nam pomagali roditelji, braća i sestice.
 Znam, ali na sam dan prve pričesti svi su bili uzbuđeni
 a posebno ja.

Kada sam primila tijelo Kristovo bila sam jako sretna.
 Svi roditelji i sestice su nam pokazali što smo bili
 jako dobri!

Iskra Kolić
3.c

Iskra Kolić 3c

Moja prva pričest odl. 15

Pripreme: Išlo sam na kateheze i misle, učila
 pjesme i sadržajto se, u učiteljici Franje
 i učiteljicu Jelenu.

Pričest: Krenuli smo od izgnanog stana
 došli u katedralu i pitali pjesmici. Misao se
 predložila kome i došlo je vrijeme da
 primimo tijelo Kristovo.

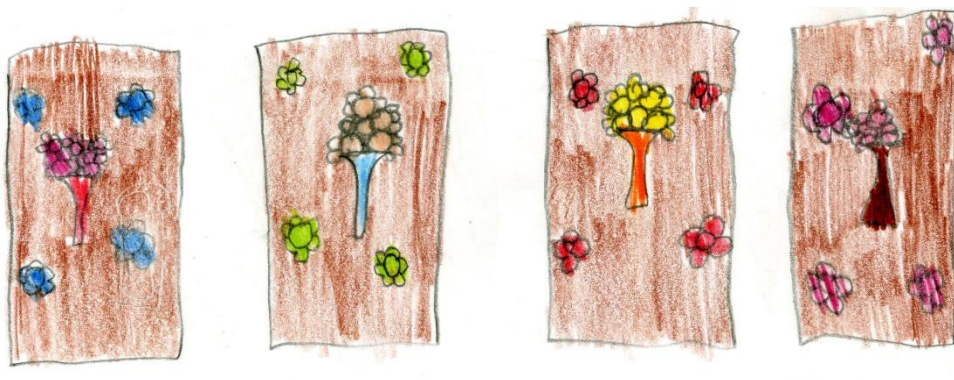

Jakov Šarić

Isuse Ti si Kralj. Ti si u našim srcima. Ti si ljubav naša. Mi te svi jako volimo.

Emma Sekulić 3.e

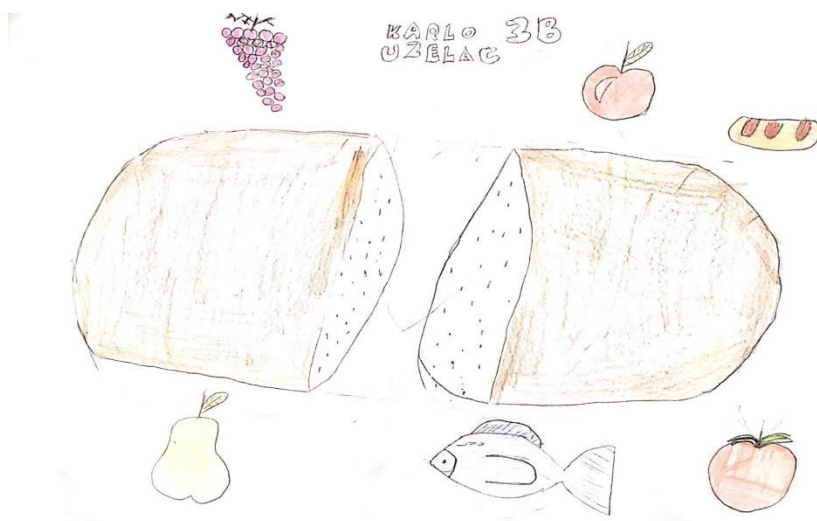

Dora Murgić 1 a

Isus Krist-- moj ideal

Svaki pravi kršćanin teži Isusu Kristu, odnosno Kraljevstvu nebeskom pa tako i ja. Trudim se biti dobra, poštena i iskrena, iako mi to ponekad i ne uspijeva, ali mislim da su to glavne osnovne osobine koje vode putem Krista. Isto ponekad volim i pomagati drugima jer me to čini sretnom. Kao što se i Krist žrtvovao za nas i umro na križu tako bi svi trebali u životu podnijeti bar ponekad žrtvu za nekoga. Time bi nam životi bili ispunjeni i bolji te bi time i naš put bio popločan čvrstim i stabilnim ciglama ljubavi, koja i jest ono što nam je sigurna karta za raj.

Iva Padjen 7.a

Karlo Uzelac 3 b

David Mesić 3 b

Pripremili: Jelena Majer i Franje Puškarić

GODIŠNJICA MUČENIČKE SMRTI ČASNE SESTRE ŽARKE IVASIĆ

Svečanost otvaranja biskupijskog postupka beatifikacije ili proglašenja mučeništva Službenica Božjih s. Žarke Julijane Ivasić i šest sestara.

Župa Gospić svake godine 16. svibnja obilježava godišnjicu mučeničke smrti redovnice časne sestre Žarke Ivasić, strijeljane 16. svibnja 1946. na gospićkom groblju uz kapelu Sv. Marije Magdalene, nakon namještenog komunističkog suđenja i 275 dana provedenih u zatvorima OZNE u Osijeku, Zagrebu i Gospiću. Ove godine u gospićkoj katedrali upriličena je svečanost otvaranja biskupijskog postupka beatifikacije ili proglašenja mučeništva Službenica Božjih s. Žarke Julijane Ivasić i šest sestara: s. Kornelije Armine Horvat, s. Lipharde Josipe Horvat, s. Geralde Ane Jakob, s. Konstantine Roze Mesar, s. Trofime Mande Miloslavić, s. Blande Katarine Stipetić - iz Družbe sestara milosrdnica svetog Vinka Paulskoga – Zagreb, koje su također žrtve komunističkog režima – ubijene iz mržnje prema vjeri. Obilježavanje godišnjice s. Žarke počelo je u 16,15 sati kod njezinog groba. Okupile su se sestre milosrdnice iz svih krajeva Hrvatske te Bosne i Hercegovine, njezini štovatelji, domaći vjernici kao i mještani s. Žarke iz Krašića. Nakon molitve na groblju pošli su u procesiji, moleći sv. krunicu, u gospićku Katedralu gdje je euharistijsko slavlje i otvaranje biskupijskog postupka beatifikacije predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s biskupovim tajnikom i kancelarom biskupije preč. Mišelom Grgurićem, generalnim vikarom mons.

Marinkom Miličevićem, postulatorom u postupku dr. Zvonimirom Kurečićem, delegiranim sucem dr. fra Ratkom Radišićem, promicateljem pravde vlč. mr. Vjekoslavom Đapićem, župnikom u Krašiću vlč. Ivanom Vučakom, gospićkim župnikom vlč. Marijom Vazgečem, bivšim gospićkim župnicima vlč. Stjepanom Zeba i vlč. Antom Luketićem, ekonomom biskupije preč. Nikolom Turkaljem, upraviteljem biskupijskog Caritasa preč. Lukom Blaževićem, vlč. Milom Šajfaram, župnikom u Perušiću, fra Jurom Marčinkovićem, župnikom u Križpolju, vlč. Andrijom Kekićem, župnikom u Sincu, vlč. Josipom Šimatovićem, čuvarom svetišta Crkve hrvatskih mučenika i župnikom na Udbini i o. Jozom Milanovićem, OSB. Pjevao je zbor sestara milosrdnica iz Zagreba, uz orguljsku pratnju s. M. Elizabete Perišić i dirigenticu s. M. Vlastu Tkalac.

Biskup je na početku u kratkim crtama predstavio s. Žarku kojoj je u pokrenutom procesu za beatifikaciju kasnije pridruženo još 6 sestara, pozdravio je sve prisutne, posebno one koji sudjeluju u vođenju procesa te župljane i župnika iz Krašića kao i sestre milosrdnice koje ne zaboravljaju svoje mučenice. U propovijedi Biskup se osvrnuo na čitanje koje smo čuli iz Djela apostolskih u kome Pavao naviješta svoj skori odlazak i daje svojim učenicima određene upute s obzirom na djelo koje oni moraju nastaviti. Naglasio je da paze na zajednicu vjernih, na Crkvu, koju je Isus „stekao krvlju svojom“ te nastavio: „Crkva je stečena Isusovom krvlju, ali se ona također tijekom cijele svoje povijesti sve do naših dana neprestano njeguje i

zalijeva krvlju Isusovih učenika. U to njegovanje i zalijevanje Crkve uključene su posebno i naše sestre kojih se danas spominjemo: sestre Žarke koja je svojom krvlju zalila Crkvu u Gospiću te drugih šest sestara koje su učinile to isto na drugim mjestima naše Crkve.

Ivan Pavao II. podsjećao je Crkvu da ne zaboravi svoje mučenike jer su oni svjedoci vjere i u tom smislu ohrabrenje i trajno nadahnuće kršćanima. Oni su naši posebni

zagovornici iznimno moćni pred licem Božjim. Sveti Ivan u knjizi Otkrivenja piše kako vidi na prijestolju 'duše pogubljenih zbog Isusova svjedočanstva i Riječi Božje' (20,4), te nastavlja: 'Kad Janje otvori peti pečat opazih pred žrtvenikom duše zaklanih zbog Riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su držali. Oni počеше vikati

svom snagom: 'Dokle ćeš sveti i pravi Vrhovniče, odgađati sud i osvetu naše krvi nad stanovnicima zemlje?' Tada je svakome od njih dana bijela haljina i rečeno im je da se strpe još malo vremena dok se ne ispuni broj njihovih sudrugova u službi i njihove braće koji imaju biti ubijeni kao i oni' (6,9-11). I mučenicima se ponekad činilo da je zlo jače od dobra, da zlo pobjeđuje, i nisu mogli razumjeti zašto Bog to dopušta. Bog ne žuri jer zna da zlo nema zadnju riječ u životu pojedinca i naroda. Krv mučenika, kao jednom Abelova, viče sa zemlje Bogu i zaziva osudu zla. Božji odgovor je, kako čitamo u knjizi Otkrivenja, da se strpe još malo vremena. Znamo da se čovjeku koji pati to 'malo vremena' čini kao vječnost. Mučenici na kraju pobjeđuju. Povijest osuđuje zločine i zločince, a slavi mučenike. Još je sveti pisac Staroga zavjeta navješćujući vremena mučenika napisao: 'Dragocjena je u očima Gospodnjim krv njihova' (72,14).

U apostolskom pismu 'Ulaskom u novo tisućljeće' koje je papa Ivan Pavao II. uputio cijeloj Crkvi, piše: 'Crkva je u svojim mučenicima uvijek otkrivala sjeme života. 'Krv mučenika sjeme je novih kršćana', taj slavni zakon koji je izrekao Tertulijan (II. st.) pokazuje se uvijek istinitim na ispitu povijesti. Neće li biti tako također i za stoljeće i tisućljeće koje započinjemo? Možda smo bili previše naviknuti misliti na mučenike u pomalo dalekim pojmovima, gotovo kao da se radi o kategoriji prošlosti, povezanoj osobito s prvim stoljećima kršćanskog doba. Jubilejski spomen otvorio je iznenađujuće prizorište pokazujući naše vrijeme izrazito bogato svjedocima koji su na ovaj ili onaj način znali živjeti evanđelje u prilikama neprijateljstva i progonstva, često do pružanja najuzvišenijega dokaza krvlju. U njima je Božja riječ posijana na dobru tlu, donijela stostruki rod. Svojim su nam primjerom pokazali i gotovo poravnali put budućnosti. Nama ne ostaje drugo doli, s milošću Božjom, krenuti njihovim stopama' (br. 41).

U svojoj, tzv. Velikosvećeničkoj molitvi Isus, znajući što sve očekuje njegove učenike, da će ih svijet zamrziti, proganjati i ubijati, žarko moli Oca da u svom imenu čuva učenike da i u mukama života ostanu vjerni Isusu. Isus ne moli Oca da ih uzme iz takvog svijeta, nego samo da ih očuva od Zloga. Isus se brine i za one koji ga

mrze i progone. On na mržnju ne uzvraća mržnjom jer dobro zna da se samo ljubavlju pobjeđuje mržnja, a nikako osvetom. I Pavao, prije svoga mučeništva hrabri svoje kršćane svjestan da će mnogi od njih poći njegovim putem. Opraštajući se od svoje zajednice Pavao kleknu i sa svima se zajedno pomoli. Htio im je jasno reći da će u molitvi naći snagu za podnošenje sve patnje do prolijevanja krvi. Pavao se pripremio i za ovakav svršetak. U svojoj Drugoj poslanici Timoteju, koja je iz tog vremena, Pavao piše: 'Već se moja krv izliva u Božju čast, vrijeme je moje smrti blizu' (4,6). Pavao Filipljanima piše: 'Veseo sam i radujem se s vama svima, ako se i

krv moja mora kao žrtva liti na žrtveni prinos. Iz istog razloga i vi budite veseli i radujte se sa mnom' (2,17). I Isus moli Oca za svoje učenike, kao što smo čuli u evanđeoskom odlomku, da, bez obzira na patnje, 'imaju puninu njegove radosti u sebi'.

Poznato nam kako se i sestra Žarka, ovdje u gospićkom zatvoru, molitvom pripremala za prolijevanje svoje krvi. Nije izgubila u sebi Isusovu radost jer je mogla pjevati psalme i himne u čast Gospodinu, kako navodi više svjedoka koji su tada bili zatvorenici i koji su joj se pridružili te tako ljubavlju odgovarali na mržnju. Ovaj prizor nas podsjeća na apostola Pavla i Silu koji su, iako utamničeni s okovima na rukama i nogama u kladama pjevali i slavili Gospodina na čuđenje svih drugih

uznika koji su bili s njima i kojima bi bilo puno normalnije kada bi ih vidjeli da plaču. Oni osjećaju Božju blizinu i u tamnici i to im je iskustvo jače od svake patnje. Dvije Gospićanke (Marija Sakač i Marica Oros), koje su imale kuću blizu zatvora svjedoče da su vidjele kada su sestru Žarku vodili na groblje na današnji dan ujutro oko četiri sata. Sestra Žarkaje

plakala i ponavljala riječi: 'Nisam ništa kriva.' Gospođa Marica Oros svjedoči da joj je s prozora doviknula: 'Kćerkice, budi sretna što nisi kriva.' Ista gospođa svjedoči da je nakon toga sestra Žarka zašutjela i pošla u smrt kao janje na klanje. Neke osobe ovaj detalj plača sestre Žarke zbunjuje kao da su njezine suze bile izričaj tjeskobe, očaja, beznađa, a kršćanski mučenici vođeni na mučeništvo bili su ispunjeni vedrinom i mirom. Međutim, sestra Žarka je nakon javljanja svoje žene zašutjela jer je uspjela u naumu da glasnodade iskaz o svojoj nevinosti. Primirila se jer je ova žena čula da ona nije kriva pa će se ta istina proširiti i jednom postati javna te stići do duša vjernika. Silno ju je boljelo da ne bi kriva osuda uvjerila druge kako je ona kao redovnica, koja je cijeli svoj život posvetila Bogu, imala bilo kakvi udio u zločinima i bila odgovorna za smrt drugih ljudi. Zlodjela koja su joj imputirali komunisti koji su tada vjerovali da su moćniji i od neba, u očima drugih ljudi djelovali bi kao istinska sablazan. Jer to bi negiralo njezinu vjeru i pripadnost Evanđelju. Pomisao na to boljela ju je daleko više od same smrtne presude. Ove riječi i suze imale su za cilj da ih netko čuje, da ostanu zapisane, kao što je davno zaželio nevini Job koji je bio nepravedno optuživan za nešto što nije učinio i koji je zavapio: 'O, kad bi bilo koga da me čuje' (31,35) 'O kad bi se riječi moje zapisale i kad bi se u mjed tvrdu urezale, kad bi se željeznim dlijetom i olovom u spomen vječan u stijenu uklesale' (19,23-24)...

Istina, đavao može nanijeti puno zla, ali konačna pobjeda nije njegova, nego Božja. I smrt sestre Žarke to potvrđuje. Mi slavimo nju i njezinu mučeničku smrt, a ne njezine tužitelje i ubojice. Ovi su mislili da će ubijanjem ostvariti neke svoje snove, a

poslije im je preostala samo briga kako skriti sebe i tragove svojih zlodjela. Spomen na žrtve ostaje vječan. Njihova krv bila je podrška i snaga ljudima vjere za sva vremena i ona je sjeme novih kršćana.“ Biskup je završio: „Zahvalni smo sestri Žarki i drugim njezinim susestrama za njihovo svjedočanstvo vjere, za njihovo mučeništvo, sigurni da je donijelo puno blagoslova cijeloj našoj Crkvi i našem narodu. Neka nas nastave zagovarati kod Gospodina.“

Nakon blagoslova Postulator je najavio Prvu sjednicu biskupijskog postupka za proglašenje gore imenovanih sestara. Biskup je ovu Prvu sjednicu otvorio Zazivom Duha Svetoga. Postulator je pročitao Molbe, a nakon utvrđivanja njihove ispravnosti Kancelar je pročitao dokument Kongregacije Nihil obstat, a potom Biskupove dekrete. Svi sudjelovatelji u Postupku, počevši od Biskupa, položili su pojedinačno Prisegu, nakon njih članovi Povjerenstva za povijest i arhivistiku i na kraju Postulator i vicepostulatorica s. Tea Ana Juratović. Postulator je popis predao ocu Biskupu koji ga je prihvatio i predao delegiranom sucu. Slijedila je završna riječ Biskupa i delegiranog suca za zapisnik. Članovi suda potpisali su zapisnik. S. Veronika Mila Popić podnijela je sažeti prikaz kauze od početka do sada učinjenog. Vrhovna glavarica Družbe s. Miroslava Bradica je, uz riječi zahvale predala ocu Biskupu na dar spomen-sliku službenica Božjih sestara mučenica. Svima se na kraju zahvalio postulator dr. Kurečić i slijedila je završna pjesma „Kraljice neba raduj se, aleluja“.

s. Robertina Medven

SVETKOVINA DUHOVA I KRIZMA U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Na svećkovicinu Duhova, 20. svibnja 2018. svećcano misno slavlje u gospićkoj katedrali Navještenja BDM predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s tajnikom i kancelarom biskupije preć. Mišelom Grgurićem i župnikom gospićkim preć. Mariom Vazgećem te podijelio sakrament sv. potvrde. Na početku

je Biskupa u prisutne pozdravio župnik Vazgeć, a potom je krizmanica Nika Krpan Biskupu u dobrodošlici istaknula da njih 80 krizmanika s radošću iščekuju trenutak u kome će im podijeliti sakrament kršćanske zrelosti, opečatiti ih pečatom Duha Svetoga. Krizmanik Luka Laktić predao je Biskupu buket

cvijeća. Biskup je u propovijedi naglasio: „Danas je blagdan Duhova, blagdan koji se slavi i kao rođendan Crkve. To je dan kada je Isus ispunio svoje obećanje da će poslati učenicima Duha Svetoga koga Isus definira kao Silu, kao snagu odozgo, kao Branitelja, Tješitelja, Svijetlo koje će prosvjetljivati srca učenika i uvoditi ih u svu istinu Isusovih riječi i njegova djela spasenja. Koliko je važan Duh Sveti u životu kršćanina Isus potvrđuje riječima: 'Bolje je za vas da ja odem, jer ako ne odem Branitelj neće doći k vama. Odem li poslat ću ga k vama' (Iv 16,7). Kada Duh Sveti silazi na prvu zajednicu vjernih koji su se okupili iz razlićitih naroda, kaže se kako su jedni druge savršeno razumjeli bez obzira na razlićitost jezika. Razlićitost jezika nije ljudima zapreka za dobro razumijevanje, nego je to razlićitost duha. Isus nam govori da postoji i zao duh, postoji i duh ovoga svijeta, postoje i razlićiti duhovi kojima se ćovjek može formirati i deformirati do te mjere da se s drugima ne razumije, pa onda živi s njima u trajnim napetostima i sukobima. Apostol Pavao istiće da ljudi imaju razlićite darove, razlićite službe, razlićita djelovanja, ali ako je isti Duh onda ih te razlićitosti obogaćuju i nisu nikada uzrok podijeljenosti i sukoba. Svi smo mi

različiti, bilo po dobi, bilo po sposobnostima, bilo po karakteru, ali ako nas prožima isti Božji Duh, onda se možemo razumjeti i graditi zajedništvo u prekrasnom mozaiku različitosti. Kada nema istog Duha onda se ne razumiju među sobom ni braća ni sestre, ni braćni drugovi ni djeca, ni susjedi ni zemljaci, ni oni iste nacionalnosti, iste rase ili boje kože... Bez snage Božjeg Duha osoba, dođu i male poteškoće, lako klone, lako padne u očaj i beznađe, lako završi u besmislu života. Duh Sveti čovjeka vjere brani od takvih klonuća, ulijeva mu jakost i hrabrost da se suoči sa životnim nedaćama i da se nikada ne preda. Duh Sveti je snaga i svijetlo čovjeku da može ispravno izabrati u životu, ali i da može vidjeti izlaze bez obzira kako bile teške životne situacije u kojima se može naći. Druga slika Duha Svetoga su, prema Djelima apostolskim, ognjeni jezici. Isus je navijestio učenicima da će biti progonjeni, izvođeni pred tužitelje i suce, ali neka se ne boje jer: 'Nećete govoriti vi,

nego će Duh Oca vašega govoriti preko vas.' Duh Sveti predstavljen je kao onaj koji će osobi nadahnjivati pravu riječ i biti branitelj osobe, obitelji i naroda. Kako je važno u delikatnim situacijama ostati trijezan, znati kontrolirati svoj govor, znati reći pravu riječ. Zbog neprimjerenih riječi nastanu veliki neredi u obitelji i izvan nje. veti Jakov u svojoj poslanici piše: 'Ako tko u govoru ne griješi, on je savršen čovjek, sposoban je zauzdati i cijelu svoju osobu. (...) Jer jezik je vatra. Pazite, kako male vatre mogu zapaliti veliku šumu. (...) Ljudi mogu ukrotiti svakovrsne zvijeri ... ali jezik nitko od ljudi ne može ukrotiti. Često je pun smrtonosnog otrova' (3, ss). Jezik se može ukrotiti samo snagom Božjeg Duha. Kada se za nekoga kaže da je duhovan

to znači da zna kontrolirati svoj jezik i svoje postupke. Duh pomaže čovjeku da zna držati pod kontrolom samoga sebe, a to nije lako postignuti. Duh Sveti predstavljen je u slici ognja. Oganj ili vatra najčešće simboliziraju ljubav. Čovjek Duha je čovjek ljubavi, dobrote, velikodušnosti, služenja... Molitva Crkve s kojom zaziva Duha Svetoga glasi: 'Dođi Duše Sveti, pouči srca svojih vjernih i oganj svoje ljubavi u njima užezi.' Ljubav je dar Duha, a osobe ljubavi su dar svima, jer svuda zrače vedrinom i dobrotom. Isus kada daje učenicima Duha Svetoga, napominje im da snagom toga Duha mogu opraštati. Praštanje nije nešto što se čini snagom naravi. Po naravi svi smo mi osvetljivi. Praštati se može samo snagom Božjeg Duha. Svi mi znamo kako je nemoguć suživot s drugima bez opraštanja. Koliko god se dvije osobe među sobom voljele, uvijek se mogu i povrijediti. Kada se nema snage oprostiti onda se sve urušava.“ Biskup je posebno pozvao krizmanike rekavši im: „Vi ćete danas u ovom velikom sakramentu, primiti dar Duha Svetoga, dar Duha Branitelja, kako ga Isus zove. Čuvajte tu Božju snagu u sebi. Tom snagom moći ćete nadilaziti sve protivštine života i nećete se nikada predati pred poteškoćama na životnom putu. Tek ste na početku života. Ne znate što će vam sve život u budućnosti donijeti, kakvih sve radosti i žalosti, uspjeha i neuspjeha. Stoga je, itekako važno nositi u sebi svijetlo i snagu Božjeg Duha da se znate sa svim tim nositi! Pred vama je još puno

važnih životnih odluka i izbora. A samo jedna pogriješka može ostaviti negativne posljedice za cijeli život. Svi znamo kako mladi ljudi u svojoj prostodušnosti znaju biti naivni i lako se dadu zavesti. A što je najgore, nakon toga se lako obeshrabre i potonu. Često se ne znaju nositi niti s malim poteškoćama pa se onda zbog sitnih životnih neuspjeha, zbog malih poraza, predaju i izgube smisao života. Nemojte se nikada obeshrabriti i predati. Kada se ostane bez svijetla Duha Svetoga, onda se lako ubaci duh tame, zao duh, sa svojim lažnim ponudama koje osobu mogu odvesti u totalni ponor. Što sve osoba nije kadra učiniti kada dopusti da je vodi zao

duh! ...Koliki mladi završe na putu droge, kriminala, alkohola, prostitucije... i tako ostanu bez budućnosti, bez života. Jer takav život se ne može nazvati životom. To je ruganje životu, jer u takvom životu daleko je prisutnija smrt nego li život.“ Biskup je uputio posebnu riječ i roditeljima: „Dragi roditelji, ovo je dan i vaše odgovornosti. Čuvajte u svojoj djeci dar Duha Svetoga. Pratite ih svojom molitvom i molite s njima. Budite im primjer i pobuđujte u njima plemenite želje. Vaša djeca nose u sebi i dio vaše duše. Neka to bude u njima lijepi dio vaše duše da vaša djeca mogu biti uvijek zahvalna Bogu što im je dao takve roditelje. To će vam pred Bogom biti najveća zasluga.“ Na kraju je Biskup završio pozivom: „Molimo svi za ove mlade našega grada, da uzrastu u vrijedne ljude, dobre kršćane, jer to će biti najveća dobit našega grada.“

Meditaciju „Ostani sa mnom, Gospodine“, nakon pričesti izrekle su krizmanice Lina Strlić i Paula Matanović. Krizmanike su pripremale u školi i u župi vjeroučiteljice Mirela Miočević i Jelena Majer. Liturgijsko slavlje uzveličao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića. Na kraju je Biskupu i svima zahvalio župnik Vazgeč.

s.Robertina Medven

POPRIČESNA MEDITACIJA

Ostani sa mnom, Gospodine

Ostani sa mnom, Gospodine, jer mi je potrebna Tvoja prisutnost da Te ne bih zaboravio. Ti znaš kako mi je lako napustiti Te.

Ostani sa mnom, Gospodine, zato što sam slab i trebam Tvoju snagu da ne padam tako često. Ostani sa mnom, Gospodine, jer Ti si moj život i bez Tebe gubim svoj žar. Ostani sa mnom, Gospodine, jer Ti si moje svjetlo i bez Tebe sam u tami.

Ostani sa mnom, Gospodine, da mi pokažeš svoju volju. Ostani sa mnom, Gospodine, da čujem Tvoj glas i slijedim Te. Ostani sa mnom, Gospodine, jer Te želim mnogo voljeti i biti uvijek u Tvojim blizini. Ostani sa mnom, Gospodine, ako želiš da Ti budem vjeran.

Ostani sa mnom, Gospodine, jer iako je moja duša siromašna, želim da za Tebe bude mjesto utjehe, utočište Ljubavi.

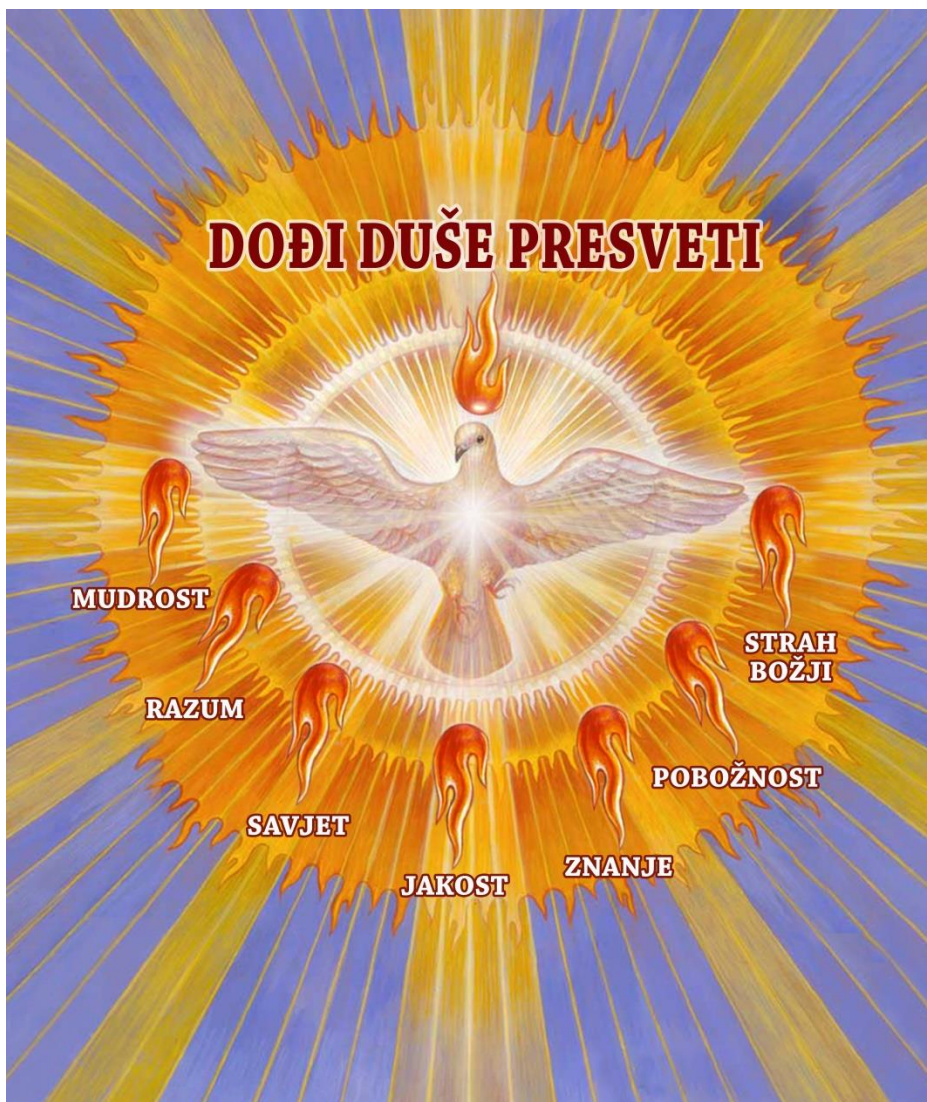
Dopusti da Te prepoznam poput Tvojih učenika u lomljenju kruha, tako da Euharistija bude svjetlo koje razgони mrak, snaga koja me jača, jedina radost moga srca.

Ostani sa mnom, Gospodine, jer samo Tebe tražim. Tvoju ljubav, Tvoju milost, Tvoje srce, Tvoj Duh, jer Te volim i ne tražim drugu nagradu osim da te volim sve više i više.

U čvrstoj ljubavi voljet ću Te svim svojim srcem dok sam na zemlji i nastaviti ću Te voljeti savršeno u vječnosti.

Amen.

POPIS KRIZMANIKA ŽUPE NAVJEŠTENJA BDM GOSPIĆ

1. Ante Antonović
2. Karlo Brkljačić
3. Marko Butković
4. Petar Butorac
5. Marta Crnković
6. Josip Čorak
7. Kristian Devčić
8. Katarina Filipović
9. Božena Milinković
10. Antonio Pašalić
11. Petra Pavelić
12. Danijela Pintar
13. Ivana Pocrnić
14. Domenik Quni
15. Domenika Quni
16. Jurica Romac
17. Josip Rukavina
18. Nensi Rukavina
19. Anteo Sesar
20. Petar Štimac
21. Ivona Uzelac
22. Antonijo Vujičić
23. Antonio Asić
24. Mario Bićanić
25. Ema Božić
26. Katarina Čačić
27. Mia Durbešić
28. Kris Isaković
29. Nikša Jamičić
30. Anamari Jurčić
31. Antonio Marincel
32. Paula Matanović
33. Iva Pavelić
34. Jure Pleša
35. Frane Radošević
36. Lina Strilić
37. Nika Tomičić
38. Maja Vrban
39. Marko Župan
40. Ivan Balenović
41. Boris Bubnjić
42. Marina Čačić
43. Marin Ilić
44. Marko Kovačević
45. Luka Majetić
46. Tea Miletić
47. Stjepan Orešković
48. Marta Pavelić
49. Maja Pavičić
50. Robert Petranović
51. Iva Rukavina
52. Karla Savatović
53. Ana Serdar
54. Mateo Serdar
55. Pavao Starčević
56. Nikolina Šaban
57. Petar Šerić
58. Julijana Vukelić
59. Ivan Adamović
60. Natalia Došen
61. Ema Filipović
62. Matej Futak
63. Domagoj Jurković
64. Josip Klobučar
65. Nika Krpan
66. Božena Laktić
67. Luka Laktić
68. Luka Maras
69. Antonio Pavičić
70. Nika Pavletić
71. Mateo Prša
72. Marin Rosandić
73. Marija Sokolić
74. Ika Starčević
75. Matija Šarić
76. Ante Špoljarić
77. Iva Špoljarić
78. Sara Turić
79. Karla Borovac

BISKUP KRIŽIĆ PREDVODIO MISU ZA DAN ŽUPANIJE

Ove godine slavlje Dana Ličko-senjske županija počelo je dan ranije, tj. 22. svibnja, svečanom svetom misom koju je za čelnike i stanovnike županije, u gospićkoj katedrali predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s tajnikom i kancelarom biskupije preč. Mišelom Grgurićem, ravnateljem Caritasa preč. Lukom Blaževićem i župnikom preč. Mariom Vazgečem. Svetu misu pjevanjem je uzveličao katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup se u propovijedi najprije osvrnuo na prvo čitanje u kome apostol Jakov kršćanskoj zajednici daje važne pouke s naglaskom kako kršćanin treba živjeti svoju vjeru u svakodnevnom životu te nastavio: „Apostol, prije svega, upozorava na neka ljudska programiranja u kojima i ljudi vjernici, praveći programe ne planiraju i ne računaju s Bogom. Nije nikakvo zlo u tome što se rade određeni planovi za budućnost, jer to treba, nego u tome što često puta čovjek vjernik u tim planovima stavlja Boga po strani. Govorimo ovdje o ljudima vjericima. Da nevjernici ne računaju s Bogom, to je i normalno, ali kako to da ljudi vjere premalo računaju s Bogom u planiranju svojih poslova, svoje budućnosti, ili budućnosti vlastite obitelji?! Kada čitamo Evanđelja lako ćemo uočiti kako je Isus uvijek molitvom pripremao svoje djelovanje, tj. ono što je planirao učiniti. Pored toga, apostol Jakov podsjeća kako je i sam ljudski život krhak i nesiguran. Život uspoređuje s daškom što se, kako kaže, 'načas pojavi i zatim nestane'. Biblija ljudski život uspoređuje sa cvijetom koji, dotakne li ga jači vjetar, vene i već ga nema. Mi svi znamo da ljudi ne umiru samo zbog bolesti. Postoje nesretni slučajevi u kojima često gube živote posve mladi ljudi. Mnogi stradavaju i kao pješaci u prometu. Sto postotne sigurnosti nema. Sveti Jakov zato kaže: Planirate a 'ne znate što će sutra biti'. Stoga on savjetuje vjericima da preporučé Bogu svaki novi dan koji započinju. Apostol dalje govori o grijesima propusta. Isus će na zadnjem sudu reći: 'Bijah gladan i ne dadoste mi jesti, bijah bolestan i ne pohodiste me, bijah gol i ne zaodjenuste me, bijah u tamnici i ne dođoste k meni', itd. Nitko od ovih osuđenih nije osuđen zbog zla koje je počinio, nego zbog dobra koje je propustio učiniti. Stoga, i grijeh propusta nije sitnica. Sve ove upute apostola Jakova koje pred nas stavlja liturgija današnjeg dana, treba primiti srcem, jer nam sve ovo pomaže u izgradnji našeg kršćanskog i vjerničkog identiteta.

Evanđelje nam donosi zgodu kada najmlađi Isusov učenik Ivan dolazi Isusa informirati da su vidjeli jednoga koji u ime Isusovo izgoni zloduhe. A onda Ivan dodaje: 'Mi smo mu to branili jer ne ide s nama.' Isus reagira na ovakav stav učenika i ne dopušta im takvo ponašanje. Otvoreno im veli da nije bitno što taj čovjek ne

ide s njima, važno je da on čini dobro. I to dobro treba podržati. Ovo je važno na svim razinama, pa i na razini političkog djelovanja. Nije najbitnije je li netko iz moje stranke, ili možda, ne pripada niti jednoj stranci, važno je da je pošten i kvalitetan, važno je da je zauzet za opće dobro.

Otac Domovine dr. Ante Starčević, čiji je rođendan naša Županija izabrala kao svoj dan, u borbi za bolju budućnost svoga hrvatskog naroda slijedio je baš ova načela.

Da svi rade zajedno za dobro naroda i da svatko dade najbolje od sebe. Ne moraju svi biti pravaši, odnosno, njegovi nasljedovatelji, ali svi trebaju dati maksimalno svoj doprinos da narodu bude bolje.

Poznate su njegove riječi: 'Mi ćemo jedan za drugim u zemlju, a program i narod trebaju živjeti. Ja ne držim ni izdaleka do svojih nazora, nego razmišljam kako mogu i kažem iskreno kako znam. Tako trebamo svi raditi. Kada se mišljenja obrežu i izbistre: držimo se onoga koje je najbolje, i najpogodnije za sav narod. Tako ću biti ja s vama i vi sa mnom: svi ćemo biti jedno za dobro domovine.' Starčević napisao je i ovo: 'Svaki sin domovine dužan je služiti svome narodu i primiti svako mjesto koje odgovara njegovim sposobnostima i na kojem može domovini kakvo dobro iskazati.' Doktoru Starčeviću glavni cilj nije bio nikakav osobni probitak. Njegov glavni interes bio je interes naroda. Kod njega stalno odzvanja ono što je, kako reče, 'najbolje i najpogodnije za sav narod'. Tu je i njegov veliki vapaj, uvijek aktualan, a danas posebno: 'biti svi jedno za dobro domovine'. Ovo nas sve obvezuje: svakog

pojedince, sve stranke, a i mjesnu Crkvu.“ Biskup je završio riječima: „Neka ove želje oca Domovine, sina naše Like, zažive i zasjaju najjače u našoj, odnosno, njegovoj Županiji i bace svoj bljesak na cijelu Domovinu, da budemo 'svi jedno za dobro Domovine'. Neka nam dragi Bog svima u tome pomogne, neka prati svojim blagoslovom sve najodgovornije koji vode našu Županiju da ona raste u svakom dobru i da njezini stanovnici budu sretni ljudi i zahvalni Bogu za sve prirodne ljepote koje ova Županija ima, a koje nam je Bog podario i povjerio da ih čuvamo i njegujemo te neoštećene prenesemo budućim generacijama.“

Poslije sv. mise održana je Komemoracija kod spomen-obilježja poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama rata te kod biste našeg prvog predsjednika Franje Tuđmana.

Riječi molitve predvodio je također gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić.

s. Robertina Medven

DAN BISKUPIJE

Prigodom dana Gospičko-senjske biskupije i druge godišnjice ređenja drugog njezinog biskupa mons. Zdenka Križića svečanu svetu misu u gospičkoj prvostolnici, 25.5.2018. u zajedništvu s generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem i župnikom gospičkim preč. Mariom Vazgečem predvodio je gospičko-senjski biskup u miru mons. Mile Bogović (jer je mons. Križić bio spriječen). Svetu misu pjevanjem uzveličao je katedralni zbor pod vodstvom Franje

Puškarčića. Biskup se najprije osvrnuo na 18. obljetnicu osnutka Gospičko-senjske biskupije te rekao: „Na današnji dan 2000. g. objavljena je vijest da je papa Ivan Pavao II. potpisao svečano pismo, bulu kojom uspostavlja Gospičko-senjsku biskupiju sa sjedištem u Gospiću i podiže župnu crkvu Navještenja Gospodinova na rang katedrale. Imenovan sam prvim biskupom ove biskupije. Tom prigodom objavio sam Poruku: 'Ovaj kraj bio je u srednjem vijeku vrlo bogat i naseljen i predstavljao je dugo jedno od jačih kulturnih žarišta. Na južnu Liku protezala se stara Ninska biskupija, a na ostalom području bila su čak 4 biskupska sjedišta:

najstariji Senj, a onda Krbava, Modruš i Otočac. Bilo je na tom području i oko 20 samostana. Od danas postoji ovdje Gospićko-senjska biskupija sa sjedištem u Gospiću. Je li baš ovo to vrijeme obrata u negativnom povijesnom procesu ili je trebalo čekati neko povoljnije vrijeme? U dogovoru s nadbiskupom Tamarutom odredio sam da danas u 12,15 zvone sva zvona naših crkava. Ali s 18 župnih crkava neće se oglasiti zvona jer ona ondje još ne postoje. Neće se čuti zvona ni s tornja župne crkve u mom rodnom Slunju, iako je Slunj jedno od pet najvažnijih središta nove biskupije jer ni ondje zvona još nema. U ruševinama je još 10 župnih crkava. Kao novoimenovani biskup bio sam podstanar u župnom stanu u Gospiću. To nije samo slika crkvenih prilika, nego u prvom redu slika kako je narod ovdje živio. Na ovim prostorima narod je pokazao da voli svoju Crkvu i Crkva nam ovim činom pokazuje da mu u teškim prilikama želi biti što bliže. Zato dolazi ovamo sa svojom najjačom institucijom – biskupijom.'

I nakon toga došao je opet na isti datum nakon 16 godina važan dan za ovu biskupiju. Prije dvije godine zaređen je za biskupa Zdenko Križić i preuzeo upravu biskupije. Zato se danas posebno za njega molimo... Svoju poruku nasljedniku izrazio sam riječima pjesnika:

Gdje ja stadoh - ti ćeš poći! Što ne mogoh - ti ćeš moći

Kud ja nisam - ti ćeš doći! Što ja počeh - ti produži!

Biskup Zdenko i ja poslani smo, poput apostola, naviještati Krista i njegovu poruku spasenja. Teško je naći ljepši i sažetiji tekst koji to poslanje opisuje od onoga koji smo čuli u nedjelju na dan Duha Svetoga, a koji smo i danas pročitali. Prije poslanja obećao im je Isus svoju trajnu prisutnost, svoj mir; ne onaj koji svijet daje. Svoj uspjeh neka ne mjere snagom pljeska, svjetovnim priznanjima i odlikovanjima, nego onim odlikovanjem koje je bilo na uskrsnom Isusovom tijelu: ranama dobivenim životom za druge. Koliko si truda, znoja, žuljeva stekao radeći za spasenje drugih, za dobro drugih, to je pravo mjerilo vrijednosti tvojih djela. To znači ono Isusovo pokazivanje rana onima koje šalje u svijet... Danas je naša Biskupija postala punoljetna – 18 joj je godina već. Danas je u katoličkom kalendaru sv. Grgur VII., papa. Prisjetimo se također da je taj papa poslao po opatu Gebizonu kraljevsku krunu kralju Zvonimiru. Prije nego je primio kraljevsku krunu, Zvonimir je bio ban upravo ovdje, na području naše biskupije. Kada je došao na Krk da ga pridruži Kraljevini Hrvatskoj, bili su uz njega Martinac iz Like, Desimir iz Krbave i Jakov vjerojatno, iz Gacke. To je zapisano na prvoj stranici naše pisane povijesti – Bašćanskoj ploči ...

Ovih dana iz hrvatskih medija proljeva se toliko mržnje po Crkvi. Ne smije to, Zdenko, Mile, Josipe, Ivane, Marinko, Nikola, Luka, Tomislave... ne smije to nikada smesti poslanika Božjega da postoji neki drugi način od onoga koji nam je svima Isus dao u amanet da ga se uvijek sjećamo; da mržnja svijeta nikada ne rodi u nama mržnju. Mi smo povjerovali ljubavi kakvu nam je Krist pokazao,“ završio je biskup Bogović.

Nakon mise župnik i vjernici čestitali su Biskupu obljetnicu biskupije.

s. Robertina Medven

TIJELOVO U GOSPIĆU

U gospićkoj katedrali na svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove, 31.5.2018. svečanu svetu misu i tijelovsku procesiju predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Koncelebrirali su njegov tajnik i kancelar biskupije preč. Mišel Grgurić, župnik preč. Mario Vazgeč i župski vikar u Senju vlč. Nikola Prša, a asistirali su bogoslovi Karlo Špoljarić iz Perušića, Josip Tomljanovića iz Senja kojem je nakon propovijedi Biskup podijelio službu akolitata te Mario Kralj iz Oroslavlja kojeg je Biskup primio kao kandidata za red đakonata i prezbiterata.

Biskup je na početku propovijedi naglasio: „Slavimo svetkovinu Isusova Presvetog Tijela i Krvi i iskazujemo zahvalnost našem Spasitelju na velikoj iskazanoj ljubavi da je htio ostati s nama na vidljiv način i biti nam hrana na našem teškom putu prema obećanoj domovini. Isus je bio svjestan težine puta njegovih učenika te da će im biti potrebna nebeska snaga da ustraju i ne klonu duhom. Govorio im je otvoreno o

patnjama koje ih čekaju: „Mene su progonili i vas će progoniti“. Uz ove navještaje uvijek je bilo i njegovo jamstvo: „Ne bojte se, ja sam s vama“. To se i ostvarilo. Bili su proganjani, šibani, po zatvorima maltretirani, ali nikada nisu izgubili radost. Djela apostolska govore kako su Pavao i Sila dobro izbatinani, zatvoreni vezanih nogu u velike klade, ali su u zatvoru pjevali i slavili Boga tako da su se drugi zatvorenici čudom čudili. Snaga s kojom su sve podnosili nije bila ljudska, nego Božja. Još u Starom zavjetu imamo pralik euharistije u mani koju Bog daje kao hranu narodu koji putuje prema Obećanoj zemlji. Bez te hrane narod ne bi izdržao. Veliki prorok Ilija u jednom momentu bez snage i volje za život leže pod jednu smreku i moli Gospodina da ga uzme jer ne može više. Tada mu Bog daje misteriozni kruh s kojim je prorok putovao 40 dana i 40 noći, bez zastoja. U njega je ušla neopisiva snaga koja nije došla iz njegovih mišića, nego od Boga. U prvom čitanju čuli smo kako narod sklapa savez s Bogom na Sinaju. Obećava Bogu vjernost, a Bog mu jamči da će biti njegova snaga i zaštita u sadašnjosti i budućnosti. U tom savezu narod prinosi Bogu za žrtvu jednog junca. Krvlju ove žrtve Mojsije škropi narod da po tom savezu uđu u krvno srodstvo s Bogom, u rodbinsku vezu s Bogom. Kada su Izraelci izlazili iz Egipta slavili su Pashu, blagdan izlaska iz ropstva. Trebalo je pripremiti

janje koje se blagovalo u obitelji, a krvlju od janjeta premazali su dovratnike svojih kuća i tako bili pošteđeni pomorstva prvorođenaca. Sve ovo slike su Isusa i njegove krvi! Poslanica Hebrejima koju smo slušali, daje tu usporedbu s naglaskom da su sve te slike Staroga zavjeta došle do punine u Isusu Kristu i njegovoj žrtvi na križu. Prema Markovu evanđelju koje smo također upravo čuli, Isus slavi svoju zadnju Pashu na zemlji. Tu Isus kruh i vino pretvara u svoje tijelo i krv. Nakon ovoga čina Isus se zaputio prema Maslinskoj gori, odnosno Getsemanskom vrtu, gdje započinje njegova teška muka. Euharistija je prvim kršćanima bila od životne važnosti. Mnogi su imali iskustvo da su im sa blagovanjem euharistije nestajale određene fizičke patnje, određeni bolovi. Neki su i u mučeništvu posvjedočili da ne osjećaju patnju, nego imaju osjećaj da netko drugi trpi umjesto njih. Prvi kršćani čekali su nedjelju s velikom radošću. Za nedjelju se govorilo: 'Tko je taj dan žalostan, čini grijeh.' Važnost euharistijskih susreta za kršćane otkrili su i rimski carevi koji su progonili kršćane, napose Dioklecijan, pa im je bio glavni zadatak uništavati kršćanska mjesta sastajanja i njihove svete knjige. To se vidi iz nekih procesa kršćanima gdje im je sudac znao reći: 'Ne pitam te jesi li kršćanin, nego ideš li na sastanke?' Euharistijski susreti vjernički formiraju zajednicu. U Euharistiji su se svi najjasnije prepoznavali

kao braća i sestre i rasli su u tom duhu. Tu se događala razmjena dobara, pomaganje najsiromašnijima. Tu se stvaralo bratstvo i sestrinstvo, raslo se u iskustvu da su svi jedno srce i jedna duša. Tu se čitala i tumačila Božja riječ i tako raslo u boljem poznavanju Boga.“ Biskup je na kraju dodao pitanja: „Do koje mjere

je naša euharistija danas, slična onoj koju su slavile prve kršćanske zajednice? Do koje je mjere euharistija danas slavlje koje nas ispunja radošću i snagom? Do koje mjere po euharistiji više postajemo braća i sestre i nosimo veću brigu i odgovornost jedni za druge?“

Nakon sv. mise slijedila je tijelovska procesija ulicama grada u kojoj su sudjelovale udruge, prvopričesnici, Gospićka garda Vukovi, puhački gradski orkestar, katedralni pjevački zbor pod ravnanjem Franje Puškarića i veći broj vjernika. Baldahin su nosili vatrogasci. Kad se procesija vratila u katedralu otpjevali su himan Tebe Boga hvalimo i svečanost je završila blagoslovom s Presvetim Oltarskim Sakramentom i pjesmom: „Ne ostavi nas nigdar“.

s. Robertina Medven

SUSRET MINISTRANATA NAŠE BISKUPIJE NA UDBINI

Po tradiciji, biskupijski susret ministranata održava se u prvi ponedjeljak nakon završetka školske godine. Tako je i ove, 18. lipnja, u svetištu Crkve hrvatskih mučenika na Udbini upriličeno druženje poslužitelja kod oltara za Gospićko-senjsku biskupiju, koje je organiziralo Povjerenstvo za ministrante na čelu s preč. Mišelom Grgurićem. Do 10 sati okupilo se u kripti Crkve hrvatskih mučenika oko 150-ero djece, koju su dovela četrnaestorica svećenika, gdje je preč. Josip Šimatović, udbinski župnik i upravitelj Svetišta, nakon pozdrava dobrodošlice sudjelovateljima i svećenicima održao meditaciju s video-prezentacijom na temu "Svetost – dar za sve", kojom je na primjeru života nekoliko mladih kršćanskih svetaca, ministrantima

posvijestio da su svi kršćani pozvani na svetost.

Nakon ove duhovne misli bila je prigoda za sv. ispovijed, a potom su obukli svoju ministrantsku odjeću te u svečanoj procesiji, zajedno sa svećenicima, krenuli u crkvu. Koncelebrirano euharistijsko slavlje predvodio je biskupijski povjerenik za ministrante preč. Grgurić. Pjevanje na misnom slavlju vodio je dječji zbor župe Presv. Trojstva u Otočcu pod vodstvom s. Ljubomire Lešić i uz glazbenu pratnju Gabrijele Degoricija, a poslužitelji su bili domaćini s Udbine. Prvo čitanje pročitao je predstavnik Ogulinskoga dekanata, molitvu vjernika čitale su tri predstavnice Gospićkoga i Slunjskoga dekanata, a nakon pričesti meditaciju i molitvu za zvanja vodio je predstavnik Senjskoga dekanata.

Na početku euharistije preč. Mišel pozdravio je prisutne i prenio pozdrav biskupa mons. Zdenka Križića upućen posebno ministrantima, s isprikom što zbog obveza u HBK ne može sudjelovati u toj zajedničkoj radosti. U bliskoj i dijelom dijaloškoj

propovijedi, predvoditelj slavja ministrantima je najprije posvijestio koliku čast, za razliku od ostalih vjernika u crkvi, imaju upravo oni tom privilegiranom službom. Ali, nastavio je, ministrantska služba nije samo posluživanje kod oltara, nego "ministrant je onaj koji bi svojim ponašanjem trebao biti drukčiji, koji bi svojim prijateljima trebao biti dobar primjer i uzor". Zatim je, na temelju evanđeoskog ulomka u kojem Isus svojim učenicima govori da budu "sol zemlje" i "svijetlo svijeta", istaknuo zadaću koju je Isus dao svim kršćanima, a ona se posebno odnosi na ministrante: "Vi ste izabrani da budete moji učenici pred očima svijeta, kao oni koji su u službi ljudima. Svaki osvjedočeni katolik pozvan je postati za ovaj svijet ono što je sol za hranu. Pozvani smo davati svjedočanstvo boljeg, savršenijeg života... Na nama je da se zalažemo uvijek za ono što je plemenito i pošteno, pravedno i istinito, dobro i sveto. To znači biti pravi Isusov učenik", naglasio je propovjednik te drugom slikom iz Isusove prispodobe 'osvijetlio' ulogu Isusovih učenika. "Svijetlo omogućuje čovjeku da nađe svoj put, da ne luta i ne zaluta. Kršćanin vjerom i životom - čitavim bićem - mora drugima biti svijetlo, putokaz do Božje istine, zalutale vraćati na Božji put. Dakle, ako on sam nije svijetlo, onda je tama: propast je sebi i drugima," rekao je povjerenik Grgurić, oslikavši tu kršćansku zadaću ulogom svjetionika na moru koji mornaru služi kao orijentir za sigurnu plovidbu, posebno u olujnom moru. Ali i mi kršćani "živimo u ovom svijetu kao da putujemo morem. Nekada idemo kuda treba, a nekada lutamo, napose kada ne slušamo roditelje ili nismo dobri u školi. Ali imamo cilj koji uvijek trebamo gledati, a to je naš Isus Krist. Isus je kao onaj svjetionik na moru. Zato kada ne znamo kuda trebamo ići, onda tražimo Krista. I on nam pomaže, kaže nam kuda ćemo ići i kako se trebamo ponašati," naglasio je preč. Mišel te zaključio da kršćani upravo po prijateljstvu s Isusom Kristom postaju "svijetlo svijeta" i tako drugima mogu pomoći kada se izgube. Jednako tako će i oni koji se drže s ministrantima znati kako se treba ponašati, jer će biti potaknuti njihovim primjerom pa će i oni postati Isusovi prijatelji. Takvim ponašanjem ministranti će Bogu uzvratiti za dar da službom kod oltara budu Njemu veoma blizu te će, pomažući svojim prijateljima da se približe Bogu, ispuniti zadaću da kao "Božji agenti" uvijek u drugima prepoznaju svog prijatelja u nevolji i pomažu mu jer Isus od nas traži da njegovu ljubav nosimo svim ljudima.

Na koncu misnoga slavja župnik Šimatović je svima zahvalio za sudjelovanje, za doprinos slavju i cijelom susretu. Djecu i mlade potaknuo je da se odazovu ako osjete Božji poziv u duhovno zvanje, kako bi i buduće generacije ministranata imale svoje duhovne voditelje, kao što su današnji svećenici, redovnici i redovnice.

U drugom dijelu susreta, nakon misnoga slavlja, upriličen je domjenak, a potom rekreacijski program, u kojem su se mogli opredijeliti za animacijske igre (pod vodstvom preč. Šimatovića) ili za nogometno natjecanje u dvije skupine (pod vodstvom preč. Stjepana Zebe). U poslijepodnevnim satima, nakon što je u kripti Svetišta održano proglašenje nogometnih pobjednika i dodjela nagrada - momčadima iz Ogulina i Senja – susret je zaključen 'proglašenjem pobjednika a to su svih sudjelovatelji' i radosnom zahvalnom molitvom Isusu Kristu, našem Svjetlu i Svjetioniku

Anđelko Kaćunko

PROSLAVA DANA GRADA GOSPIĆA

Gospić je u nedjelju 22. srpnja 2018. proslavio Dan Grada. Uoči proslave upriličena je trodnevna priprema u katedrali Navještenja BDM u Gospiću koju je predvodio i propovijedao o. Euzebije Knežević, pavlin iz Kamenskog kod Karlovca. Proslava na sâm Dan počela je u 9,30 sati ispred spomen-križa poginulim braniteljima na groblju sv. Marije Magdalene koja je zaštitnica grada Gospića, a na groblju je podignuta i

kapelica njoj u čast ispred koje je molitvu predvodio gospićki župnik preč. Mario Vazgeč. Gradonačelnik Karlo Starčević, čelnici gradskih i županijskih vijeća, udruga, predstavnici gospićkih Vukova, vojske, policije, brojni domaći vjernici i gosti odali su počast braniteljima i civilnim žrtvama za Domovinu stavljajući vijence i paleći svijeće.

Nakon toga su gospođe u narodnim nošnjama u procesiji nosile sliku sv. Marije Magdalene u katedralu gdje je svečano misno slavlje, u koncelebraciji s biskupom u miru mons. Milom Bogovićem, kancelarom i biskupovim tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, župnikom preč. Mariom Vazgečem, fra Božom Bugarija, franjevcem trećoredcem iz Zadra, vlč. Jurom Ladišićem voditeljem pastoralne brige za slijepu i slabovidnu, uz sudjelovanje i asistenciju sjemeništara i bogoslova Gospićko-senjske biskupije, predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Pjevao je katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića

Župnik Vazgeč je prije početka misnog slavlja čestitao Dan grada gradonačelniku Starčeviću, članovima Gradskog vijeća, predstavnicima obrazovnih, društvenih i kulturnih ustanova te svima prisutnima. Na ovaj dan obilježava se i godišnjica posvete gospićke katedrale.

Biskup je na početku predstavio biblijski lik sv. Marije Magdalene. Evanđelja govore na više mjesta o tri različite Marije: o Mariji iz Betanije sestri Lazarovoj, Mariji grješnici koja je uljem pomazala Učiteljeve noge, kao i o Mariji iz Magdale koja je bila među onim ženama koje su slijedile Isusa zajedno s učenicima iz grada u grad, iz sela u selo i koja je bila prva svjedokinja uskrsnuća Gospodinova. Ona bdije i nad pokojnima koji na gospićkom groblju čekaju dan uskrsnuća.

Biskup je istaknuo Isusov razgovor sa ženom iz Samarije koja nije bila pravovjerna, ali Isus joj je navijestio novi hram, hram koji je zapravo, Bogu i najdraži, a to je nutrina čovjeka ispunjena Bogom. Apostol Pavao, u poslanici koju smo čuli,

napominje prvim kršćanima da su oni hram Božji. Iako su oni progonjeni i njihovi hramovi porušeni, oni se s Bogom mogu susretati u svome srcu, u svojoj nutrini. Biskup se dalje osvrnuo na Zakeja, kojeg nam nudi današnje evanđelje, čovjeka nimalo uzornog života, dok se nije susreo s Isusom i dok ga Isus nije vratio u njegovu kuću, u njegovu nutrinu. „Zakej je jedan dobrostojeći čovjek koji u materijalnom smislu, ima sve, ima i previše, ali u sebi duboko nezadovoljan,

neispunjen, pa i nesretan. Ima svega, a opet u sebi duboko prazan... Stvarajući svakoga čovjeka Bog je u njega utisnuo svoj pečat: stvorio ga je na svoju sliku i priliku. I čovjek kada u sebi izgubi tu dragocjenost, taj božanski biljeg, stvaralački Božji pečat, on nužno ostaje bez svog identiteta, on ne zna smisao svoje egzistencije. A čovjek bez smisla može živjeti samo besmisleno. Tako i Zakej: prevario se misleći da je smisao i sreća njegovog života puno imati te je u ostvarivanju tog cilja posve zanemario u sebi Božji biljeg. Zbog takvog svog života izgubio je kontakt s Bogom a izgubio je i ljude. Ljudi ga ne vole, od njega se distanciraju, jer se zapravo, on od njih udaljio. Prije svega, on se udaljio od sebe, iseljen iz sebe ispraznio se u srcu, u duši, u nutrini... U njemu se rodila želja da vidi Isusa, da vidi kako taj čovjek nudi radost koja je njemu toliko potrebna. U želji da vidi Isusa, penje se na drvo, riskira da ga drugi ismijavaju i u njega upiru prstom. Isus prolazeći tim putem zaustavlja se ispred stabla na koje se popeo Zakej. Kako je Bog pozoran i na najmanji znak čovjeka koji se želi promijeniti na bolje! Isus Zakeja vodi njegovoj kući, odnosno, vraća ga njemu samome, njegovoj nutrini, da u sebi očisti izvor sreće i dopusti Bogu da ga ispuni. U susretu s Isusom Zakej shvaća razlog težine svoga stanja: to je njegov egoizam, njegovo nepoštenje, bogatstvo na tuđi

račun, njegovo htjeti živjeti samo za sebe, tj. takva okrenutost sebi da od sebe ne može vidjeti nikoga drugog.

U susretu s Isusom Zakej učini svoju ispovijest vjere, zapravo, ispovijest promjene života. 'Gospodine, polovicu svog imanja dajem siromasima, a koga sam prevario vraćam četverostruko.' Zakej druge više ne vidi kao sredstvo iskorištavanja, nego kao braću i sestre. Doživio je možda, po prvi put blaženstvo darivanja drugima. Otkrio je da je čovjek najveći i najsretniji kada može nekoga obdariti, obradovati, usrećiti. Shvatio je da ruke ne služe samo za uzimanje nego i za davanje. Sada je i njegovo bogatstvo postalo sakramentom bratstva i prijateljstva. Od sada on ima Boga, ima ljude, ima sreću, a nije zbog toga postao siromah...

Glad za Bogom nije prestala ni danas kod mnogih prevarenih duša. Čovjek i danas vapi da se susretne s Bogom. Možda taj vapaj nije tako glasan, nije toliko bučan, ali se on jasno razabire u čovjekovu nezadovoljstvu, u njegovu nemiru, u njegovoj neispunjenosti bez obzira na sva traženja, postignuća i uspjehe.

Sv. Ivan u svom Evanđelju donosi zgodu kada skupina Grka dolazi Isusovu učeniku Filipu s molbom: 'Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa' (12,21). Obraćaju se onome

koga s pravom smatraju da Isusa dobro poznaje, da im ga može pokazati. Možda je u ovoj molbi s jedne strane sadržana i najdublja čovjekova potreba danas: potreba da vidi Boga; a s druge strane je tu i najurgentniji zahtjev u odnosu na kršćane: oni trebaju pokazati Isusa.

I čovjek našeg vremena gladije za Bogom. Prozirne vrijednosti koje su postale istinski idoli, odvele su ga tako daleko da u svojoj neispunjenosti i nezadovoljstvu ne zna ni što mu nedostaje. Mnogi bi htjeli do pravoga Boga, ali to žele bez napora, na lak način, tj. onako kako su došli i do idola, ili još gore: htjeli bi pravoga Boga, ali da istovremeno sačuvaju i idole. Tako ne ide. Još je prorok Amos koji je živio osam stoljeća prije Krista navijestio: 'Evo, dolaze dani, riječ je Jahve Gospoda, kad ću poslati glad na zemlju, ne glad kruha i žeđ vode, nego slušanja riječi Jahvine.' Prorok naviješta glad Božje riječi, glad čovjeka za Bogom koga treba, ali ne zna naći. Vidjeti Boga ostaje trajna nutarnja potreba čovjeka, ali i trajna opasnost da se čovjeku umjesto Boga, ponudi nešto što Bog nije, ponudi nešto što ga ne može otkupiti i osloboditi. Zakej je bio nepošten i korumpiran čovjek, ali je postao Isusov prijatelj i uzor učenik. Marija Magdalena bila je javna grješnica, ali je u susretu s Isusom postala osoba čista srca te je prva učenicima navijestila Isusovo uskrsnuće. Nema tog grješnika koji ne bi mogao postati svet. A svatko od nas ovdje može postati malo bolji. Neka nam Gospodin u tome pomogne jer ćemo tako učiniti ljepšom našu Crkvu, našu domovinu, naš grad i naše obitelji," završio je svoju propovijed biskup.

Na kraju misnog slavlja biskup je pozdravio gradonačelnika Karla Starčevića, njegove suradnike, osobe iz vojske, policije, školstva, zdravstva, svih institucija i ustanova i čestitao im Dan Grada želeći puno uspjeha i Božjeg blagoslova.

Nakon mise župnik je, u parku Bl. Alojzija Stepinca ispred spomenobilježja poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama rata te kod biste našeg prvog predsjednika Franje Tuđmana, predvodio molitvu a izaslanstva su položili vijence i zapalili svijeće.

Sv. misom u 17,00 sati na groblju ispred kapelice sv. Marije Magdalene održana je sv. misa za sve preminule župljane pokopane na gradskom groblju koje također nosi ime sv. Marije Magdalene.

s. Robertina Medven

MOLITVA I EUHARISTJSKO SLAVLJE U LIPAMA

Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja i 23. godišnjica vojno redarstvene akcije „Oluja“ tradicionalno je obilježen u Lipama.

U prisustvu mještana i dragih nam gostiju koji svaku godinu sudjeluju na ovom slavlju svetu misu predvodio je župnik Mario Vazgeč. Položen je vijenac i zapaljene svijeće u čast poginulim braniteljima i civilnim žrtvama rata ispred križa.

Na mjestu podignutog križa u srpnju 1991. godine mještani su podigli hrvatsku zastavu koja je ujedno bila i orijentir da neprijatelj nije probio crtu obrane koja se nalazila svega nekoliko stotina metara od mjesta podignute zastave.

Nakon vojno redarstvene akcije „Oluja“ a u čast poginulim braniteljima, mještani su podigli križ i sagradili Dom gdje se svake godine održava sveta misa te se nakon svete mise nastavlja druženje i sjećanje na teške ratne dane i poginule branitelje i civilne žrtve rata.

Mjesto na kojem smo podigli križ nije samo mjesto na kojem se prisjećamo naših dragih pokojnih, mjesto na kojem palimo svijeće za pok. branitelje i civilne žrtve rata među kojima je bilo i mladih, djece, žena, staraca i onih kojima ne znamo ni ime niti odakle su, već je to mjesto na kojem se između ostalih okupljaju mladi kojima je potrebno prenijeti sve ono što su prošli njihovi očevi, djedovi, majke i bake, ali ne na način da ih učimo da mrze već da oprostite i ne zaborave.

Mate Krpan

HODOČAŠĆE NA NACIONALNI SUSRET KATOLIČKIH OBITELJI U SOLIN

8. – 17. rujna 2018.

Bog nas ljubi i voli, a mi mu svoju zahvalnost za darovanu ljubav iskazujemo između ostalog i svojom malom žrtvom hodočašća. Hodočašće u Međugorje, Hodočašće u Senj, Hodočašće na Udbinu, Hodočašće na Drugi nacionalni susret katoličkih obitelji na Trsat, Hodočašće u Lurd, Hodočašće u Mariju Bisticu, mnogobrojna hodočašća našoj Gospi Krasnarskoj i posljednje naše hodočašće, ono na Treći nacionalni susret katoličkih obitelji u Solin od 8. do 17. rujna o. g. Razmatrajući kršćansko značenje hodočašća možemo se poslužiti riječima Svetog pape Ivana Pavla II., koji je i sam bio hodočasnik, u apostolskom pismu o hodočašću povodom Velikog jubileja Sveti Papa ističe: „Moje razmatranje stoga je upućeno Božjim 'mjestima', onim prostorima koje je on izabrao da se na njima među nama nastani (Iv 1, 14; usp. Izl 40, 34 - 35; 1 Kr 8, 10 - 13), tako da omogućiti ljudskom biću izravniji susret sa sobom.“

U dubini sebe prepoznali smo da smo pozvani molitvom i žrtvom sedmodnevnog hoda prikazati naše obitelji, ali i obitelji cijelog našeg kraja kao i sve obitelji naše Domovine. Put Solinu krenuli smo iz Otočca okupljeni oko Udruge hodočasnika Gacke doline i Brinjskog kraja „Sv. Rok“. Hrabro i odlučno hodočastili su: Jelena

Jergović, Vera Radotić, Marijana Brajković, Jasna Posavi, Blaženka Polić, Jure Borić, Nada Fumić, Miroslav Zdunić, Franjo Zubčić, Nenad Janković, Davor Peitel, Verica Cvitković, Marijan Podnar i Jelena Odorčić. Neki su hodočasnici radi obaveza bili s nama dan ili dva, a neki su nam se priključili kasnije. Dio izuzetno organizirane i uigrane logistike bili su tri Mirka - Mirko Jergović, Mirko Radotić, Mirko Posavi i Ivica Brajković.

Hodočašće dugo 240 km započeli smo sv. Misom u crkvi Presvetog Trojstva u Otočcu. Iako se prije puta nismo svi čak niti poznavali brzo nas je Duh Sveti povezao u jednu veliku obitelj. Na svakom početku u nama su prisutni mnogi osjećaji. Radost radi trenutka polaska, zahvalnost jer smo nadvladali sve prepreke koje su nas priječile u našoj želji, sreća jer vidimo ozarena lica ostalih hodočasnika. Uz pozitivne osjećaje svjesni smo i malog crva sumnje i pitanja Hoću li ja to moći

izdržati?, jer duh je voljan, ali tijelo je slabo (usp. Mt 26, 41). Svatko je od nas imao svoja pitanja na koja je tražio odgovore, molbe, prošnje, a prvenstveno smo trebali imati povjerenje. Ponajprije u našu vrijednu logistiku koja nas je i do sada vjerno pratila na svakom hodočašću i osiguravala nam sve potrebno u datom trenutku. Povjerenje u domaćine koji su nas velikodušno primali na smještaj i osiguravali nam hranu koja je krijepila umorna tijela. Predivno je znati da postoje ljudi koji su spremni nesebično žrtvovati svoje slobodno vrijeme, materijalna sredstva, otvoriti

vrata svojega doma ili biti nama na usluzi prevozeći nas kamo je potrebno. Spavali smo u Gospiću, Svetom Roku, Gračacu, Kninu, Drnišu, Muću i završno u Dugopolju. Smještaj i prihvataćina bio je jedinstven u svakom mjestu. Pošto smo do Knina prolazili istim putem i kada smo prije 5 godina hodočastili u Međugorje, u tim smo mjestima na poseban prijateljski način dočekani. Već spomenuta ljudska toplina i dobrota pratile su nas sve do Solina. Svatko je od domaćina zaista otvorio svoje srce i velikodušno nas primio i ugostio, ali moramo spomenuti domaćine iz Drniša koji su nam osigurali spavanje na planini Promina u planinarskom domu na 880 mnm. S te visine pogled seže na Kornatsko otočje i cijeli Miljevački plato! Posebni su bili i domaćini iz DVD-a Dugopolje koji su nam bili na raspolaganju dva dana i kad god je bilo potrebno vozili su nas u Solin i vraćali se po nas.

U prosjeku smo dnevno prehodali po 35 km.

Temperature zraka do 30 °C svih su nas iznenadile jer smo očekivali puno hladnije i kišovitiije vrijeme. Dobro zagrijani i tjelesno umorni svakodnevno smo se krijepili zajedničkom molitvom tijekom dana kao i svetim Misama u mjestima gdje smo boravili. Trpljenja koja smo imali radosno smo prihvaćali i s osmijehom na licu prinosili Gospodinu.

U tih sedam dana hoda doživjeli smo mnogo susreta. Susreta samih sa sobom, s Bogom i Bogom u ljudima. Zvući pomalo nevjerojatno da na najtežoj dionici hodočašća, uspon prema Kninu, susretne domaćine koju su nas prije pet godina ugostili u Cisti Velikoj. Gospodin uvijek brine o umornima pa je na dionici do Muća „isplanirao“ dva neočekivana susreta i okrijepe. Prvi je bio kod umirovljene doktorice, pripadnice 142. brigade HV-a koja nas je velikodušno okrijepila groždem i počastila sladoledom i sokom. Drugi takav susret bio je u mjestu Postinje Donje s obitelji mladog gospodina koji vodi poljoprivredno gospodarstvo i sam često hodočasti u obližnja svetišta. Na +30°C i nakon 15 – 20 km hoda od srca darovana bobica grožđa i osvježavajuća kap vode imaju potpuno drugačiji okus od onoga na koji smo navikli.

Vrućinu i kilometre lakše je bilo podnijeti uz radost, smijeh, pjesmu i molitvu.

Veselo raspoloženje pogodovalo je i nastanku prigodnih stihova.

***„Dalmaciju, sestro mila,
došla ti je Lika cila.
Nad Solinon sunce sija
pozdravlja te lička biskupija.
Hodočatim, time se ponosim
za obitelj žrtve podnosim.
Molimo te, Bože mili,
da obnoviš narod cili.“***

Prisjećajući se cijeloga hodočašća teško je pronaći riječi kojima bismo mogli zahvaliti za sva dobročinstva koja smo putem doživjeli. Molimo Boga da obilno blagoslovi i nagradi sve domačine i svaku osobu s kojom smo se susreli, a naša srca otvori za nove poticaje Duha.

Božji blagoslov svima u nadi da ćemo se susresti na jednom od budućih hodočašća.

Jelena Odorčić

PROSLAVA VELIKE GOSPE NA KRASNU

U svetištu na Krasnu proslava Velike Gospe počela je trodnevnom pripremom koju je u subotu, nedjelju i ponedjeljak, 11., 12. i 13. kolovoza 2018. vodio riječki nadbiskup, domaći sin Krasna, mons. Ivan Devčić u zajedništvu s prisutnim svećenicima. Na uočnicu, u utorak 14. kolovoza u 18 sati, upriličeno je u svetištu pokorničko bogoslužje i prilika za sv. ispovijed. U 19 sati vlč. Ivica Miškulin župnik u Ličkom Lešću, predvodio je pobožnost Križnog puta. Potom je fra Ilija Mikulić služio sv. misu, a generalni vikar mons. Marinko Miličević vodio je nakon euharistijskog slavlja euharistijsko klanjanje. Hodočasnici su stizali s raznih strana. Dvadesetsedam njih krenuli su iz okolice Rijeke – župljani

Viškova i Srdoči predvođeni župnikom vlč. Kristijanom Zeba - u nedjelju rano ujutro pješice. Hodočasnici koji su pošli od Tulovih greda s vlč. Pavlom Mokrim hodočastili su preko Velebita osam dana. Stigli su i hodočasnici iz Otočca, Švice, Perušića, Gospića, Korenice, Slunja... Marija je cijelu noć i jutro svojim blagim pogledom čekala svoju djecu koja su došla tražiti njezinu pomoć, zagovor, utjehu i reći joj hvala za primljene milosti.

Središnje slavlje u 11 sati predvodio je gospićko-senjski biskup u miru mons. Mile Bogović. Koncelebrirali su biskup gospićko-senjski mons. Zdenko Križić, generalni vikar mons. Marinko Miličević, kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić, ekonom preč.

Nikola Turkalj, domaći župnik vlč. Stjepan Zeba, mons. Tomislav Šporčić, vlč. Mario Vazgeč, preč. Richard Pavlić, don Anđelko Kačunko, fra Juro Marčinković, Ivica Miškulin, Ivan Hodak, Ivica Blaževac, Ivan Nikolić, Kristijan Zeba, Pavao Mokri. (Ostali svećenici su ispovijedali). Procesija je krenula iz svetišta s kipom Gospe Krasnarske do vanjskog oltara za euharistijsko slavlje. Pjevanje je predvodio Ivan Prpić Špika uz glazbenu pratnju s. Ljubomire Lešić.

Biskup Bogović je u propovijedi rekao: „Danas je kršćanski svijet u pokretu više nego ikada u godini. To kretanje usmjereno je prema marijanskim svetištima. Jedan je od glavnih razlog da kršćanin u Mariji čita onaj nepatvoreni majčinski osjećaj koji je svima potreban, svi smo ga žedni i gladni, a susreće se sve rjeđe, sve češće ga se javno omalovažava i obezvrjeđuje. U poplavi godišnjih priznanja i nagrada kao da i u crkvenim krugovima zvuči staromodno: Majka godine.“ Biskup je to popratio konkretnim primjerom:

„Kad su moji iz Slunja bili u izbjeglištvu kod mene u Senju, mali Nikola je u određeno vrijeme sve zvao da bježimo u podrum. Prva je taj njegovo govor shvatila majka. Sjećao se on kako je u Slunju trebalo bježati u podrum kada su se pojavili avioni. Na zvuk aviona netko ga je pograbio i

odnio u podrum. Kada je u Senju zazujaio hladnjak, on je počeo plakati i davao znakove da treba bježati u podrum. Njegov govor najprije je iščitala majka. I najlakše je našla razumljivi jezik za njega da hladnjak nije avion i da u Senju ni avioni nisu opasni. Po znakovima koje dijete šalje, majka čita je li ono gladno, bolesno, treba li ga presvući... Onaj koji ga ne razumije, dat će mu dudu i kada ima temperaturu, ali time mu nije pomogao.

Jednom riječi, majka znade 'čitati' svoje dijete, ona ga najbolje razumije, jer ga majčinski ljubi.“

Kad bismo htjeli dočarati ljudima kako nas Bog voli, koju bismo riječ uzeli? Nema boljeg odgovora nego kad rečemo: Voli nas majčinski. Još u Starom zavjetu Bog je po proroku Izaiji upravo to želio naglasiti svome narodu: „ Može li žena zaboraviti svoje dojenče, ne imat sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću.“ (Iz 49,15).

Marija nije samo simbol Božje majčinske ljubavi prema čovjeku; ona nas doista majčinski ljubi. To narod osjeća. Zato su najveća hodočašća u marijanska svetišta: susret s onom koja ima majčinski osjećaj prema nama. A tko se tako odnosi prema drugome, taj i kori i prašta. U tom smislu treba čitati i praksu da se o

marijanskim danima najviše ispovijeda. Marija nije samo Majka godine, ona je Majka Crkve i svega kršćanstva. Za majke se govori da su čuvarice ognjišta, da su duša obiteljskog i svakog drugog zajedništva. Papa Franjo ističe da žene i majke imaju jedinstvenu ulogu u čuvanju sjećanja, povijesnih korijena i vjere, daju im snagu i sposobnost oduprijeti se kulturološkoj kolonizaciji da sačuvaju naslijeđene vrijednosti i ne izdaju sami sebe. Svaki onaj koji voli ovaj narod, vidi tu za njega veliku prijetnju.

Znademo da se i prva Crkva okupila oko Marije. U vrijeme komunizma zbio se za nas kao Hrvate i katolike povijesni susret u nacionalnom marijanskom svetištu – u Mariji Bistrici (1984.). Mnogi kažu da su se tada postavljali duhovni temelji hrvatske samostalne države i da je u Bistrici održan do tada najveći skup Hrvata u povijesti. Nadmašio ga je onaj skup 1994. na Hipodromu u Zagrebu kada nas je u vrijeme rata posjetio Ivan Pavao II. Taj papa će, opet u Marijinom svetištu Bistrici, 20 godina poslije (1998.), proglasiti blaženim Alojzija Stepinca, našu hrvatsku vjerničku vertikalnu. Mnogo toga smo ostvarili pod Marijinim okriljem. Zato naš narod rado pjeva: "Rajska djevo, kraljice Hrvata!"

Njezinu ljubav i zaštitu osjetili su naši branitelji kada su se okitili njezinom krunicom. I za ovaj dan mnogi od njih uputili su se u marijanska svetišta. Pozdravljam posebno one koji su krenuli prema ovom svetištu: jedni s južne strane od crkve Sv. Franje pa Velebitom do Krasnarske Gospe, a drugi sa sjeverne strane iz Viškova i Srdoča. A ima ovdje mnogo i drugih branitelja koji su se utekli Marijinoj majčinskoj zaštiti. Na ovim ličkim i velebitskim prostorima u drugom dijelu 16. i u prvom dijelu 17. stoljeća, zbog turske opasnosti, vladala je pustoš. Tek poslije naseljava se ovamo kršćanski hrvatski narod i tada se javlja i ovo svetište. Marija okuplja i formira novo zajedništvo. Kada je na ovim prostorima 2000. uspostavljeno biskupijsko zajedništvo, izabrali smo Gospu Krasnarsku da bude majka i zaštitnica naše Gospićko-senjske biskupije. I mi smo se preporučili njezinom majčinskom zagovoru i majčinskoj zaštiti.

Loša demografska slika našeg naroda i države u najvećoj mjeri je odraz krize obitelji. Ta slika neće se popraviti samo materijalnom potporom obitelji, a još manje ako se zadire u identitet i narav čovjeka i obitelji, odnosno ako se na njih vrši svojevrsno nasilje, čemu smo svjedoci. U tom smislu treba čitati i ovo svjedočenje vjerničkog naroda o nasušnoj potrebi jačanja majčinskih

osjećaja i odnosa u našem hrvatskom društvu. Naša Crkva prepoznaje svojevrsnu krizu obitelji, kao i majčinstva i očinstva, pa će se za mjesec dana u Solinu održati Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji pod geslom Obitelj – izvor života i radosti. Neće nikakvi fondovi riješiti demografsku krizu ako se ne razvija poštovanje prema glavnom zvanju: majčinstvu.

Biskup Bogović je na kraju ove propovijedi još jedanput istaknuo kako Marija nije samo „Majka godine“ u nekom kraju ili narodu, ona je Majka vjekova i majka Crkve i svega kršćanstva od njegova početka do kraja. Veliki papa sv. Ivan Pavao II. u svojoj enciklici Evanđelje života ističe junaštvo svih hrabrih majki koje se bezrezervno posvećuju vlastitoj djeci, koje trpe donoseći ih na svijet, a zatim su spremne poduzeti svaki napor, suočiti se sa svakom žrtvom, da bi njima prenijele ono najbolje što u sebi čuvaju (br. 86).

Završio je s molitvom:

„Marijo, majko Crkve i kraljice Hrvata, molimo te da se u našem narodu više poštuju majke, jer njihovu ulogu nitko ne može zamijeniti ili nadomjestiti. Probudi, Marijo, u nama iskrenu zahvalnost prema majkama koje su "od stoljeća sedmog" obdarivale životom ove naše hrvatske prostore; probudi majčinske vrline i majčinski ponos u ženama koje će radosnim i plodnim majčinstvom osigurati život našem narodu na ovim prostorima i ubuduće. Amen.“

Na kraju sv. mise domaći župnik i čuvar svetišta vlč. Stjepan Zeba zahvalio je biskupima, svećenicima i narodu Božjem kojeg je, prema procjenama bilo oko 6.000 te pozvao da financijski pomognu uređenje svetišta.

Biskup ordinarij mons. Zdenko Križić najavio je novu pastoralnu godinu Godinu duhovnih zvanja te najavio proslavu Dana hrvatskih mučenika na Udbini 8. rujna.

s. Robertina Medven

HODOČASTILI SMO MAJCI BOŽJOJ OD KRASNA 14.-15. KOLOVOZA 2018.G

Po dvadeset i šesti puta Župa NBDM Gospić organizira hodočašće Majci Božjoj od Krasna. Nakon blagoslova župnika vlč. Vazgeča grupa od šezdesetak vjernika - hodočasnika u 5,00 sati ujutro 14.08.2018. zaputila se hodom na pedesetak kilometara dugo hodočašće u Svetište Majci Božjoj od Krasna. Prolazeći kroz Budak i Mušaluk dolazimo u Malo Polje kod kapelice SV. Jelene gdje nam se pridružuje grupa od dvadesetak vjernika iz Župe Perušić. Dalje idemo kroz Mlakvu, Donji Kosinj i Rudinku, te u poslijepodnevним satima stižemo u Svetište gdje prisustvujemo Križnom Putu koji predvodi vlč. Ivica Miškulin. Nakon Križnog Puta prisustvujemo Svetoj Misi koju predvodi fra. Ilija Mikulić. Nakon Svete Mise nastavljamо sa Euharistijskim Klanjanjem koje predvodi mons. Marinko Miličević, generalni vikar.

Dana 15.08.2018. na blagdan Velike Gospe nakon Svete Ispovijedi, prisustvujemo Svetoj Misi koju predvodi mons. Dr. Mile Bogović, biskup u miru uz koncelebraciju biskupa gospičko - senjskog Zdenka Križića i prisutnih svećenika.

Goran Špoljarić

Trasa hodočašća

KATEHETSKI DAN GOSPIČKO-SENSJSKE BISKUPIJE

Vjeroučiteljice, vjeroučitelji i odgojiteljice u vjeri Gospičko-senjske biskupije sudjelovali su u subotu 1. rujna 2018. dopodne u programu Katehetskog dana, a poslijepodne na 1. županijskom stručnom vijeću. Okupili su se u gospičkoj katedrali Navještenja BDM gdje je u 9 sati mons. Marinko Miličević, generalni vikar biskupije i pomoćnik u katedrali, održao pokorničko bogoslužje. Potom je slijedila sv. ispovijed. U 10 sati biskup mons. Zdenko Križić predvodio je sv. misu u koncelebraciji s kancelarom i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, predstojnikom Katehetskog ureda preč. Nikolom Turkaljem, generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, župnikom preč. Marijom Vazgečem, vlč. Pavlom Gospodnetićem i svećenicima vjeroučiteljima. Pjevali su vjeroučiteljice i vjeroučitelji uz orguljsku pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi naglasio: "Za vjersku pouku nismo izabrani po ljepoti, po izvanrednim sposobnostima ili radi nekih velikim zasluga s kojima smo Boga zadužili nego je to izbor povjerenja. Isus nam je povjerio sebe. Naše poslanje je navijestiti Isusa tim malim i mladim dušama na način da ga oni prihvate i zavole. To nije lako. Ti mladi trebaju najprije zavoljeti nas. To je moguće samo ako u nama vide ljubav, dobrotu, strpljivost, finoću, i druge krjeposti." Biskup je potom upozorio: „ Ako hoćete da vas mladi slušaju, učinite sve da vas zavole. Svijest o ovome je vrlo važna da ne bi u svom poslanju davali pretjeranu važnost sebi i onome što jeste, ili kako Pavao kaže „da se nitko ne bi hvalio pred Bogom“. To znači da se osoba ne okrene

pretjerano sebi, jer će tako zanemariti one kojima je poslana. Mi svi znamo što znači kada se za nekoga kaže da se 'pravi važan'. To je karakteristika osobe u kojoj prevladava oholost, egoizam, okrenutost sebi u negativnom smislu. To je osoba koja se posve okrenula sebi, ali se ne vidi dobro. U ovom poslanju je glavni cilj živjeti Boga u sebi da biste ga mogli dati svojim vjeroučenicima. Pavao kaže Galaćanima: 'djeca moja, koju ponovno s bolovima rađam, dok se Krist ne oblikuje u vama' (4,19). Pavao razlikuje 'hvaliti se pred Bogom' od 'hvaliti se u Gospodinu'.

Prispodoba o talentima svjedoči da nitko od nas ne započinje od nule. Svatko je od nas primio određene darove, talente, od Boga. Talenti su primljeni da se s njima radi, da ih se umnoži, da ih se razvija. Ne radi se ovdje samo o intelektualnim darovima, nego i mnogim drugima. Nemaju svi iste darove. Onaj koji talente ne koristi definiran je kao 'sluga zli i lijeni'. 'Zao' jer prigovara 'gospodaru', on ga gotovo, mrzi za to što mu je dao. Srdit je što nije dobio više. Često puta traže više baš oni koji ne rade ni s onim što imaju. Ne moraju svi biti genijalci, ali mogu puno toga dobrog učiniti te obogatiti svoj život i život drugih. Nesuradnja s talentima deformira čovjeka do te mjere da može postati uistinu zao. Jer talente gubi, oni mu se oduzimaju, on postaje prazan i završava u tami. Dar mu se pretvorio u nešto negativno. Sjetimo se kako je „Šaula spopao Jahvin zao duh (1 Sam 19,9).“ Biskup je završio propovijed riječima: „Jednom ćemo svi stati pred Božje lice. Bit će nam jako žao što nismo bili bolji.“

Na kraju sv. mise biskup je podijelio vjeroučiteljima Kanonske mandate za predavanje vjeronauka u školi – 4 na neodređeno i 10 na određeno vrijeme.

Nastavak rada održavao se u vijećnici biskupije. Tu je vlč. mr. Pavao Gospodnetić, viši savjetnik pri NKU HBK za župnu katehezu, koji se nakon poslijediplomskoga studija katehetike u Rimu vratio na Brač za župnika u župi Sv. Jeronima u Pučišću, predstavio dokument Hrvatske biskupske konferencije pod naslovom Da vaša radost bude potpuna (Iv 15,11). Kateheza i rast u vjeri u današnjim okolnostima. Rekao je da se uvođenjem katoličkog vjeronauka u školu naša Crkva našla pred izazovima koji uvelike utječu na narav i zadaću odgoja u vjeri. Upravo je župna kateheza pozvana odgajati duhovsko iskustvo Crkve, u različitosti darova (karizmi) i službi koje će pridonijeti preobrazbi župne zajednice. U ovom Dokumentu riječ je o sveukupnoj katehezi koja zaokružuje cjelokupnu evangelizaciju. Težište se stavlja na povezanost svih mjesta odgoja u vjeri: na obitelj, predškolski odgoj u vrtićima, školu, župu – imajući u motrištu aktualnu pastoralno-katehetsku stvarnost i potrebu novog djelovanja.

Dokument ima pet dijelova: Prvi dio: Katehetske zadaće Crkve u promijenjenim okolnostima.

Drugi dio stavlja naglasak na novu evangelizaciju te katehezu u službi spasenjskoga susreta s Kristom. Treći dio stavlja naglasak na katehezu odraslih. Četvrti dio nudi konkretne metode kako danas katehizirati. Peti dio pokazuje promaknuće kateheze na svim crkvenim razinama.

Crkva može puno toga učiniti vjeronaukom u školi, ali ne može sve. Kršćanstvo je izbor, odluka, opredijeljenost. Ono je život! Upravo je zbog svega toga potrebno aktivno oslušivati promjene unutar odgoja i naobrazbe.

Crkva želi izgraditi kuću 'na stijeni' (usp. Mt 7,24). Graditi kuću na čvrstoj stijeni, nije poziv koji nam bilo tko upućuje, upućuje ga sâm Isus Krist. Slušati njegove riječi, znači graditi život na njemu kao na kamenu zaglavnom (usp. Mt 21,42). Čovjek tada raste u vjeri, život zadobiva u punini i njegova radost biva potpunom.

U cjelokupnoj problematici valja više inzistirati na shvaćanju da je 'Crkva odnosno, župna zajednica' naš zajednički zadatak, a drugo da ona ne postoji samo za sebe, nego da zahvaća okolinu, sve ljude? Treba reći da su svi župljani dužni uključiti se u proces nove evangelizacije, još više naglasiti da vjernik ne može ostati sklopljenih ruku i misliti da se angažiranje odnosi samo na uski krug župljana. Zato je važno formirati pojedine skupine ili zajednice koje će imati svoje tzv. katehetske zadaće, počevši od djece i mladih. Treba istaknuti i pohvaliti sve postojeće inicijative i poticati nove.

Novu školsku godinu obilježit će i eksperimentalna provedba tzv. kurikularne reforme u nekim našim osnovnim i srednjim školama. I jednom i drugom događaju prethodile su rasprave i analize vjeronauka i naobrazbe te dugotrajan rad. Pozvalo

se stručnjake iz teoloških i katehetskih disciplina, kao i vjernike laike da se svojim promišljanjima, komentarima i prijedlozima uključe u njegovu doradu. Predavač je dao više konkretnih primjera o radu s mladima i s roditeljima u svojoj župi. Nakon predavanja bila je plodna rasprava.

Na kraju ovog dijela dnevnog reda predstojnik Katehetskog ureda preč, Nikola Turkalj izvijestio je o radu Katehetskog ureda u protekloj godini i o planu događanja u novoj školskoj godini.

Program 1. županijskog stručnog vijeća obuhvatio je:

Primjeri dobre prakse: Izradu kvizova u digitalnom obliku predstavila je vjeroučiteljica Ana Tomljanović. Izvedbeni godišnji plan i program za školsku godinu 2018./2019. – primjere i osvrt dala je voditeljica stručnog vijeća Ivona Rendulić. Potom je izvijestila o radu ŽSV- a za osnovne i srednje škole u šk.god. 2017./2018. Slijedilo je usvajanje tema za novu šk. god.

Nakon iscrpnog rada svi su pozvani u župnu dvoranu župe Lički Osik gdje je nastavljeno druženje uz okrepljujući objed.

s. Robertina Medven

DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR I ŠKABRNJU

Na današnji dan služena je sveta misa za sve žrtve Vukovara i sve stradale u Domovinskom ratu. Nakon svete mise vjernici su se uputili prema spomen-obilježju poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama Domovinskog rata. Nakon molitve koju je predvodio gospićki žuonik preč. Mario Vazgeč zapaljene su svijeće u spomen na žrtve Vukovara.

DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR OBILJEŽEN U STRUKOVNOJ ŠKOLI

18. studenoga prije 27 godina slomljena je hrabra obrana Vukovara. U bjesomučnoj osveti srbočetnika stradali su mnogi branitelji i civili. Nikada to hrvatski narod neće zaboraviti. U znak sjećanja i pijeteta diljem Hrvatske pale se svijeće za sve duše stradale u Domovinskom ratu, a posebno za duše Vukovara. Strukovna škola je obilježila ovaj dan odavši počast žrtvama u holu škole s kratkim osvrtom koji su djeca pripremila u suradnji s prof. Mirnom Kolak te nas na taj način još bliže podsjetili na ne teko davnu povijest.

Učenici su na satima Hrvatskoga jezika promišljali o žrtvi Vukovara, slobodi, Domovinskom ratu i ljubavi prema domovini, a svoje misli su prenijeli i na papir. Učenica Karla Šimatović je nacrtala vukovarski vodotoranj koji je zajedno s literarnim radovima postavljen u hodniku škole. Profesorica povijesti Ivana Ratković s učenicima je izradila prigodne plakate koji su izvješeni u holu škole gdje se održala priredba.

Prigodni program vodili su učenici Matija Šarić i Ema Rukelj. Nakon uvodnog dijela učenik 1. razreda Matej Bićanić pročitao je Priču o ratu Siniše Glavaševića. U nastavku programa pročitani su literarni radovi učenika 1. razreda Karle Šimatović, Ane Vidušin i Tee Miletić. Također su prikazane i video snimke nastale 18. studenoga 1991. u Vukovaru. Na kraju programa učenici 1. razreda uz gitarsku pratnju Mateja Šarića otpjevali su pjesmu Ne dirajte mi ravnicu.

Nakon programa nazočni su se uputili ispred škole gdje je molitvu za sve žrtve Vukovara, Škabrnje i Domovinskog rata predvodio župnik Mario Vazgeč, a zatim su zapaljene svijeće kao simbol trajnog sjećanja na sve poginule u Domovinskom ratu.

Denis Žunić

MLADI O VUKOVARU

VUKOVAR

Nemam riječi kojima bi iskazala osjećaj i opisala sve te događaje. Mali gradić na Dunavu i kako svi kažemo grad heroja. Da ljudi to je Vukovar, grad u kojem se gradila i uzdizala naša Domovina. To je grad u kojem su se naši ljudi borili za Domovinu i za nas, da bi nama bilo bolje. Da nije bilo njih tko zna gdje bi mi sada bili. Svakom čovjeku, ženi, branitelju pa i djetetu je u sjećanju i u srcu urezano kroz šta su sve

prošli. Meni nije lako pisati o ovome a kamoli je njima bilo to iz dana u dan proživljavati i pitati se hoće li dočekati dan kada će nemir među ljudima nestati. U današnje vrijeme dijeca se boje roditelja, ocjene ili nekog pada a oni su se bojali odgovora na pitanje što će im se dogoditi i što će biti sa njima, bojali su se da li će im koja granata pasti na glavu. Ti ljudi i branitelji su žrtvovali svoje živote za nas, grad Vukovar i Domovinu. Osmijeh na licima su zamjenile suze, ogrebotine si zamjenile rane po tijelu, plavo nebo je prekrilo crni dim a kuće su zamjenili sa podrumima. Bol nisu pokazivali oni su je nosili u srcima skupa sa ožiljcima. Ponekad je bol sama krenila niz njihove obraze. Zvuk bombe im nikako nije izlazio iz glave, neki ljudi se toga sjećaju kao da je bilo jučer i sve prepričavaju sa suzama u ocima pa i nije istina da vrijeme liječi sve rane. Nikad nećemo dozvoliti da se Vukovar zaboravi uvijek je u našim sjećanjima. Neki ljudi su izgubili i previše. Mnogo se ljudi borilo, mnogo usana izgovarale razne molitve, mnogo su ruke drhtale od straha ali najvažnije je da su svi vjerovali da će to sve jednog dana biti gotovo. Branitelje i ljude je noću bilo strah zaspali neznajući što će ih dočekati ujutro kada otvore oči. Ostale su samo slike, sjećanja i uspomene te neostvareni snovi branitelja i ljudi koji su zauvijek zaspali da vide za što su se borili. Ali svi mi samo jedno znamo heroji nisu umrli, zauvijek će živjeti u našim sjećanjima i srcima i sa ponosom svi možemo reći da smo Hrvati bez imalo straha.

Ana Vidušin, 1.m Strukovna škola Gospić

VUKOVAR

Živimo u zlom i izopačenom svijetu. Ljudska sloboda još uvijek nije u potpunosti usavršena, a sve zbog izobilja mržnje i sebičnosti. Mržnja i sebičnost ponekad mogu biti toliko snažni da iz njih poteknu ratovi. Tada svaka obitelj, prijateljstvo ili bilo što stvoreno pod njihovim utjecajem postaje razoreno, ali najviše razoreni budu ljudi. O tome nam svjedoči i Vukovar, gradić na Dunavu koji ponosno nosi svoje ime. Grad koji je prolio svoju krv za naše živote. Svi koji su preživjeli u toj mukotrpoj borbi za slobodu, nose bolna sjećanja usađena duboko u njihovim srcima. No, unatoč tome što žive sa ovom spoznajom koja para sva srca, osmijeh na njihovim licima je neizbježan. Neizbježan je zbog ponosa na sve koji su se žrtvovali za nešto što je vrijednije od ičeg. To je, nedvojbeno, ljudski život. Kada se u nečiji život umiješa rat, njegova sloboda postaje upitna. Svatko bi na nju trebao imati apsolutno pravo, međutim je li to doista tako? Da je, Vukovar ne bi proživio ništa slično. Nijedan vojnik ne bi stradao, nijedna majka ne bi pustila suzu i nijedan dom ne bi završio u pepelu. Zato svi imamo drugačiji pogled na slobodu. Vukovaru je ona bila samo

slatki san, ipak tu je. Čini je svaka žrtva kojoj je život naglo ugašen u borbi za Vukovar. Ne samo za Vukovar, već i za slobodu svih nas. Stoga, manjak ljudske slobode jest ništa drugo, već rezultat ljudske bešćutnosti. Suzbiti je se može samo ljubavlju i žrtvovanjem, jer svaka pa i najmanja žrtva je dosljedna nečijeg života. Zapamtite Vukovar.

Karla Šimatović 1.m Strukovna škola Gospić

26. OBLJETNICA OSNUTKA 9. GBR HV „VUKOVI“

Prigodom obilježavanja 26. obljetnice osnutka 9. gardijske brigade HV „Vukovi“, u

utorak, 30. listopada 2018. s početkom u 9 sati, u gospićkoj katedrali Navještenja BDM svetu misu za poginule i preminule hrvatske branitelje predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić a koncelebrirali su: kancelar i biskupov tajnik preč. Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, vojni kapelan Matej Ećimović, ravnatelj biskupijskog Caritasa preč. Luka Blažević i preč. Stjepan Zeba, „ratni“ gospićki župnik. Katedralu su ispunili čelnici vojske i policije, ratni veterani, vojska, policija, ratno medicinsko osoblje, predstavnici udruga iz Domovinskog rata i rodbina poginulih. Biskup se u propovijedi osvrnuo na navještaj utjehe koju prorok, u prvom čitanju, upućuje narodu pritisnutom bremenom sužanjstva. Međutim, jaram sužanjstva je tako težak da narod više ne vjeruje njegov kraj. U Bibliji čitamo vapaj naroda u svojoj nemoći: „Mi smo danas, evo, robovi i u zemlji koju si bio dao ocima našim da uživaju njene plodove i njena dobra, evo u njoj mi robujemo“ (Neh 9,36). Znamo da su se Izraelci oslobodili robovanja Egipćanima, ali su ih nakon toga tlačili moćnici njihovog naroda. Bog daje zakone koji trebaju regulirati odnose među ljudima; koji zabranjuju svako iskorištavanje, a napose siromašnijih i slabih. Kada ovo usporedimo s našim narodom i našom težnjom za slobodom, možemo naći puno sličnosti. Naš narod krenuo je u borbu za slobodu s velikim oduševljenjem. Nitko od dragovoljaca nije razmišljao hoće li se živ vratiti kući, kako ostaviti dom i djecu... Sjećamo se i pjesama iz tog vremena koje su često

bile kao neki oblik molitve Bogu u kojima je izražena spremnost dati život u zamjenu za slobodu domovine. Pjevalo se: „Ako hoćeš Gospode, evo primi zavjet moj: uzmi život od mene pa ga podaj njoj.“

Toliki su život dali, a mnogima se još ne zna ni za grob. Toliki su ostali invalidi, zdravstveno uništeni, ali nisu žalili zbog tih velikih žrtava jer prikazali su ih za svete ideale: slobodu svoga naroda i svoje domovine. Sloboda domovine plaćena je velikim žrtvama, a sada njezina djeca napuštaju tu domovinu, često s puno gorčine odlaze u druge zemlje bez velike nade da će se ikada vratiti. Pretprošle nedjeljeu krizmao sam djecu naših iseljenika u Ulmu, većem njemačkom gradu. Hrvatske djece za krizmu bilo je 106. Dobar dio njih ne zna njemački, to su nedavni doseljenici. Ni u jednoj župi naše biskupije nismo imali 100 krizmanika...“ Biskup je završio propovijed s evanđeoskim izvješćem kako nema veće ljubavi od one kada netko dađe život svoj za svoje prijatelje, za svoj narod, za svoju domovinu. „Naši poginuli i preminuli branitelji ostavili su nam testament da izgrađujemo Hrvatsku kakvu su je oni sanjali. Svjestan sam da mi ovdje nazočni ne možemo puno učiniti, ali svi možemo učiniti barem neke male stvari, neka mala djela dobrote i solidarnosti o kojima mediji neće pisati, ali i ta mala dobra djela imaju snagu učiniti

ljepšom našu domovinu u našim gradićima i selima ili barem u našim malim ulicama.

Neka Gospodin bude vječna nagrada našim pokojnim braniteljima, a nama snaga da nastavimo izgrađivati domovinu u kojoj će se svi osjećati dobro i sretno. Ne smijemo izgubiti vjeru u to ostvarenje. Amen,“, završio je biskup Križić.

Nakon sv. mise u Općoj bolnici Gospić otkrivena je spomen-ploča Društva medicinskih sestara i tehničara Domovinskog rata, u znak zahvalnosti za njihove velike napore u spašavanju života hrvatskih branitelja i civila tijekom Domovinskog rata.

s. Robertina Medven

KONCERT MJEŠOVITOG PJEVAČKOG ZBORA CONDURA CROATICA U KATEDRALI NAVJEŠTENJA BDM

U nedjelju 21. listopada 2018. u 19 sati u katedrali Navještenja BDM gostovao je mješoviti pjevački zbor Condura Croatica iz Zadra. Zbor se predstavio predivnim izvedbama skladbi posvećenih BDM od renesanse do danas, a pod ravnanjem prof. Ive Nižića. Zahvaljujemo im na gostovanju te se nadamo njihovom ponovnom dolasku.

O ZBORU CONDURA CROATICA (Condura Croatica je ime starohrvatske ninske lađe)

U siječnju 2009. godine bivši članovi Akademskog zbora Sveučilišta u Zadru osnovali su novi zbor s imenom „CONDURA CROATICA“. Zbor je slijednik prvog Akademskog zbora iz 1992. god. koji je u teškim vremenima domovinskog rata pronosio glas o Zadru nastupajući po Hrvatskoj i Europi.

„Condura Croatica“ nastavlja tradiciju AK zbora izvedući glazbu vokalne literature hrvatske i svjetske baštine od ranog srednjeg vijeka do suvremene glazbe. Pored navedenog Zbor izvodi specifične glazbene forme koje su nastale u Zadru i razvijale se od 12. do 14.st. pod nazivom „CRKVENA SKAZANJA“ odnosno „PASIONSKI ORATORIJ“.

Zbor Condura Croatica je godine 2013. na Danima duhovne glazbe CRO PATRIA u Splitu, u kategoriji novih zbornih skladbi s pjesmom Samo srcem autora Ive Nižića, osvojio Zlatnu katedralu, prvo mjesto po glasovanju publike. Sa istom skladbom na međunarodnom natjecanju zborova u Zadru (2014.) osvojio je nagradu za najbolju izvedbu

zbornih skladbi hrvatskih skladatelja.

2015. godine Zbor je osvojio zlato na međunarodnom natjecanju zborova Aurora cantat u Karlovcu i broncu na međunarodnom natjecanju Cro Patria u Splitu, a 2016. godine osvojio je srebro na međunarodnom natjecanju zborova Adria cantat u Šibeniku.

Ivo Nižić umirovljeni profesor Zadarskog sveučilišta, priznati je glazbeni pedagog, skladatelj i dirigent. Za svoj rad dobio je mnoge nagrade, priznanja i pohvale, među

kojima valja spomenuti tri nagrade koje je dobio 2016. godine, a to su; nagrada Ljubo Stipišić Delmata koja mu je dodijeljena na 25. Pasijskoj baštini za oratorij Zadnja postaja, zatim nagrada Hrvatske udruge zborovođa za Životno djelo, Nagrada Grada Zadra za uzorne uspjehe i rezultate postignute u području glazbene kulture i umjetnosti. 2017. nadbiskup Želimir Puljić na svečanoj Večernji sv. Stošije, uručio mu je nagradu i priznanje za promicanje liturgijske glazbe. Onovao je Akademski zbor Sveučilišta u Zadru i Mješoviti pjevački zbor Condura Croatica-Zadar. Već 30 godina orguljaš je i zborovođa u crkvi sv Mihovila u Zadru.

GOSPIĆKI DJEČJI CRKVENI ZBOR

Nakon što je 4. listopada, prigodom proslave Dana kruha i zahvalnosti za plodove zemlje koja je održana u Osnovnoj školi dr. Jure Turića u Gospiću, školski zbor otpjevao nekoliko prigodnih pjesama, gospićki župnik preč. Mario Vazgeč izrazio je želju da se u gospićkoj župi osnuje dječji crkveni zbor. Nastavnici škole na čelu s ravnateljem Ivicom Radoševićem podržali su ovu ideju i uskoro je osnovan dječji crkveni zbor koji čine članovi školskog zbora i prvopričesnici župe Gospić. Zbor se prvi put predstavio u gospićkoj katedrali 4. studenoga, otpjevavši nekoliko pjesama

na središnjem misnom slavlju u 10 sati. U planu je da zbor povremeno i djelomično animira misna slavlja i tako omogućiti djeci što aktivnije i radosnije sudjelovanje u bogoslužju. U radu zbora sudjeluju također, nastavnici: Marinela Božić, Dino Jelinić, Jelena Majer i Franje Puškarić. Novom zboru želimo uspješan i blagoslovljen rad i

ujedno pozivamo svu zainteresiranu djecu da se uključe u zbor i tako svojim pjevanjem slave i hvale Boga. Ne zaboravimo: Tko pjeva, dvostruko moli!

Franje Puškarić

PROSLAVA SV. CECILIJE U GOSPIĆKOM DEKANATU

U četvrtak, 22. studenog, u Gospiću svečano je proslavljen blagdan sv. Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe. Pjevači, orguljaši i zborovođe iz župa Gospićkog dekanata okupili su se u dvorani Caritasa u Gospiću na zajedničkoj probi za misu i potom sudjelovali na misnom slavlju koje je u gospićkoj katedrali Navještenja BDM

predvodio generalni vikar Gospićko-senjske biskupije i gospićki dekan mons. Marinko Miličević u koncelebraciji s biskupijskim kancelarom preč. Mišelom Grgurićem i svećenicima Gospićkog dekanata: preč. Marijom Vazgečom, preč. Nikolom Turkaljem, vlč. Zlatanom Sušićem, vlč. Herbertom Berishom i vlč. Perom Jurčevićem. Bilo je ugodno slušati sedamdesetak pjevača kako skladno pjevaju na slavu Bogu predvođeni orguljašima Franjom Puškarićem i Josipom Žarkovićem.

Nakon mise, svaki zbor predstavio se s dvije pjesme. Pjevači iz Brušana i Trnovca predstavili su se s pjesmama Pjesma si ti i Tamo gdje palme cvatu, a pjevači iz Bilaja i Ličkog Ribnika s pjesmama Poslan bi anđel Gabrijel i Zdravo Tilo Isusovo. Udruženi zborovi Ličkog Osika i Široke Kule otpjevali su Gospodine, daj dođi i Isus je Gospod, a pjevači iz Gornjeg i Donjeg Kosinja izveli su Spasitelju, dobri Isukrste i O mila Majko nebeska. Zadnji su nastupili članovi katedralnog zbora „Sveta Cecilija“ otpjevavši pjesme Zdravo zvijezdo mora i Tisuć puta zdravo budi. Koncert je završio zajedničkim fotografiranjem. Druženje svih pjevača i svećenika nastavljeno je uz domjenak u restoranu „Maki“.

Sveta Cecilijo, moli za nas!

Franje Puškarić

KONCERT NA SV. CECILIJU

Na plavetnom nebu zvijezde tiho sjaju
One nam pravi putokaz daju
Da širimo radost, ljubav i slogu
I svoj cijeli život posvetimo Bogu

O mi smo svoj zbor osnovali
Da bi dragom Bogu što veću radost dali
Sveta Cecilija ime smo mu dali
Jer je zaštitnica naša to smo svi znali

Zbor već 26 godina postoji
I sada 25 članova broji
Svatko od srca daje koliko može
Da nam se glasovi što bolje slože

Naš dragi Franje voditelj zbora
Veliko strpljenje imati mora
Jer zbor se sastoji od različitih doba
Zato je potrebno veliko srce i sloga

Srce našeg Isusa
Puno radosti i sreće
Jer on dobro zna
Da ga pjevači zaboravit neće

Srce naše mora kucati
Kao jedan sat
Da se doista vidi
Da smo jedan drugom brat

Posebno su radosni danas pjevači naši
Jer se sa namanalaze zborovi vaši
Da zajedno proslavimo dan pjevača
Da zajedništvo među nama sve više jača

Neka nam dragi Bog dade
Što više mladih pjevača
Da svaki naš zbor
Svaki dan raste i jača

Ovaj naš koncert mali
Posvetili smo dragi vjernici vama
Zato nam je posebno drago
Da ste večeras ovdje sa nama

Ankica Rudelić

HOLYWIN 2018. U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Mladi gospićke katedralne župe Navještenja BDM već nekoliko godina organiziraju Holywin, večernji duhovni sadržaj uoči svetkovine Svih svetih. Duhovni program Holywin započeo je euharistijskim slavljem koje je predvodio vlč. Mišel Grgurić, biskupov tajnik. U propovijed vlč. Grgurić osvrnuo se na današnje evanđelje i istaknuo: „Bog nam dariva sve potrebne milosti za spasenje, ali od nas traži našu suradnju s tom milošću. Božja milost – ruka spasa svakome je pružena, ali svatko mora pružiti ruku; put u kraljevstvo Božje vodi ispred svačijih vrata, ali svatko mora koračati. Svi su narodi Božji narod, spasenje je svima ponuđeno samo se moramo truditi. Nemojmo misliti ako imamo grijeha da ne možemo biti sveti. I sveci su imali grijeha, ali su u isti tren koristili i lijek Božje milosti a to je sveta ispovijed. Sv. Josemaria Escriva rekao je da je svetac samo grešnik koji se trudi. Sv. Majka Tereza kaže: „Na času smrti, kada svi dođemo licem u lice s Bogom, bit ćemo suđeni po ljubavi“. Mnogi sveci postali su svetima jer su imali ljubavi prema Bogu i blišnjemu i jer su bili svjesni svoje grešnosti koju su liječili Božjim milosrđem. Jednostavno, postali su svetima jer su se trudili. I mi smo pozvani na svetost. Naša djela ne moraju biti spektakularna pred ljudima, već velika u Božjim očima“.

Nakon svete mise vjernici, a posebno mladi, okupili su se u dvorani Biskupijskog Caritasa gdje su gledali dokumentarni film o životu i mučeništvu hrvatskog blaženika Miroslava Bulešića. U dokumentarnom filmu okupljeni vjernici mogli su upoznati duhovnog viteza, mladog svećenika Miroslava, koji je istaknut kao izvrstan primjer svetih svećenika u Godini duhovnih zvanja u Gospićko-senjskoj biskupiji. Nakon filma, duhovni program nastavljen je u Katedrali euharistijskim klanjanjem koje je predvodio vlč. Mišel Grgurić, a pjesmom i molitvama animirali su „Angelusi“ – mladi župe Gospić. Za vrijeme euharistijskog klanjanja svećenici su bili na raspolaganju vjernicima da se pomire s Bogom u sakramentu svete ispovijedi. Na euharistijskom klanjanju vjernicima se pridružio i biskup mons. Zdenko Križić, koji je kao mjesni pastir dao potporu vjernicima da ustraju na životnom putu svetosti.

Mišel Grgurić

PROSLAVA SVETKOVINE SVIH SVETIH U GOSPIĆU

Vjernici Gospića okupili su se na svetkovinu Svih svetih, u četvrtak, 1. studenoga 2018. na svečanu misu koju je u kapeli Svih svetih na gospićkom groblju Sv. Marije Magdalene predvodio u 10 sati gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Koncelebrirali su kancelar i biskupov tajnik preč.

Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč i vojni kapelan vlč. Matej Ećimović. Asistirali su bogoslovi i sjemeništarc. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

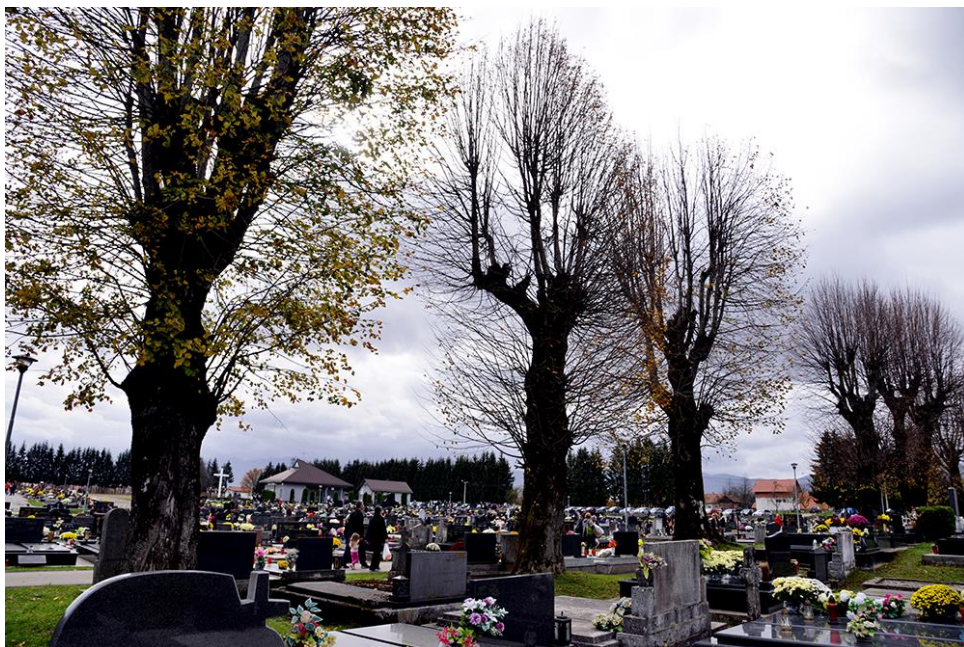
Biskup je u propovijedi naglasio kako slaveći „na ovaj blagdan svete mise po našim grobljima, na poseban način živimo zajedništvo s našim pokojnicima koje smo poznavali, s kojima smo živjeli, koji su nam puno toga dobrog učinili. Nosimo ih u sebi, iskazujemo im ljubav posjećujući njihove grobove i tako svjedočimo duhovnu

povezanost s njima. U prvom čitanju u Knjizi Otkrivanja sv. Ivan apostol piše:“ Vidjeh, eno veliko mnoštvo, što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakoga naroda i plemena i puka i jezika!“ Biskup je spomenuo natpis na ulazu u jedno groblje: „Sahranite pokojne u svojim srcima i oni će za vas uvijek biti živi.“ te nastavio: “Da,

oni su živi u našim sjećanjima, ali vjera nam govori da oni zaista žive kod Gospodina i pripadaju Crkvi slavnoj ili onoj koja je na putu pročišćenja do novog života u potpunom sjedinjenju s Bogom. Svaki put kada dođemo na groblje i pomolimo se za svoje pokojne, nađimo malo vremena i za šutnju i slušanje. Pokojni nam imaju što reći. Oni nas upozoravaju što u životu nije važno, do čega ne treba puno držati, jer ostat će samo ono što smo ostvarili dobrotom i ljubavlju. Nitko nam to bolje ne zna reći od njih. Groblja, stoga, nisu mjesto straha, nego životna škola. Ovdje se mogu naučiti neke prevažne životne lekcije koje se nigdje drugdje ne mogu naučiti.

Tri su bitna simbola koja ukrašavaju naša groblja i čine ih lijepima, a svi su ti simboli vrlo snažne poruke života, poruke nečeg novoga, velikog i lijepog. Ta tri simbola su: križ, cvijeće i svijeće. Križ je simbol stradanja, simbol ljudske patnje, ali za nas kršćane to je i simbol pobjede nad smrću. Koliko god je to simbol stradanja i patnje, nije to simbol koji nas plaši. Križ je, po Isusovoj patnji i uskrsnuću, postao poruka da je patnji došao kraj. Isus se, nakon svog uskrsnuća, prvo javio Mariji Magdaleni kojoj je posvećena ova kapela i groblje, s utješnim pitanjem: 'Ženo, zašto plačeš?'- Uskrsli ide prvo uplakanim osobama, osobama koje trpe, navijestiti im da će njihovim patnjama doći kraj. Uskrsli Isus izabrao im je novi život u kome više neće biti ni stradanja, ni žalosti niti suza. Kada je Isus za života spominjao učenicima svoj križ i svoju smrt, nikada nije izostavio napomenuti da iza toga dolazi uskrsnuće i definitivna pobjeda nad smrću. Tu je srž njegove Radosne vijesti i tu je odgovor na teško pitanje smrti, odgovor na pitanje smisla ljudskog života...

Apostol Pavao je u Prvoj poslanici Korinćanima napisao: 'Ako Krist nije uskrsnuo bez ikakve je vrijednosti vaša vjera ... Ako se samo u ovom životu uzdamo u Krista, najbjeđniji smo od svih ljudi' (1Kor 15,17-18). I Pavao ironično zaključuje: 'Ako mrtvi ne uskrsavaju, jedimo i pijmo, jer sutra umrijet ćemo.' (15,32). Bez istine o uskrsnuću, ljudski život nalikovao bi više na kaznu nego li na dar, a patnja se u životu ne bi mogla drukčije razumjeti nego kao prokletstvo. Kako bi se onda uopće mogao razumjeti život čovjeka proživljen u bijedi, u bolesti ili nekoj drugoj patnji? Koji bi smisao imao život hendikepiranih od rođenja, ili onih koji su umrli kao djeca ili vrlo mladi?

Veliki patnik Job Boga pita: 'Čemu daruješ svijetlo nesretniku i život ljudima zagorčene duše?' (3,20). Pisac Knjige Propovjednikove, ne nalazeći smisla životu uopće, kao u nekom očaju, izjavljuje: 'Zato sretnima smatram mrtve koji su već pomrli; sretniji su od živih što još žive. A od obojih je sretniji onaj koji još nije postao, koji nije vidio zlih djela što se čine pod suncem.' (4,2-3). Kada bi život posve završavao sa smrću, pitanja i tvrdnje ovih ljudi bile bi posve na mjestu.

Križ na našim grobovima je navještaj novog života u koji vjerujemo. Da bi nastalo nešto potpuno novo, staro mora umrijeti. Smrt je u tom smislu preobrazba. Smrt su vrata koja uvode čovjeka u vječnost. Znak križa na našim grobovima jamstvo je toga. Grobovi su nam prepuni cvijeća. Mi svi znamo da se cvijeće daje osobama u trenucima različitih slavlja, životnih postignuća, kada osobama nešto čestitamo. A evo cvijeće prekriva i naše grobove. Cvijeće su uistinu čestitke našim dragim pokojnicima u nadi da su zakoračili u bolji i ljepši život. Zato su prvi kršćani dan

smrti prozvali „Dies natalis“, „Dan rođenja“, rođendan za novi život. Sa cvijećem mi našim pokojnima čestitamo da su ostali vjerni Bogu vjerujući Isusovim riječima: „Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, i ako umre, živjet će“ (Iv 11,25).

Na grobovima naših pokojnih ima puno svijeća. One su simbol života jer proizvode svjetlo. Svijeće su simbol radosti. Tamo gdje se slavi sve blista u svjetlu. Kod krštenja, na početku života, djetetu se pruža svijeća, simbol Isusa, sa željom da u životu nikada ne oskudijeva svjetlom. Običaj je da se na rođendansku tortu stavljaju svijeće koje simboliziraju broj godina. Na taj način izriče se želja da osoba nastavi živjeti u svjetlu, da je nikada ne obuzme tama života.

U uskrsnoj noći pjeva se hvalospjev uskrsnoj svijeći koja simbolizira Isusa. Isus je sebe definirao kao svjetlo svijeta. A zatim kaže: „Ja, svjetlo, došao sam na svijet da ni jedan koji u me vjeruje ne ostane u tami“ (Iv 14,46). Poznajem neke samce koji su uspjeli sami sebi upaliti svijeću jer su osjetili da uskoro napuštaju ovaj svijet. Nađeni su mrtvi s dogorjelom i ugašenom svijećom, ali to svjetlo nije nestalo nego je pošlo s njima u novi život.“ Biskup je završio propovijed pozivom apostola Pavla 'da ne tugujemo kao oni koji nemaju nade' (1Sol 4,13), jer u vjeri znamo da ćemo jednom zauvijek biti s Gospodinom i s dragim osobama. Ostaje nam nastojanje da nam u životu ne uzmanjka Isusovo svjetlo, a to su ljubav i dobra djela, jer u njima je jamstvo uskrsnuća. Ljubav i dobrota ne umiru. Amen.

Nakon sv. mise svi su u procesiji pošli do središnjeg križa gdje je biskup Križić predvodio molitvu odrješenja za sve pokojne i blagoslovio groblje. Potom je pozvao prisutne do groba s. Žarke Ivasić koja je prije 74 godine strijeljana na ovom groblju uz zid kapelice Sv. Marije Magdalene, podnijevši smrt čvrstom vjerom u Gospodina te ostavivši mnogima sliku hrabre i predane redovnice za koju je pokrenut postupak proglašenja mučeništva. Biskup je predvodio molitvu za njezinu beatifikaciju, a molili su i za pokojne svećenike koji počivaju na ovom groblju.

U gospićkoj katedrali sv. misu u 8 sati predvodio je biskup u miru mons. Mile Bogović, a bit će još i večernja sv. misa.

s. Robertine Medven

PREMINULA JE KATA Č. S. VINKA PAULIĆ

Preminula je Kata č. s. Vinka Paulić na blagdan Blažene Djevice Marije od Krunice, 7. listopada 2018. u 00.23 sati okrijepljenu svetim sakramentima, nakon kratke i teške bolesti, Gospodin ju je pozvao k sebi u 73. godini života i 55. godini redovništva. Iako se nama njezin odlazak s ovoga svijeta čini iznenađan, Gospodin je zasigurno, izabrao čas kad je njezino srce bilo spremno za susret s njim, u njegovu Kraljevstvu.

Rođena je 25. srpnja 1946. godine u brojnoj obitelji, u mjestu Batnoga, općina Cetingrad, od oca Vinka i majke Marije, r. Begović. Tri dana nakon rođenja roditelji su je odnijeli Gospodinu prikazati i na krštenju u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Cetingradu dali joj ime Kata. Sakrament svete potvrde primila je na župnu svetkovinu 15. kolovoza 1959. godine u rodnoj župi. Vrlo mlada kao šesnaestogodišnjakinja odlučila je slijediti Isusa daleko od svoga rodnog kraja i ljepote prirode koju je uživala dok je pomagala svojim roditeljima u svim kućanskim poslovima. Svoju želju za nasljedovanjem Krista, odlučila je ostvariti pišući u molbi za ulazak u samostan: „Želim se posvetiti Bogu u Vašem samostanu pa molim, mnogopoštovano poglavarstvo sestara Srca Isusova u Crikvenici, da mi to omogući te me primi u svoju zajednicu!“ Odgovor od Vrhovne uprave iz Crikvenice nije trebalo dugo čekati i Kata je već u srpnju 1962. primljena u samostan.

Nakon više od godine dana života sa sestrama, u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Crikvenici primljena je u novicijat 3. listopada 1963. godine, a godinu dana kasnije položila je privremene zavjete na tri godine 3. listopada 1964. Doživotne zavjete položila je u kapeli Presv. Srca Isusova u Rijeci 3. listopada 1970. godine.

Odmah poslije privremenih zavjeta, kao mlada sestra, poslana je u župni pastoral vodeći osobito brigu za kućanstvo, uređenje crkve te obilazeći bolesne i starije. Život onoga vremena tražio je mnogo odricanja, žrtve, molitve i rada. Trebalo je često iz ničega pripremiti jelo ne samo za župnika i sestre s kojima se živjelo nego i za one koji bi u potrebi navraćali na vrata župnoga stana, vjerujući u dobro srce sestara koje ih nikada nisu iznevjerile. Svi koji su dolazili na njezina vrata bili su primljeni srdačno i nahranjeni radom njezinih ruku, jer bila je redovnica vjerna svojim zavjetima koja se u životu nije štedjela od bilo kakvog posla.

Može se reći da je s. Vinka gotovo cijeli svoj život požrtvovno i s ljubavlju utkala u živote tolikih svećenika, sestara i vjernika na župama i u samostanima u kojima je djelovala, najprije na području Porečke i pulske biskupije, u Umagu, Savudriji, Svetvinčentu, u tadašnjoj Zagrebačkoj nadbiskupiji u Slatini, potom u Riječko-senjskoj nadbiskupiji, u Kraljevici i Crikvenici, u franjevačkom samostanu, zatim u Generalskom Stolu, u nekoliko navrata u Gospiću te u Otočcu (od 2000. godine u Gospićko-senjskoj biskupiji).

Ratna zbivanja opustošila su i župu Otočac u kojoj je djelovala s. Vinka od 22 listopada 1989. godine. Iako i sama u izgnanstvu od 1. rujna 1991. godine kad su sestre morale napustiti Otočac te boraviti u Rijeci, Crikvenici i Lovranu, s. Vinka je na razne načine iskazivala kršćansku ljubav i pomoć stradalima i prognanima sa svojih ognjišta dijeleći s njima i radost i žalost, ne gubeći pritom, nadu u bolju budućnost. Nakon godinu dana, 1. rujna 1992., kad su se stvorili uvjeti za povratak, s još dvije sestre nastavila je svoje redovničko služenje u Otočcu koji je još nekoliko godina živio u ratnoj neizvjesnosti i nemirima. Kad je izgrađen samostan 1997. godine, bila je među prvim sestrama koje su djelovale u župi Presv. Trojstva iz novosagrađenog samostana sv. Josipa Radnika kojega je osobito štovala. Zadnjih pet godina života provela je u samostanu Uzvišenja Sv. Križa na Laščini u Zagrebu gdje je svijeća njezina života izgarala i dogorjela u služenju zajednici. Svoje dane i tolike kapi znoja tijekom života provedenog u kuhinji prikazivala je u molitvi Bogu za potrebe Crkve i Družbe.

Draga s. Vinka, dok se opraštamo od tvojih zemnih ostataka, čvrsto vjerujemo, iako više tijelom nećeš biti s nama, ipak nas nećeš napustiti. U nebeskom zajedništvu službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, utemeljiteljice Družbe, i sestara koje su otišle pred nama, moli za našu Družbu i izmoli nam kod dobrog Oca novih i svetih duhovnih zvanja.

Počivala u vječnom miru i ljubavi Presv. Srca Isusova sa svima svetima.

s. Lidija Turić

Sestru Vinku su na zagrebačkom groblju Mirogoj, u srijedu 10. listopada u 11,40 sati, ispratili i svećenici kojima je ovdje u Gospiću služila: mons. Mile Čančar, pop Antun Luketić, preč. Josip Šimatović predvodio je misu zadušnicu i propovijedao, župnik njezine rodne župe vlč. Stanko Smiljanić, kancelar biskupije i biskupov tajnik preč. Mišel Grgurić te nekolicina gospićkih vjernika. Sprovod je vodio jordanovački župnik p. mr. Ivica Musa, sudjelovalo je više isusovaca i časne braće. Sestra Vinka rođena je u velikoj obitelji te su je ispratili braća i sestre, kao i nećaci sa članovima svojih obitelji, ostala rodbina i prijatelji. Sestre Družbe bile su u velikom broju, kao i sestre drugih redovničkih zajednica te župljani Jordanovca.

Draga s. Vinka, sjećam se naših rijetkih nedjeljnih popodneva kad smo našle malo vremena za radosne šetnje u prirodi, popele bismo se do kapelice na Jadovnu i izmolile najprije sv. krunicu. Marija je došla po tebe na samom početku svog blagdana od krunice - u kojoj si svakodnevno od djetinjstva nizajući Zdravo Marije izgovarala: ...moli za nas sada i na času smrti naše, neka Te Majka uvede u kraljevstvo svojega Sina. Uživaj u radostima sretne vječnosti.

s. Robertina Medven

SUSRET ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA U OTOČCU

U nedjelju 04. studenoga u Otočcu je održan Susret župnih pastoralnih vijeća Gospićko-senjske biskupije. Na susretu u se okupilo 238 članova. Susret je počeo s Bogoslužjem Riječi u crkvi Presvetog Trojstva. Predvodio je ga je biskup mons. Zdenko Križić, dok

može postati i Božje razočarenje, Bog ima nadu u svakog od nas. Čovjek se može distancirati od Boga. Kroz suradnju s Bogom čovjek priprema sebi ime, čovjek se mora ostvarivati kroz zajedništvo s Bogom. Temeljni poziv je na vjeru u Isusa Krista, poziv

je svečano pjevanje predvodio zbor Otočke Župe pod vodstvom prof. Branke Bernardi. Na početku Biskupa i sve prisutne pozdravio je domaćin i povjerenik za pastoralna vijeća mons. Tomislav Šporčić .U svom govoru biskup se osvrnuo na Božji i kršćanskom poziv. „Svaka je osoba poziv, na koncu čovjekov život sam po sebi je poziv. Čovjek neprestano Boga prima kroz život, čovjek je pozvan od početka na zajedništvo s Bogom. Čovjek je započeto djelo Božje mora nastaviti stvarati, čovjek je Božji sklad. I muško i žensko su čovjek. Prvi poziv je poziv na život, Bog je dao čovjeku slobodu, čovjek može surađivati ili ne surađivati s Bogom. Čovjek se u svojoj slobodi

je Božji dar. Živite dostojno poziva na koji ste pozvani. Nije samo redovnički život poziv za svetost nego svakog kršćanina. Slabi nam vjera, slabi nam ljubav, vjere ima još u našem narodu hvala Bogu. Mi možemo svojim životom svjedočiti, pokazivati svoju ljubav prema Bogu, roditelji, djedovi, bake mogu poticati mlade da slušaju Božji glas. Ako Bog vaše dijete zove, zove ga da bude sretno a ne nesretno, nemojte si umišljati da znadete bolje od Boga. Mi Bogu ne možemo ništa dati ni oduzeti, ako nestane vjere na zemlji neće nestati Boga, nego će nestati nas. Molite za one koji su se odazvali pozivu Boga. Nema očuvanja poziva bez napora i teške borbe. Moleći za svoje

svećenike budite njihovi korektivi, bolje da se na vas naljuti svećenik nego dragi Bog, molite za svoje svećenike. Budimo osjetljivi na ovu potrebu Crkve, budite svojim kršćanskim životom poticaj mladima“ - poručio je biskup Zdenko Križić. Nakon Bogoslužja bilo je druženje i okrjepa vijećnika u župnom Pastoralnom centru.. Nakon okrijepe okupljeni vijećnici su imali predavanje u kino sali Gackog pučkog otvorenog učilišta o temi "Važnost župne zajednice za razvoj duhovnog zvanja" o čemu je govorio mladi svećenik vlč.mr.Zvonimir Mikulić, duhovnik u sjemeništu "Zmajević" u Zadru. Između ostalog rekao je da je 25% mladih (prema mišljenju nekih duhovnika) pozvano u svećeničko zvanje. Poziv se mjeri odgovorom koji može biti velikodušan ali mogu prevagnuti sitni mali interesi. To posebno vrijedi u našem vremenu individualizma i relativizma koji ruše ideale. Vjerničke zajednice mole i trebaju još više moliti za zvanja, čitati Božju riječ, odrediti dan klečanja. Možemo i svoju patnju namijeniti za duhovna zvanja. Ono što je na osobiti način bilo je uočeno je njegovo osobno svjedočenje o svom osobnom zvanju, te o časovima razmišljanja i poticajima koja je dobivao od župnika i drugih u župnoj zajednici. Posebno je istaknuo ljepotu i veličinu svećenika unatoč čestih omalovažavanja i nerazumijevanja koja se mogla doživjeti u određenim sredinama. U raspravi se moglo čuti o činjenici da je danas puno onih koji

kažu da su kršćani ali malo ili gotovo uopće ne kontaktiraju s Crkvom a to je velika smetnja mladima da bi se odlučili za svećeništvo. No, vjernici moraju računati da je uvijek u svijetu bilo veliki broj onih koji su bili daleko od istinske i životne vjere. Manjina je uvijek ona koja vodi i koja je nada. To je ono svjetlo i sol zemlje koja je snažna i djelotvorna.

Ponešto Pastoralnom programu 2018/2019., govorio je generalni vikar biskupije mons. Marinko Miličević.

Na kraju je mons. Tomislav Šporčić istakano aktualnu pastoralnu potrebu da pastoralna vijeća budu dobro upoznata s pastoralnim programima koji se vode u župi ali i u biskupiji. Župnik je predsjednik vijeća i za djelovanje župe dogovara se sa vijećnicima.

Vijećnici imaju svoju kompetenciju ali i dužnost uključivanja u rad župe. Kod toga je citirao tekst Hrvatske biskupske konferencije „Da vaša radost bude potpuna“ Zgb, 2018., gdje se među ostalim kaže: „Nužno je danas prijeći od pastora zvanja kojega vodi pojedinac do pastora zvanja koje se sve više poima kao djelovanje zajednice, čitave zajednice u njezinim različitim izražajima..... Služba pozivanja na zvanje ne spada prema tome samo na prezbitere ili na posvećene osobe, nego na svakoga vjernika, roditelja, katehetu, odgojitelja“ Riječi zahvale vijećnicima na kraju uputio je biskup Zdenko i udijelio Božji blagoslov za povratak svojim kućama i župama!

Nikola Grgurić

BISKUPIJSKI SUSRET ČITAČA U LITURGIJI NA PLITVICAMA

U subotu, 17. studenoga 2018. u Pastoralnom centru na Plitvicama koji vode oci salezijanci, održan je, s početkom u 10 sati, godišnji susret liturgijskih čitača Gospićko-senjske biskupije. Nakon molitve pozdravio je prisutne i predavača generalni vikar mons. Marinko Miličević. Predavanje je održao don Anđelko Kaćunko na temu: „Riječ u izvan/liturgijskoj komunikaciji“. Predavač je naglasio da riječ ima važnu funkciju u bogoslužju. Liturgija u cjelovitom smislu priopćava Božji govor čovjeku. Taj govor u Crkvi događa se na različite načine, ali osobno čitanje je izrazito važno. Predavač je naglasio: „Kad je riječ o čitanju Božje riječi u liturgiji – ovo vrijedi i za svećenika i za laika – važno je biti svjestan velike razlike između čitatelja i čitača. Čitatelj je onaj tko čita sam za sebe ili sebi, a čitač je prenositelj

poruke drugima koji ga samo slušaju (i gledaju) – on je slušni most za smisao riječi. Zatim, bitna je razlika između npr. čitača vijesti na radiju ili televiziji i čitača u liturgiji, jer liturgijski čitač je sluga i služitelj riječi, a ne gospodar (Božje riječi)! Zato u čitanju, zapravo, proglasu Božje riječi, čitač mora osjećati čast i ponos; mora to činiti radosno i odgovorno; mora nastupati ozbiljno i dostojanstveno. Za čitanje je temeljni preduvjet glas s određenim karakteristikama, jer nema svatko (idealne) predispozicije za čitanje (za javni nastup):... nije uputno da čita mucavac, ne preporučuje se čitanje krještavim glasom ili s visokom frekvencijom, jer to djeluje iritantno. Dakle, lijep i ugodan glas za čitanje – kao i za pjevanje – veliki je dar Božji i treba ga njegovati.

Pored glasa, potrebne su tehnika – određene vještine – odnosno, potrebno je vježbanje (koje čovjek može izvoditi sam), a izvrsno mogu poslužiti i ovi naši godišnji susreti čitača...! Čitač u liturgiji treba poznavati važnost dinamike

(glasnoće), tempa (brzine), naglaska, interpunkcije (zareza i točke, upitnika i uskličnika...), važnost stanke... treba znati koristiti se razglasom... Ne smije čitati ni prebrzo, ni kričavo, ni presporo, ni preduboko, ni neartikulirano i s "gutanjem" vokala, ni afektirajući, ni monotono ("pobožno"), ni bez stanke (kao u dahu), ni isprekidano ili naglašavajući svaku riječ... Svi smo u praksi naišli na površnost u služenju riječima i služenju Božjoj riječi. Neki zauzimaju stav da je "sve dobro", da je "dragom Bogu svejedno", "ja to sve znam", "ja imam dovoljno iskustva" i sl. Takav stav očituje neznanje, nemar, nekulturu... a najviše nepoštivanje i riječi Božje i samih slušatelja...! Zato čitač u liturgiji nikada – ne bi smio izići za ambon a da prije nije pročitao ono što treba proglasiti drugima! Ali ne samo to, nego – čitač u liturgiji – morao bi potpuno shvatiti, razumjeti i usvojiti to što čita, ako želi da njegovi slušatelji taj tekst shvate, razumiju i usvoje! To je zlatno pravilo..."

Don Kaćunko je posebnu je pozornost posvetio riječima koje nas liječi i koje nas ogorčuje. „Moramo znati da riječi donose ili blagoslov ili prokletstvo. Stoga svi, a poglavito čitači u liturgiji, moramo jako paziti kakve riječi izgovaramo, jer u našim riječima krije se snaga života i smrti! Riječi, dakle, imaju golemu snagu! Ako blagoslivljamo, oko sebe gradimo atmosferu blagoslova i uspjeha. Ako proklinjemo, gradimo atmosferu propasti i prokletstva. Apostol Jakov u svojoj poslanici kaže: "Jezik – tako malen ud, a gledajte kakvu vatru zapali. Njime možemo blagoslivljati i proklinjati ljude. Iz istog izvora izlazi blagoslov i prokletstvo! To, braćo moja ne smije tako biti!" (Prema Jak 3,5b–11).

Učenjaci su pravili pokuse s toplim riječima i grubim na DNK- testu: učinci su primjetljivi! Riječ koja posreduje ljubav donosi pozitivne efekte.

Predavač je završio riječima: „Čitajte Bibliju svaki dan... jer 'čovjek je ono što jede', jednako vrijedi za duhovno područje: 'čime se hraniš, time zračiš!'“

Nakon predavanja slijedila je rasprava i zajednički objed.

s. Robertina Medven

BISKUPIJSKI SUSRET SVEĆENIKA I VOLONTERA CARITASA

Lički Osik, 24.11.2018.

Središnje predavanje na temu: „Duhovnost caritasovih djelatnika“ održao je profesor na riječkoj Teologiji i župnik u Senju preč. dr. Richard Pavlič. Susret je započeo molitvom Srednjeg časa koju je predvodio kancelar i tajnik biskupije Mišel Grgurić. Nakon toga pozdravne riječi uputio je domaćin, župnik Ličkog Osika i široke Kule te ravnatelj biskupijskog Caritasa preč. Luka Blažević. Iznio je važnu ulogu Caritasu iz Poruke ravnatelja hrvatskog Caritasu biskupa Josipa Mrzljaka povodom 25. obljetnice od osnutka Hrvatskog

Caritasa te je temu susreta stavio u kontekst Godine duhovnih zvanja. Preč. Pavlič istaknuo je da ćemo tekuće godine koja je u znaku duhovnih zvanja puno govoriti o duhovnim zvanjima, moliti za ista, kao i Bogu zahvaljivati za njih. Nakon svetopisamskih primjera o odnosu Isusa i učenika, posebno Isusa i sv. Petra, rekao je da nas Bog unatoč naših slabosti neće napustiti kao što nije ni svoje učenike. Apostolima je slava postala zamamna, kao i nekima od nas koji pomažemo drugima. Međutim, uz čast dolazi i ispraznost, pa je svakome potrebna osama u kojoj se čovjek vraća sebi, otkriva Boga, njegovu prisutnost i čisti se. Trebamo se zapitati tko smo, kamo idemo, koji je smisao naših života? Bog zna naše slabosti koje nas ne mogu spriječiti da rastemo u dobru, jer Bog bira upravo slabe ljude. Takvi su ljudi ponizniji i pouzdaju se u Boga. Svi mi koji djelujemo karitativno, bilo laici ili svećenici, ljudi smo s manama, no ako se pouzdamo u Boga, on je uz nas.“

Predavač je u drugom dijelu govorio o radostima duhovnog poziva i o životu u vjeri. Ako smo Isusu vjerni, on nam može vratiti životnu radost. Ukazao je i na čestu

pojavu etiketiranja drugih. U kasnijoj raspravi istaknuta je potreba unošenja jače duhovne dimenzije u karitativni rad svih volontera. Predavač je na kraju pozvao prisutne: „U svom radu budite ustrajni i u njemu uživajte.“ Na kraju je izvješće o godišnjem radu biskupijskog Caritasa podnijela voditeljica ureda Kata Matanić. Istaknula je brojne aktivnosti biskupijskog Caritasa, uz podjelu hrane potrebitim obiteljima kojima se pomaže svaka dva mjeseca. Pri tome je najveća uloga trgovačkog lanca Lidl kao i Vlade RH, no konstatirano je da je ove godine smanjen iznos donacija. Caritas je proveo akciju Mir i dobro s podjelom odjeće, obuće, namještaja i hrane, kao i ortopedskih pomagala. Obilježen je Dan života i Dan bolesnika, a provedena je i akcija Misereor.

Caritas Gospićko-senjske biskupije je, osmu godinu za redom, vlastitim sredstvima proizveo krumpire kojima su opskrbljene caritasove kuhinje u Sisku, Rijeci i Kninu. Caritas je 16 puta sudjelovao u akciji Za tisuću radosti, a na nedjelju Caritasa 10 potrebitih obitelji dobilo su po dvije i pol tisuće kuna.

ZAREĐENA DVOJICA ĐAKONA

U subotu, 1. prosinca 2018. u pastoralnoj Godini duhovnih zvanja, uoči prve nedjelje Došašća, u senjskoj katedrali Uznesenja Blažene Djevice Marije, sveti red đakonata primila su dvojica bogoslova Gospićko-senjske biskupije, Josip Tomljanović i Mario Kralj. Za đakone ih je zaređio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić pod misnim slavljem koje je u 11 sati predvodio u koncelebraciji s biskupom u miru mons. Milom Bogovićem, prepoštom Senjskog kaptola mons. Milom Čančarom, domaćim župnikom preč. Richardom Pavličem, sa župnikom župe Oroslavje vlč. Dragom Bosnarom, generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, kancelarom i biskupovim tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, rektorom Bogoslovnog sjemeništa u Rijeci preč. Marijom Tomljanovićem, senjskim župnim vikarom vlč. Nikolom Prša, s još dvadesetak svećenika iz Gospićko-senjske biskupije i Zagrebačke nadbiskupije, asistirali su gospićko-senjski i dvojica riječkih bogoslova.

Iz Orosavja došli su Mariu Kralju roditelji, brat, baka, bliža rodbina i autobus župljana sa župnikom vlč. Bosnarom. Uz mamu, sestre i brata Josipa Tomljanovića, rodbinu i prijatelje, župljani Senja ispunili su radosno katedralu ne samo radi domaćeg ređenika, nego i zato što je naša biskupija dobila dvojicu đakona. Slavlje je uzveličao katedralni zbor uz orguljsku pratnju Milana Dučića i pod ravnanjem Ivana Prpića Špika.

Tko su naši đakoni?

Vlč. Josip Tomljanović rođen je 22. lipnja 1987. godine u Rijeci, od oca Zlatka i majke Nade r. Smojver. Kršten je u katedrali Uznesenja Marijina u Senju. Ima jednog brata i dvije sestre. Osnovnu školu i opću gimnaziju završio je u Senju, a studij teologije pohađao je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove na

Jordanovcu u Zagrebu i na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Zagreb – Teologiji u Rijeci. Duhovnu formaciju polazio je kod isusovaca u Zagrebu, jedno vrijeme u Biskupskom domu u Gospiću i na kraju u Bogoslovnom sjemeništu u Rijeci. Od nižih razreda osnovne škole posluživao je kao ministrant kod oltara i sudjelovao u raznim pastoralnim župnim aktivnostima. Na njegov duhovni poziv svojim primjerom

utjecali su pozitivno svećenici s kojima je redovito surađivao, kako župni vikari, tako još više župnici mons. Mile Čančar i preč. Richard Pavlić. Vlč. Tomljanović ističe da ga je uvijek oduševljavalo zajedništvo svećenika i vjernika koje je imao prilike uočiti na slavljinama u senjskoj katedrali.

Vlč. Mario Kralj rođen je 18. lipnja 1991. godine u Zagrebu, od oca Ivana i majke Gordane r. Ormuž. Ima jednog brata, kršten je u župi Sveta Tri kralja u Kraljevu Vrhu. Osnovnu i opću gimnaziju završio je u Oroslavju, a Katolički bogoslovni fakultet i duhovnu formaciju kod otaca karmelićana u Zagrebu. Ministrirao je od nižih razreda osnovne škole, a za vrijeme srednje škole vodio je ministrante i skupinu mladih u Oroslavju. Za duhovni poziv odlučio se nakon srednje škole iako su ga u velikoj mjeri zanimali povijest i književnost. Ušao je u karmelski red, no prije polaganja doživotnih zavjeta odlučio se za rad u pastoralu. Za svećeničkog kandidata Gospićko-senjske biskupije primljen je 2016. godine. Biskup je u propovijedi rekao sljedeće:

„Đakonat u Crkvi postoji još iz apostolskih vremena. Prvotna služba đakona bila je karitativna: briga za siromašne i bolesne. Shvaćali su to kao Isusovu posebnu zapovijed. Učenici nisu imali vremena za to, jer morali su se posvetiti navještanju evanđelja. Stoga su, u službu zbrinjavanja siromašnih i bolesnih, birali đakone. U Djelima apostolskim koje smo danas slušali, piše da se za tu službu traže ljudi koji su 'na dobrom glasu', ljudi 'puni Duha i mudrosti'. Ti ljudi, dakle, moraju biti autentični kršćani, prepoznatljivi Isusovi učenici, jer njihova služba nije samo materijalna, nego ponajprije duhovna. Sveti Pavao u poslanici Timoteju nabraja kvalitete đakona:

'trebaju biti ozbiljni ljudi – ne dvoznačni u riječima, ne skloni mnogom vinu, ne odani prljavom dobitku – koji čvrsto drže otajstvo vjere s čistom savješću. I neka se najprije iskušaju pa onda, ako budu besprijekorni, neka vrše đakonsku službu' (1Tim 3,8-10). Prema tome, bit đakonske službe je služenje Božjem narodu, napose njegovim najslabijim članovima...

Zato Isus od učenika traži da svojim životom budu svijetlo: 'Vaše svijetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog' (Mt 5,16). Isus od početka odgaja svoje učenike za služenje i to ne ropsko iz prisile nego iz vjere i ljubavi prema Bogu. Tu je veličina tog služenja. Isus za sebe kaže da nije došao biti služen, nego služiti i svoj život dati iz ljubavi prema ljudima. Blažena

Djevica Marija sebe definira kao sluškinju, daje samoj sebi to ime. Isus od početka čini sve da njegovi učenici shvate kako je njihovo poslanje služenje. Isus ih nije izabrao da budu neki ministri u njegovoj vladi, nego da narodu služe, da se narodu raspoklanjaju kroz navještaj Radosne vijesti.

Jednom kada je uočio da se učenici prepiru među sobom tko je od njih najveći, Isus ih saziva i poučava da ne imitiraju vladare i moćnike ovoga svijeta koji gospodare i vladaju nad drugima i reče im: 'Neka ne bude tako među vama! Naprotiv, tko želi biti velik među vama, neka bude vaš sluga po primjeru Sina Čovječjega koji nije došao da mu služe, nego da on služi i dadne svoj život kao otkup mjesto svih' (Mt 20,26-27). Isus je iskusio da nije lako odgojiti čovjeka za služenje, stoga ih poziva na skromnost i poniznost. U jednom trenutku pita ih što su putem razgovarali među sobom. Evanđelist veli da su učenici zašutjeli jer su se putem prepirali tko je između

njih najveći. Isus, kaže Evanđelist, sjede, dozove učenike pa im reče: 'Tko od vas želi biti prvi, neka bude zadnji od svijeta i sluga svima' (Mk 9,25). Traži od njih da ne imitiraju uglednike i moćnike toga vremena koji od ljudi zahtijevaju posebne počasti i hvalospjeve... Znamo da te težnje za čašću i vlašću nisu napustile učenike do kraja Isusova života. Luka evanđelist navodi da su se učenici oko toga počeli svađati i nakon Posljednje večere, i nakon što su blagovali Euharistiju. Evanđelist Ivan navodi da je Isus nakon večere uzeo ručnik i vodu i počeo učenicima prati noge, od prvog do zadnjeg. Ni Judu nije preskočio. Evanđelist Ivan ovako bilježi: 'Kad im oprao noge, uze svoj ogrtač, ponovno sjede za stol pa im reče: 'Razumijete li što sam vam učinio? Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to jesam. Dakle, ako ja, Gospodin i Učitelj, oprao vama noge, i vi ih morate prati jedan drugome. Dao sam vam primjer da i vi činite kako ja učinih vama ...' I svoju pouku zaključuje riječima: 'Blago vama ako to budete činili' (Iv 13,12-15.17).

Biskup se tada izravno obratio đakonima: „Evo Isusove oporuke, vama koji ćete biti uskoro ređeni za đakone, ali i svima nama, napose nama svećenicima i biskupima. Kako je važno provjeravati se u ovim Isusovim riječima da bismo vidjeli gdje smo s obzirom na naše služenje! Nije lagan ovaj Isusov zahtjev, a opet bez ovoga nema svećeničke autentičnosti. Jadan je svećenik koji se boji posla, koji gleda izbjeći sve ono što je naporno i teško. Jadan je svećenik koji traži komotnost i stalno govori što on treba, a premalo se trudi uvidjeti što trebaju njegovi vjernici.

Svećenik mora biti čovjek koji ima jako iskustvo umora, pa i iscrpljenosti, jer posla je puno. Još na početku Isus je rekao da je žetva velika, a radnika malo. Te riječi aktualne su i danas. Neka Crkva i u vama dvojici dobije vrijedne radnike koji će neumorno naviještati kraljevstvo Božje i biti vjerni Isusovi svjedoci. Da ljudi u vama uzmognu prepoznati Isusovu ljubav i dobrotu, njegovo služenje i spremnost trošiti svoj život za one kojima vas Gospodin pošalje. Amen.“

Na kraju sv. mise u ime župljana Senja, čestitku đakonima uputio je Ivan Prpić Špika. U ime đakona zahvalio je svima đakon vlč. Josip Tomljanović. Slavlje je završilo Lijepom našom i svečanim blgoslovom.

s. Robertina Medven

**„Ne izabraste vi mene, nego ja
izabrah vas!“**

(Iv 15,16)

U spomen na đakonsko ređenje

vlč. Josip Tomljanović
vlč. Mario Kralj

Zareditelj: mons. Zdenko Križić,
gospićko-senjski biskup

Senj, 1. 12. 2018.